Fiica regelui pirat

TRICIA LEVENSELLER

STORIA BOOKS | COLECȚIA YOUNG ADULT

TRICIA LEVENSELLER

Fiica regelui pirat

Traducere din engleză de
Maria Magdalena Costea

YA COLECȚIA YOUNG ADULT

Titlul original: Daughter of The Pirate King
Autor: Tricia Levenseller

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Levenseller, Tricia
Fiica regelui pirat / Tricia Levenseller; trad. din engleză de Maria Magdalena Costea – Bucureşti: Storia Books, 2022
ISBN 978–606–9072–87–5
I. Costea, Maria Magdalena (trad.)
821.111

EDITOR: Adriana Muram
REDACTOR: Maria Manolescu
CORECTOR: Simona Ştefana Stoica, Paula Rotaru
ADAPTARE COPERTĂ: Fésüs L. Bama
DTP: Dragoş Tudor

„Levenseller lansează pe piaţă un debut impresionant prin această poveste amuzantă, alertă, plină de romantism şi aventuri maritime, într-o lume fantasy cu nenumărate insuliţe misterioase, conduse de piraţi şi sirene. *Fiica regelui pirat* e un roman care nu trebuie să-ţi lipsească din bibliotecă!”

— Publishers Weekly

„Tricia Levenseller a creat un personaj feminin formidabil, o eroină perspicace şi imprevizibilă care ştie să aibă grijă de ea în timp ce face nişte alegeri dificile, şi îi invită pe cititori într-o aventură captivantă din care nu lipsesc încrucişările de săbii şi luptele sângeroase”.

— School Library Journal

„Atenţie cititori, avem în sfârşit o versiune feminină a lui Jack Sparrow! Romanul se adresează clar fanilor francizei *Piraţii din Caraibe* şi celor care preferă o eroină neînfricată, de care trebuie neapărat să te fereşti, şi un erou inteligent, de care cu siguranţă nu trebuie să te fereşti. Dacă vă plac poveştile de dragoste intense, aventurile pe mare şi pe uscat şi întorsăturile spectaculoase de situaţie, citiţi *Fiica regelui pirat!*

— Anna Banks, autoarea romanului *Of Triton*

„Debutul exploziv al Triciei Levenseller, primul volum din seria *Fiica regelui pirat,* ne aruncă în cale nenumărate pericole, furtuni pe mare, piraţi şarmanţi şi încrucişări de săbii, însă nimeni şi nimic nu o poate învinge pe Alosa. O escapadă maritimă uimitoare, un roman care îi va captiva şi fermeca pe cititori!”

— Shelf Awareness

Pentru Alisa,
soră, prietenă şi prima mea cititoare

„DRAGI PRIETENI, HAIDEŢI SĂ NU LE UITĂM PE DRAGILE NOASTRE PRIETENE, SEPIILE!”
– Căpitanul Jack Sparrow
Piraţii din Caraibe: La capătul lumii

Capitolul 1

Urăsc să mă îmbrac ca un bărbat.

Cămaşa de bumbac e prea largă, pantalonii mi-s prea mari, cizmele prea incomode. Mi-am prins părul într-un coc în creştetul capului, sub o pălărie mică de marinar. Am sabia fixată bine în partea stângă a taliei şi un pistol vârât în toc în dreapta.

Ţinuta mă incomodează pentru că stă lălâie exact unde nu trebuie. Şi mirosul! Ai crede că bărbaţii nu fac altceva decât să se rostogolească în maţe de peşte şi să-şi mânjească mânecile cu propriile excremente toată ziulica. Însă poate că nu ar trebui să mă mai plâng atât de mult.

Precauţiile de faţă sunt necesare când năvălesc piraţii peste tine.

Sunt mai mulți decât noi. Mai bine înarmaţi decât noi. Şapte dintre oamenii mei zac pe spate, morţi. Încă doi au sărit peste bord în secunda în care au văzut steagul *Hoinarului Nopţii* fluturând în zare.

Dezertori. Laşii ăştia sunt cei mai dezgustători. Îşi merită sfârşitul: ori vor obosi şi se vor îneca, ori vor fi răpuşi de creaturile marine.

În aer se aude sunetul metalic al săbiilor. Corabia se leagănă de la loviturile de tun. Nu mai rezistăm mult.

— Încă doi la pământ, căpitane, se aude Mandsy, primsecundul meu temporar, care a coborât puţin sub punte.

— Ar trebui să fiu pe punte, înfigând sabia printre coastele duşmanului, nu ascunsă ca un papă-lapte, spun eu.

— Puţină răbdare, îmi reaminteşte ea. Ca să supravieţuim, trebuie să rămâi unde eşti.

— Să supravieţuim? întreb ofensată.

— Reformulez. Ca să *reuşim,* nu trebuie să fii văzută făcând mişcări impresionante cu sabia.

— Dar poate dacă aş omorî câţiva… spun mai mult pentru mine.

— Ştii că nu putem risca asta, spune ea.

Apoi adaugă brusc:

— Au venit mai mulți la bord. Cred că se îndreaptă spre noi.

În sfârşit!

— Anunţă că ne predăm.

— Să trăiţi, căpitane!

Urcă puţinele trepte spre punte.

— Şi ai grijă să nu mori! şuier după ea.

Aprobă din cap şi deschide trapa.

Să nu mori! spun din nou, de data asta în minte. Mandsy este una dintre cele trei persoane în care am încredere pe corabia asta. E o fată bună, foarte inteligentă, optimistă şi care mă ţine cu picioarele pe pământ, lucru de care am avut nevoie cu disperare în această călătorie. S-a oferit să vină cu mine, alături de încă două fete din adevăratul meu echipaj. Nu ar fi trebuit să accept, dar am avut nevoie de ajutorul lor ca să-i ţin în frâu pe neputincioşii ăştia. Ultimele săptămâni ar fi fost mult mai uşoare dacă aş fi fost cu echipajul *meu.*

— Puneţi armele jos!

Abia-i pot auzi ţipătul prin hărmălaia bătăliei, dar apoi lumea se linişteşte. Săbiile sunt aruncate cu zgomot pe punte aproape instantaneu. Bărbaţii sub comanda mea se aşteptau la acest ordin. Poate chiar se rugau să-l primească. Dacă nu ordonam predarea, probabil că renunţau singuri. Echipajul acesta nu este sub nicio formă format din curajoşi.

Urc scările şi stau pe vine, ascunsă chiar sub

punte. Trebuie să joc rolul musului[1] inofensiv. Dacă oamenii ăştia ar descoperi cine sunt cu adevărat…

— Verificaţi sub punte! Asiguraţi-vă că nu se ascunde nimeni!

E unul dintre piraţi. Nu-l văd de unde mă ascund, dar dacă dă ordine, este fie secundul, fie căpitanul.

Mă încordez, deşi ştiu exact ce va urma.

Trapa se ridică şi mă întâmpină o faţă hidoasă, binecuvântată cu o barbă oribilă şi încâlcită, dinţi galbeni şi nasul spart. Nişte braţe solide mă apucă de îndată cu brutalitate, mă smulg de pe scară şi mă aruncă pe punte.

Mă mir că pălăria îmi mai stă pe cap.

— Aliniază-i!

Rămân nemişcată în timp ce piratul urât îmi ia armele. Apoi îmi dă un picior în spate şi mă aruncă-n genunchi lângă oamenii mei. Mă uit către ceilalţi şi mă liniştesc când o văd pe Mandsy. Sorinda şi Zimah sunt şi ele tefere. Totul e bine. Fetele mele sunt în siguranţă. Restul pot să putrezească.

Îmi îndrept privirea spre piratul care urlă ordine şi-l analizez. E tânăr, cred că nici douăzeci de ani nu are. Ciudat. De obicei tinerii nu dau ordine, mai ales într-un echipaj ca acesta. Ochii îi sunt însufleţiţi de victoria bătăliei. Are spatele drept şi e sigur pe el. Probabil că e cu un cap mai înalt decât mine dacă aş sta în picioare, cu părul şaten închis de culoarea blănii de focă. Are o faţă destul de plăcută, dar asta nu înseamnă nimic pentru mine când ştiu de ce echipaj aparţine. O observă pe Mandsy în linie. Pălăria i-a căzut, lăsându-i la vedere părul lung şi şaten şi faţa frumoasă. Îi face cu ochiul.

Una peste alta, aş zice că e un netrebnic

1 Marinar tânăr, lipsit de experienţă, sau ajutor al timonierului.

înfumurat.

Eu şi echipajul meu aşteptăm în linişte pentru a vedea ce ne-au pregătit piraţii. Suntem înconjuraţi de fum de la loviturile de tun. Corabia e plină de resturi. Mirosul de praf de puşcă umple aerul şi mi se strecoară pe gât.

Se aud paşi în timp ce un bărbat păşeşte pe scândura care leagă cele două corăbii. Din moment ce stă cu capul aplecat, nu lasă la vedere decât o pălărie neagră cu o pană albă într-o parte.

— Căpitane, toţi bărbaţii de pe corabie sunt în faţa ta, spune acelaşi pirat care a dat ordine până acum.

— Bună treabă, Riden! Dar să sperăm că nu sunt toţi *bărbaţi.*

Câţiva piraţi rânjesc. Unii dintre oamenii mei aruncă priviri îngrijorate spre mine.

Ce fraieri! Mă dau de gol prea uşor.

— Am observat trei fete până acum, dar niciuna nu are păr roşcat.

Căpitanul aprobă din cap:

— Ascultaţi aici! strigă el, ridicându-şi capul astfel încât îl putem vedea pentru prima dată.

Nu e cu mult mai mare decât secundul lui arogant. Mă uit cu atenţie la feţele membrilor echipajului. Celor mai mulți nici nu le-au ieşit încă tuleiele. E un echipaj incredibil de tânăr. Auzisem că *Hoinarul Nopţii* nu se mai află sub cârma lordului pirat Jeskor, că i-a urmat un căpitan tânăr, dar nu mă aşteptam ca întregul echipaj să fie atât de tânăr.

— Cu toţii aţi auzit poveştile despre Jeskor Sparge-Capete, continuă tânărul pirat. Sunt fiul lui, Draxen. Şi veţi vedea că reputaţia mea va ajunge să fie mult mai rea.

Nu mă pot abţine. Încep să râd. Crede că-şi poate clădi o reputaţie *spunându-ne* cât de necruţător va fi?

— Kearan, spune căpitanul, făcându-i semn bărbatului din spatele meu.

Kearan îmi dă cu mânerul sabiei fix în creştet. Nu suficient de tare încât să leşin, doar cât să doară ca naiba.

Destul! gândesc. Sfaturile de precauţie ale lui Mandsy sunt undeva departe. M-am săturat să îngenunchez pe podea ca o servitoare. Mă sprijin cu mâinile de puntea din lemn şi extind picioarele în spate, prinzându-l pe pirat de încheieturi. Apoi mi le trag înapoi, iar Kearan cade pe spate. Mă ridic repede, mă întorc şi-mi iau sabia şi pistolul de la el până să se repună pe picioare.

Îndrept pistolul spre faţa lui Draxen.

— Pleacă de pe corabie şi ia-ţi şi oamenii cu tine!

În spatele meu aud zgomote în timp ce Kearan se chinuie să se ridice. Îi trag un cot în burta imensă. Se aude o bufnitură şi cade din nou pe punte.

Se lasă tăcerea. Toată lumea poate auzi cum apăs pe cocoşul pistolului.

— Plecaţi acum!

Căpitanul încearcă să-mi surprindă privirea de sub pălărie. Aş putea să i-o evit, dar asta ar însemna să-mi dezlipesc ochii de la el.

Deodată se aude o împuşcătură care-mi aruncă pistolul din mână. Aterizează pe punte şi dispare din câmpul vizual.

Mă uit în dreapta şi-l văd pe secund, Riden, punându-şi pistolul înapoi în toc. Pe faţa lui apare un rânjet arogant. Deşi aş vrea să-i sfâşii zâmbetul ăla cu sabia, trebuie să recunosc că a ochit foarte bine.

Însă asta nu mă împiedică să mă înfurii. Îmi scot sabia şi fac un pas spre secund.

— Puteai să-mi spulberi mâna!

— Numai dacă voiam.

Instantaneu, doi bărbaţi vin pe la spate şi mă iau fiecare de-un braţ.

— Vorbeşti cam mult pentru un amărât de mus căruia nici nu i s-a îngroşat încă vocea, spune căpitanul. Dă-ţi jos pălăria!

Unul dintre bărbaţi îmi smulge pălăria de pe cap, iar părul îmi cade vâlvoi, până la jumătatea spatelui.

— Prinţesă Alosa, spune Draxen. În sfârşit! Eşti un pic mai tânără decât îmi închipuiam.

Uite cine vorbeşte. Poate că mai am trei ani până la douăzeci, dar pariez pe mâna cu care mânuiesc sabia că l-aş întrece în orice probă de îndemânare sau inteligenţă.

— Îmi făceam griji că va trebui să întoarcem corabia cu susul în jos până să te găsim, continuă el. Acum trebuie să vii cu noi.

— Cred că o să afli repede, căpitane, că nu-mi place să mi se spună ce să fac.

Draxen pufneşte, îşi pune mâna pe curea şi se întoarce spre *Hoinarul Nopţii.* Dar secundul nu-şi dezlipeşte ochii de pe mine, de parcă anticipează o răbufnire violentă.

Bineînţeles că o să răbufnesc, dar de ce s-ar aştepta deja la asta?

Îmi vâr tocul în piciorul piratului care mă ţine din dreapta. Icneşte şi-mi dă drumul. Apoi îl apuc pe celălalt de gât cu mâna liberă. Începe să se înece şi duce mâinile la gât.

Draxen se întoarce să vadă ce se întâmplă. Între timp, Riden ţinteşte spre mine cu un alt pistol, încă zâmbind pişicher. Durează ceva să încarci pistoalele cu praf de puşcă şi bile de fier, de aceea majoritatea oamenilor au cel puţin două.

— Am condiţii, căpitane spun eu.

— Condiţii? spune el, nevenindu-i să creadă.

— Vom negocia condiţiile capitulării mele. Mai întâi, îţi vei da cuvântul că echipajul meu va fi eliberat şi nimeni nu va fi rănit.

Draxen ia mâna dreaptă de pe curea şi o duce spre unul dintre pistoale. Cum ajunge la el, îl şi îndreaptă spre unul dintre oamenii mei şi trage. Piratul din spatele lui sare într-o parte în timp ce omul din echipajul meu cade pe spate.

— Nu-mi pune răbdarea la încercare! mă avertizează Draxen. Urcă pe corabia mea! Acum.

Cu siguranţă pare nerăbdător să-şi afirme reputaţia, dar se înşală dacă crede că mă intimidează.

Ridic din nou sabia. Apoi îi tai beregata piratului ce tocmai îşi revenea după ce l-am strâns de gât.

Riden face ochii mari, pe când căpitanul şi-i mijeşte. Draxen scoate alt pistol de la brâu şi trage în cel de-al doilea om din linie. Acesta i se alătură primului pe podea.

Îmi înfig sabia în cel mai apropiat pirat. Urlă, cade mai întâi în genunchi, apoi lat pe punte. Cizmele-mi sunt năclăite de sânge. Am lăsat câteva urme stacojii pe podeaua de lemn.

— Opreşte-te! strigă Riden.

Se apropie, ţintind pistolul spre pieptul meu. Nu mă mir că i-a dispărut zâmbetul de pe faţă.

— Dacă m-aţi fi vrut moartă, aş fi fost deja, spun eu. Aşa că, din moment ce mă vreţi în viaţă, *veţi fi* de acord cu condiţiile mele.

În secunda următoare, îl dezarmez pe Kearan, piratul care mă prinsese prima dată. Îl oblig să cadă-n genunchi. Cu o mână îl iau de păr şi-i dau capul pe spate, iar cu cealaltă îi pun sabia la gât. Nu scoate niciun sunet în timp ce realizează că viaţa lui e în mâinile mele. Impresionant, din moment ce tocmai i-am omorât doi amici. Ştie că moartea lui nu mă va

afecta nicicum.

Draxen stă în faţa celui de-al treilea membru al echipajului meu, cu pistolul ridicat.

E Mandsy.

Nu las să mi se vadă frica. Trebuie să mă creadă indiferentă. Strategia asta *trebuie* să funcţioneze.

— Pentru cineva care a cerut să-i fie cruţat echipajul, eşti dubios de rece când îi vezi murind unul după altul, spune Draxen.

— Dar cu fiecare om pe care-l pierd, vei pierde şi tu unul. Dacă ai de gând să-i omori după ce urc eu la bord, atunci ce mai contează dacă pierd câţiva cât timp negociez siguranţa celorlalţi? Înţeleg că vrei să-ţi fiu prizonieră, căpitane. Dacă doreşti să vin de bunăvoie, atunci ai face bine să-mi asculţi propunerea. Sau vrei să vedem câţi oameni pot să omor în timp ce mă duci cu forţa pe corabia ta?

Riden se apropie de căpitan şi-i şopteşte ceva. Mâna lui Draxen se încordează pe pistol. Simt cum inima mi-o ia la goană. *Nu Mandsy! Nu Mandsy! E una din fetele mele. Nu pot s-o las să moară!*

— Spune-ţi condiţiile, *prinţesă!* îmi spune titulatura cu scârbă.

— Şi hai mai repede!

— Echipajul va fi eliberat şi nimeni nu va fi rănit. Voi veni de bunăvoie pe corabie. De asemenea, îmi veţi aduce şi bunurile.

— Bunurile?

— Da, garderoba şi obiectele personale.

Se întoarce spre Riden.

— Îşi vrea catrafusele, spune el uimit.

— Sunt o prinţesă şi voi fi tratată ca atare.

Căpitanul arată de parcă e gata să mă împuşte, dar Riden e cel care vorbeşte.

— Ce treabă avem noi, căpitane, dacă vrea să se

împopoţoneze pentru noi în fiecare zi? Eu unul nu mă plâng.

Dinspre echipajul lor se aud râsete înfundate.

— În regulă, spune Draxen într-un sfârşit. Altceva mai doriţi, *Majestate?*

— Nu.

— Atunci mişcă-ţi fundul răzgâiat pe corabie! Voi – arată spre câteva brute din spate – luaţi-i lucrurile! Cât despre echipajul prinţesei, mişcaţi-vă spre bărci. O să scufund corabia asta. Dacă vâsliţi repede, veţi ajunge în două zile şi jumătate la cel mai apropiat port. Şi vă sugerez să faceţi asta înainte să muriţi de sete. Odată ce acostaţi, veţi duce nota de răscumpărare la regele pirat şi-i veţi da de ştire că o am pe fiica sa.

Ambele echipaje se grăbesc să execute ordinele. Căpitanul înaintează spre mine şi întinde mâna după sabie. I-o dau, nemulţumită. Kearan, piratul pe care-l ameninţasem, se ridică şi se îndepărtează cât mai mult de mine. Nu am ocazia să zâmbesc la reacţia lui, pentru că Draxen îmi aplică o lovitură pe obrazul drept.

Întregul corp îmi tremură sub forţa loviturii. Gura începe să-mi sângereze în locul unde dinţii au intrat în ţesut. Scuip sânge pe punte.

— Hai să stabilim un lucru, Alosa. Eşti prizoniera mea. Deşi se pare că ai învăţat câte ceva în calitate de fiică a regelui pirat, asta nu schimbă cu nimic faptul că vei fi singura femeie pe o corabie plină de nemernici, hoţi şi ticăloşi care nu au mai ajuns pe uscat de multă vreme. Înţelegi ce înseamnă asta?

Scuip din nou, încercând să alung gustul de sânge din gură.

— Înseamnă că nu au mai fost de ceva timp la un bordel.

Draxen zâmbeşte.

— Dacă mai încerci să mă sfidezi în faţa oamenilor

mei, s-ar putea să uit să-ţi încui celula într-o noapte ca să poată intra oricine, iar eu voi adormi ascultându-ţi ţipetele.

— Eşti nebun dacă crezi că mă vei auzi *vreodată* ţipând. Şi ai face bine să te rogi să nu cumva să adormi când uşa celulei mele e neîncuiată.

Îmi aruncă un zâmbet diabolic. Observ că are un dinte de aur. Pălăria îi acoperă părul negru care iese de sub boruri în mici bucle. Faţa îi e închisă la culoare, de la soare, şi haina îi e cam mare, de parcă ar fi aparţinut altcuiva. S-o fi furat de pe cadavrul tatălui său?

— Riden! strigă Draxen. Ia fata şi du-o în celulă! Apoi ocupă-te de ea.

Ocupă-te de ea?

— Cu mare plăcere, spune Riden şi se apropie.

Mă strânge tare de braţ, aproape suficient de tare cât să mă doară. În contrast puternic cu faţa lui, care e relaxată. Mă face să mă întreb dacă cei doi bărbaţi pe care i-am omorât îi erau prieteni. Mă trage pe cealaltă corabie. În timp ce merg mă uit la oamenii mei care sunt purtaţi de valuri în bărci. Vâslesc moderat ca să nu obosească prea repede. Mandsy, Sorinda şi Zimah vor şti sigur să schimbe poziţiile regulat ca fiecare să se poată odihni. Sunt fete deştepte.

Pe de altă parte, bărbaţii sunt cantitate neglijabilă. Tatăl meu i-a selectat pe fiecare în parte. Unii dintre ei îi datorează bani. Alţii au fost prinşi încercând să-i fure comorile sau nu i-au respectat ordinele. Iar unii pur şi simplu sunt un ghimpe-n coastă. Oricum ar fi, tatăl meu i-a adunat într-un singur echipaj, iar eu am adus nu mai mult de trei fete de pe corabia mea ca să mă ajute să-i ţin la respect.

Oricum, tata ştia că cei mai mulţi vor fi ucişi imediat ce Draxen mă va lua prizonieră. Din fericire pentru ei, am putut să-i salvez pe netrebnici. Sper că

tata nu va fi prea supărat.

Însă asta nu contează acum. Ce contează e că sunt la bordul *Hoinarului Nopţii.*

Bineînţeles că nu puteam să mă las capturată prea uşor. Trebuia să-mi joc rolul. Draxen şi oamenii lui nu trebuie să mă suspecteze.

Nu trebuie să ştie că am fost trimisă într-o misiune să le jefuiesc corabia.

Capitolul 2

Îi invidiez cizmele lui Riden.

Sunt lucrate cu grijă şi la fel de negre ca ochiul unui rechin înfometat. Cataramele par făcute din argint pur. Pielea e zdravănă şi tare. Materialul i se mulează perfect pe gambe. Paşii lui răsună pe punte. Siguri. Zgomotoşi. Puternici.

Eu mă împiedic constant în timp ce Riden mă trage după el. Cizmele mele prea largi mai au puţin şi-mi ies din picioare. De fiecare dată când mă opresc să mi le aranjez, Riden mă trage mai tare de braţ. Am evitat de câteva ori să cad grămadă.

— Ţine pasul, fato! spune el vesel, conştient de faptul că tocmai asta nu pot să fac.

În cele din urmă, îl calc pe picior.

Icneşte dar, surprinzător, nu-mi dă drumul. Mă aştept să mă lovească la fel ca Draxen, dar nu o face. Doar grăbeşte pasul şi mă târăşte după el. Aş putea, desigur, să scap de el uşor dacă aş vrea, dar nu trebuie să par prea pricepută, mai ales într-o confruntare cu secundul. Şi trebuie să aştept să se liniştească spiritele după scena pe care am făcut-o pe cealaltă corabie.

Aceasta e goală, cu excepţia noastră. Toţi oamenii lui Draxen sunt pe corabia mea, prădând-o. Tata mi-a dat suficienţi bani cât să-i facă pe piraţi fericiţi, dar să

nu le umple buzunarele prea mult. Dacă aş fi călătorit fără bani, Draxen ar fi devenit suspicios.

Riden o ia la dreapta, iar în faţa noastră se află un rând de trepte ce coboară sub punte. Nu e un drum lin. De două ori ratez o treaptă şi aproape mă rostogolesc pe scări. Riden mă prinde de fiecare dată, iar strânsoarea lui rămâne în continuare mai fermă decât ar fi normal. Sigur voi avea vânătăi mâine. Gândul mă înfurie.

Iar asta mă face să-i pun piedică atunci când aproape ajungem jos.

E clar că nu se aştepta la o asemenea reacţie. Cade, dar nu am luat în calcul strânsoarea. Aşa că bineînţeles că mă trage după el.

Impactul e dureros.

Riden se ridică repede şi pe mine odată cu el. Apoi mă împinge într-un colţ, ca să nu am cale de scăpare. Ochii lui de un căprui intens mă scanează curios din cap până-n picioare. Sunt ceva nou. O provocare, poate. O sarcină venită de la căpitanul lui. Trebuie să înveţe cum să se descurce cu mine.

În timp ce mă priveşte, mă întreb cum îmi interpretează faţa şi postura. Rolul meu este cel de prizonier exasperat şi nervos, dar chiar şi atunci când joci un rol, frânturi din adevărata ta personalitate se pot strecura printre crăpături. Cheia e să controlez ce părţi din mine vreau să-i arăt. Deocamdată, acelea sunt încăpăţânarea şi temperamentul. La capitolul ăsta nu trebuie să mă prefac.

Pare că ajunge la o concluzie şi spune:

— Ai spus că vei fi un prizonier paşnic. Văd că nu prea te ţii de cuvânt.

— Nu prea cred, răspund eu. Dacă m-ai fi lăsat să merg fără ajutorul tău în loc să-mi învineţeşti mâna, acum nu te-ar mai fi înţepat genunchii de durere.

Nu spune nimic, dar ochii i se aprind de amuzament. Într-un final, îşi întinde braţul în direcţia închisorii de parcă ar fi un potenţial partener care m-ar invita pe ringul de dans.

O iau înainte fără el, dar îl aud din spate cum spune:

— Ai o faţă de înger, dar limbă de şarpe.

Sunt tentată să mă întorc şi să-i trag una, dar reuşesc să mă stăpânesc. O să am suficient timp să-l bat măr după ce pun mâna pe lucrul după care am venit.

Îmi îndrept spatele şi merg spre celule. O analizez rapid pe fiecare şi o aleg pe cea mai curată. De fapt arată la fel ca celelalte, dar încerc să mă conving că substanţa întunecată din colţ e doar mizerie.

Cel puţin celula are un scaun şi o masă. O să am loc să-mi pun hainele. Nu mă îndoiesc că Draxen se va ţine de cuvânt. Toată lumea beneficiază de pe urma onestităţii dintre căpitani, chiar dacă e foarte probabil să ne omorâm în somn. Lorzii rivali nu ar putea face niciun fel de înţelegeri sau negocieri dacă nu ar exista măcar un dram de încredere. Este un nou mod de viaţă. Tatăl meu a adus noţiunea de onestitate în piraterie. Toţi cei care vor să supravieţuiască în noul regim trebuie să o adopte, altfel cine va fi prins cu înşelăciuni va fi eliminat de regele pirat.

Inspectez scaunul. Mobilierul e prea murdar pentru mine, dar trebuie să mă descurc. Îmi dau jos haina mare şi maro din piele şi o pun pe şezut şi spătar. Abia apoi mă aşez.

Riden rânjeşte, probabil ca răspuns la disconfortul pe care mi-l creează încăperea. Mă închide în celulă şi bagă mâna în buzunar. Apoi îşi trage un scaun şi se aşază în faţa zăbrelelor.

— Şi acum ce? întreb eu.

— Acum vorbim.

Încerc să oftez dramatic.

— Deja m-aţi luat prizonieră. Duceţi-vă şi luaţi-vă banii de răscumpărare şi lăsaţi-mă să mă înec liniştită în amărăciune!

— Mi-e teamă că nu te vrem doar pentru banii tatălui tău.

Îmi strâng gulerul de la cămaşa de bumbac de parcă aş fi îngrijorată că piraţii intenţionează să mă dezbrace. Asta face parte din şaradă. Ar fi nevoie de *mulţi bărbaţi* ca să mă imobilizeze; mă descurc uşor cu trei deodată şi în celula asta nu încap mai mulţi.

— Nimeni nu va pune mâna pe tine acum că eşti aici. O să am grijă să nu se întâmple asta.

— Şi cine o să aibă grijă să nu mă atingi tu?

— Nu te îngrijora, nu am obligat niciodată o femeie să fie cu mine. Toate vin de bunăvoie.

— Nu prea-mi vine să cred asta.

— Pentru că încă nu te-am vrăjit.

Râd dispreţuitor.

— În calitate de femeie-pirat crescută de alţi piraţi, a trebuit să mă apăr de cei mai dezgustători şi insistenţi bărbaţi. Nu-mi fac griji.

— Şi ce o să faci, Alosa, dacă va trebui să te aperi de un bărbat care nu e dezgustător sau insistent?

— Te anunţ când întâlnesc unul.

Râde. Are un râs sănătos şi cristalin.

— Am înţeles. Acum să trecem la treabă. Sunt aici pentru că vreau informaţii.

— Ce frumos. Şi eu vreau o celulă curată.

Se lasă pe spate pe scaun şi se face comod. Probabil că-şi dă seama că o să fie o discuţie lungă.

— Unde ancorează Kalligan?

Pufnesc.

— Eşti un anchetator groaznic. Crezi că o să-ţi spun

unde se află ascunzătoarea tatălui meu? Nu ar trebui să pui întrebările importante mai târziu? Şi din moment ce este regele tău, ar trebui să foloseşti titlul care i se cuvine.

— Din moment ce o am pe fata lui într-o celulă, cred că pot să-i spun cum vreau.

— O să te omoare şi pe tine, şi pe toţi ceilalţi de pe corabia asta. Şi nu va fi o moarte rapidă.

M-am gândit că era vremea să arunc cu vreo ameninţare sau două. Aşa ar face un adevărat prizonier.

Riden nu pare îngrijorat. Deloc chiar. Îşi poartă încrederea pe faţă la fel ca un articol de îmbrăcăminte.

— Va fi dificil să te dăm înapoi dacă nu ştim unde se află tatăl tău.

— Nu trebuie s-o ştiţi. Mă va găsi el.

— Suntem la zile distanţă de oamenii tatălui tău. E mai mult decât suficient să mergem undeva unde nu ne va găsi niciodată.

Dau din cap dezaprobator.

— Ce naiv eşti! Tatăl meu are oameni prin toată Maneria. Nu e nevoie decât să vă vadă unul.

— Suntem conştienţi de influenţa tatălui tău. Totuşi nu văd cum i-ar da asta dreptul să se autoproclame rege.

Acum e rândul meu să mă las pe spate.

— Glumeşti, nu? Tatăl meu *controlează* oceanul. Nu există om care să ridice pânzele fără să-i plătească bir. Toţi piraţii trebuie să-i dea o parte din prada lor. Cei care nu fac asta sunt alungaţi imediat de pe mare. Aşa că spune-mi, bravule Riden, prim-secund al *Hoinarului Nopţii,* dacă omoară oamenii doar pentru că nu i-au plătit datoriile, ce crezi că le va face oamenilor care i-au răpit fiica? Tu şi echipajul tău nu sunteţi nimic mai mult decât nişte băieţei ce vă jucaţi cu focul. În doar

paisprezece zile, fiecare pirat mă va căuta.

Bineînţeles, intenţionez să plec de pe corabia asta înainte să treacă paisprezece zile.

— Băieţei? Se îndreaptă de spate. Cred că eşti mai mică decât toţi oamenii de pe corabia asta.

Asta e tot ce a reţinut din ce am spus?

— Nu prea cred. Tu câţi ani ai, cinşpe?

Îl provoc. Ştiu că e mai mare de atât, dar sunt curioasă câţi ani are.

— Optsprezece, mă corectează.

— În fine, vârsta mea nu contează. Deţin abilităţi speciale care mă fac un pirat mai bun decât visează alţii să devină.

Riden îşi înclină capul.

— Şi ce fel de abilităţi speciale deţii?

— De parcă ţi-aş zice.

Începe să zâmbească la auzul spuselor mele.

— Sunt sigur că ai observat: acesta nu este un echipaj obişnuit. Poate că suntem mai tineri decât majoritatea piraţilor, dar cei mai mulți dintre noi am văzut cât de crudă poate fi viaţa. Oamenii sunt nemiloşi, toţi sunt deja ucigaşi.

Pentru un moment se schimbă la faţă şi un strop de tristeţe îl învăluie. Îşi aminteşte de ceva din trecut.

— Dacă ai de gând să boceşti, poţi să te abţii până ajungi pe punte? Nu suport lacrimile.

Riden se uită în ochii mei. Pare că nu se uită la mine, ci prin mine.

— Chiar n-ai inimă, Alosa. Ucizi fără să eziţi. Dobori doi bărbaţi deodată în luptă. Îţi priveşti oamenii murind fără să clipeşti. Nu pot decât să-mi imaginez în ce mod ai fost crescută de cel mai notoriu pirat din Maneria.

— Să nu uităm de faptul că ţintesc mai bine decât tine.

Râde, dezvelindu-şi dinţii frumoşi. Impresionant

pentru un pirat.

— Cred că-mi va plăcea să discutăm pe parcursul acestor lungi săptămâni. Şi chiar sper să am ocazia să te văd trăgând, atâta vreme cât nu sunt eu ţinta.

— Nu promit nimic.

Pe punte se aud tot mai tare ţipete. Corabia tremură sub noi lovituri de tun. Presupun că e Draxen care-mi scufundă corabia. Bine, nu e chiar a *mea,* doar corabia pe care tata mi-a dat-o pentru misiune. Corabia mea adevărată, *Ava-lee,* şi mare parte din echipajul meu sunt în siguranţă în fortăreaţă. Chiar dacă mi-e dor de ambele, sunt încântată de provocarea ce mi se aşterne în faţă.

Scările scârţâie, se apropie cineva. La scurt timp apare Draxen. În spatele lui, vin trei bărbaţi ce-mi cară bunurile.

— Era şi timpul, spun eu.

Feţele celor trei brute care-mi transportă cuferele sunt roşii şi toţi respiră greu. Zâmbesc. Asta înseamnă că au luat tot. Niciodată nu împachetez puţin.

Fiecare răsuflă de uşurare când aruncă sacii pe podea.

— Aveţi grijă! mă răstesc eu.

Primul pirat e destul de înalt. Aproape că trebuie să se aplece ca să nu se lovească de tavan. Acum că a scăpat de bagaje, bagă mâna în buzunar şi caută ceva. Observ un şir de ceea ce par a fi mărgele. Un talisman, poate?

Cel de-al doilea se holbează la mine de parcă sunt o bucăţică suculentă de carne. Mă trec fiorii. Decid să stau cât mai departe de el.

Ultimul e Kearan. Doamne, ce urât e! Are nasul mare, ochii prea depărtaţi, barba prea lungă şi neîngrijită. Cireaşa de pe tort e burta imensă care se lasă peste curea.

Mă gândesc că nu se poate mai rău de atât, dar apoi văd ce are în mână. Aruncă nişte rochii peste mormanul de pe podea.

Strâng din dinţi.

— Le-ai *târât* cumva după tine? Pe podeaua asta mizerabilă? Ai idee cât de greu mi-a fost să găsesc o fată ca mine de la care să le fur?

— Tacă-ţi fleanca, Alosa! porunceşte Draxen. Să fiu al naibii, aproape că vreau să arunc chestiile astea peste bord!

Kearan scoate o ploscă dintr-unul din buzunarele hainei. Trage o duşcă zdravănă.

— Aşa nu se scufundă, Căp'tane.

— Mai taci! spun eu. Nu e prea târziu să te omor.

Măcar are bunul-simţ să arate îngrijorat înainte să mai ia o duşcă.

Draxen se întoarce.

— Domnilor, întoarceţi-vă pe punte şi pregătiţi corabia. Vreau să plecăm imediat. Kearan, la cârmă cu tine! Aşteptaţi-mă.

După ce pleacă, Draxen se duce la Riden şi-i dă o palmă prietenească pe spate.

— Cum a mers, frate?

Frate?

Părul lui Draxen e mai închis la culoare, dar e la fel de lat în umeri ca Riden. Au aceiaşi ochi căprui închis, dar Riden e mai chipeş. Nu, nu chipeş. Piraţii rivali nu sunt chipeşi. Sunt şobolani de canal.

— Destul de bine, răspunde Riden. Îi e foarte loială tatălui ei. Are încredere că o va salva, din moment ce influenţa lui pe mare e considerabilă. Din ce mi-a spus, tind să cred că ne va vâna în larg, deci aş sugera să stăm aproape de ţărm.

Mă gândesc repede la conversaţia noastră şi-mi dau seama ce răspunsuri greşite i-am dat.

Riden e mai inteligent decât pare. Rânjeşte la vederea expresiei mele neliniştite sau poate la privirea ameninţătoare pe care i-o arunc după. Continuă:

— Are un temperament focos care se potriveşte cu părul ăla roşu al ei. E inteligentă. Cred că a avut parte de ceva educaţie. Cât priveşte felul în care se luptă, pun rămăşag că a fost antrenată de însuşi regele pirat, ceea ce înseamnă că ţine cu adevărat la ea şi va fi de acord să plătească răscumpărarea.

— Excelent, spune Draxen. Deci regele pirat cu inima-nveninată va veni cu adevărat după fiica lui.

— Probabil chiar în persoană, spune Riden.

Am grijă să nu-mi schimb expresia feţei. Îi las să creadă că tata mă va căuta, când de fapt el va sta în siguranţă în fortăreaţă, aşteptându-mi raportul. Totuşi, Riden are dreptate în privinţa antrenamentului meu. Tata i-ar fi încredinţat această misiune numai cuiva pe care el însuşi l-a antrenat. Şi a antrenat o singură persoană.

— Altceva? întreabă Draxen.

— E periculoasă. Ar trebui închisă tot timpul. Şi nici nu i-aş lăsa pe bărbaţi singuri cu ea, pentru binele lor.

Riden spune ultima parte mai mult în glumă, dar la scurt timp redevine serios şi trage aer adânc în piept în timp ce-şi adună gândurile.

— Şi ascunde ceva. Ceva mai important decât secretele pe care ştim deja că le ascunde. Ceva ce nu vrea sub nicio formă să aflu.

Mă ridic de pe scaun şi vin în faţa zăbrelelor, ameţită. Nu poate să-mi ştie cel mai ascuns secret. Doar tatăl meu şi câţiva oameni aleşi îl ştiu.

— De unde ştii asta?

— Nu ştiam.

Draxen râde.

Îmi strâng pumnii. Nu vreau nimic altceva decât să-

i lovesc la nesfârşit faţa arogantă a lui Riden, până când zâmbetul ăla al lui rămâne fără dinţi.

Din păcate, însă, nu pot ajunge la faţa lui. Aşa că mă mulţumesc să-l smucesc de mâneca largă. Din moment ce încă stă aşezat, capul lui e pe cale să lovească zăbrelele. Îşi încordează braţele pe ele, astfel încât să evite un contact cu faţa. Nu mă deranjează, deoarece îmi acordă suficient timp să mă folosesc de mâna liberă pentru a-i şterpeli din buzunar cheia de la celulă. Odată ce am obţinut-o, o bag în buzunar şi mă retrag la peretele din lemn al celulei.

Riden mormăie cât se ridică.

— Poate că nici tu nu ar trebui să fii lăsat singur cu ea, spune Draxen.

— Mă descurc cu ea. Oricum, ştie că se va bucura de compania mea atâta vreme cât nu-şi dezvăluie secretul.

Îmi reamintesc că am ajuns pe corabia asta intenţionat. Pot să plec oricând. Trebuie doar să găsesc harta mai întâi.

Deschid singură uşa. Cei doi bărbaţi mă lasă să-mi duc lucrurile în celulă. Nu se obosesc să mă ajute. Aşteaptă în timp ce eu fac trei drumuri. Nu că le vreau ajutorul. Sunt în stare să rup oase în momentul de faţă. Preferabil, pe ale lui Riden. Tata sigur mi-ar admira calmul. După ce termin, mă încui la loc în celulă.

Riden întinde mâna aşteptând. Ezit pentru un scurt moment, dar după îi arunc cheia. O prinde fără efort. Pe chip i se citeşte suspiciunea. Pune mâna pe una din barele celulei şi o zgâlţâie. Aceasta nu se mişcă.

— Nu strică să te asiguri, îi spune Riden lui Draxen. I-ai verificat lucrurile?

— Da, spune căpitanul. Nimic altceva în afară de haine şi cărţi. Nimic periculos. Cred că am avut parte de suficientă distracţie pe ziua de azi. Hai să mergem

sus şi să hotărâm cea mai bună locaţie să aruncăm ancora. Şi ar fi bine ca fata să nu ştie unde ne aflăm. Mai bine să nu-i dăm idei.

Draxen se îndreaptă spre scări. Colţul buzelor lui Riden se arcuieşte puţin înainte să-l urmeze.

Odată ce au dispărut, zâmbesc. Riden nu e singurul care a adunat informaţii în timpul discuţiei. Am aflat că Riden şi Draxen sunt fraţi, fiii lordului pirat Jeskor. Nu sunt încă lămurită ce s-a întâmplat cu Jeskor şi cu echipajul lui şi cum a ajuns Draxen să conducă nava, dar sunt sigură că voi afla curând. Riden trage bine şi se bucură de încrederea căpitanului. Cum altfel l-ar fi convins pe Draxen să nu-mi mai omoare oamenii? Mă întreb ce i-a şoptit când ne aflam pe cealaltă corabie şi de ce s-a obosit să intervină. Riden e preocupat de soarta oamenilor de pe corabia asta şi e mai mult decât preocuparea normală a unui secund pentru echipajul său. Mă gândesc la ce mi-a zis despre membrii săi, cum că sunt deja ucigaşi, şi la tristeţea cu care a spus-o. Se simte responsabil pentru ceva. Poate e legat de ce s-a întâmplat cu echipajul iniţial al *Hoinarului Nopţii.*

Sunt multe secrete pe corabia asta şi voi avea suficient timp să le descopăr pe toate, începând cu noaptea aceasta. Îmi scutur braţul drept. Simt cum bucăţica de metal îmi alunecă în mână.

E cheia de la celulă.

Capitolul 3

Am avut suficiente ocazii să-i şterpelesc cheia lui Riden. Trebuia doar să-mi dau seama cum să mă încui în celulă înainte să schimb cheia cu cea pe care o adusesem de pe corabia mea. M-am gândit că cheia de la propria-mi celulă va fi cam la fel. Riden nu ar fi putut

vedea diferenţa.

Nu e atât de deştept pe cât se crede. Iar eu sunt mult mai inteligentă decât realizează.

M-a subestimat. Mare greşeală din partea lui.

Acum că am rămas singură, caut prin bagaje nişte haine potrivite. Nu mai suport costumul ăsta de marinar. Va fi nevoie de o întreagă sticlă de parfum ca să scap de duhoarea proprietarului precedent. Cine ştie când îmi vor da o găleată de apă să mă spăl… Având în vedere cât de dur e căpitanul Draxen, nu cred că va fi prea curând.

Aleg un corset bleumarin cu mâneci largi care se prind cu funde negre. Mi-l pun peste o bluză albă. Corsetul se leagă în faţă, deci mi-l pot fixa singură. Nu am avut niciodată însoţitoare, aşa cum au domniţele de viţă nobilă de pe uscat. Nu sunt multe care vor să lucreze pentru piraţi. Şi cele care se pot descurca pe mare nu sunt irosite drept cameriste. Echipajul meu, rămas la fortăreaţă, e compus aproape în totalitate din femei. Sunt mândră de lucrul ăsta.

Îmbrac o pereche de colanţi negri şi pantaloni curaţi peste. Urmează cizmele mele comode care se mulează perfect pe picior şi ajung până la genunchi. Termin şi oftez mulţumită. Atunci când arăţi bine sigur te şi simţi bine.

Fredonez în timp ce mă apuc de treabă. Iau o carte intitulată *Adâncurile Mării* dintr-un sac. E un compendiu cu toate creaturile care trăiesc în ocean. Le-am învăţat pe de rost acum multă vreme şi am petrecut atât de mult timp pe mare că am văzut multe creaturi care nici nu sunt trecute în carte. Din acest motiv nu mi-a părut rău să golesc cotorul şi să ascund acolo un mic pumnal.

Aud zgomot de paşi şi voci. Îmi pun repede pumnalul în cizma dreaptă şi arunc cartea în sac. Mă

aşez într-o poziţie care să pară cât mai normală în timp ce trei bărbaţi intră în cameră.

— Nu e cine ştie ce, spune unul dintre ei.

— Dar ai văzut ce le-a făcut lui Gastol şi Moll? întreabă altul. Morţi de-a binelea.

Cel de-al treilea rămâne tăcut, uitându-se la mine la fel ca ceilalţi doi.

— Vă mai holbaţi mult? îi întreb. Sau speraţi să fac şi tumbe?

— Nu ne băga în seamă, spune primul pirat. Nu prea avem ocazia să o vedem pe fiica regelui pirat în carne şi oase.

— Şi sunteţi mulţumiţi de ce vedeţi?

— Se spune că regele pirat e mare cât o balenă şi feroce ca un rechin. Nu ne aşteptam să vedem o michiduţă.

— Probabil că semăn cu mama, zic eu.

Nu mi-am cunoscut niciodată mama, aşa că nu ştiu sigur, dar tata mi-a spus că am moştenit părul roşcat de la ea.

Restul zilei trece cam la fel. Piraţii vin şi pleacă, profitând de şansa de a o vedea pe fiica regelui pirat îndeaproape. După ce pleacă primul grup, nu mai spun multe.

Aproape s-a lăsat noaptea când ultimul vizitator îşi face apariţia. Ceilalţi piraţi au venit în grupuri, dar acesta e singur.

Nu prea ai la ce să te uiţi. Înălţime şi construcţie medii. Păr şaten, barbă brună. Arată mai matur decât majoritatea piraţilor de pe corabie. Nu chiar la treizeci de ani, dar e greu să-mi dau seama cu barba care îi acoperă jumătate de faţă. Are o monedă de aur în mâna dreaptă pe care o învârte pe degete relaxat.

— Bună, Alosa! spune el. Sunt Theris.

Până atunci mă lăsasem pe cele două picioare din

spate ale scaunului, dar acum mă legăn în faţă şi-mi îndrept spatele.

— Cred că i-am văzut pe toţi bărbaţii de pe corabia asta perindându-se pe aici. De ce mi-aş aminti de tine? De ce mi-ar păsa cum te cheamă?

— Nu ar trebui, spune el şi-şi duce mâna la frunte pentru a se scărpina.

Degetele i se mişcă repede, dar semnul e clar. Desenează litera *K.*

— Nu sunt chiar un tip interesant.

K vine de la Kalligan. Este semnalul pe care oamenii din slujba tatălui meu îl folosesc pentru a se recunoaşte. Theris trebuie să fie omul de pe corabie care lucrează pentru tata. El trebuie să fi fost cel care i-a spus tatălui meu că echipajul de pe *Hoinarul Nopţii* intenţiona să mă răpească.

Pereţii au mereu urechi, aşa că-mi menţin tonul relaxat.

— Aşa se pare.

— Voiam doar s-o observ pe fiica regelui pirat.

— Şi să-mi permiţi să te observ şi eu pe tine?

— Exact. Câteodată supravieţuirea nu depinde de ce ştii să faci, ci de cei pe care-i cunoşti.

— Am înţeles, spun rece.

Nu mă aşteptam ca omul tatălui meu să mi se dezvăluie. Avem roluri diferite pe corabie. Theris îi transmite informaţii tatălui meu despre corabie şi echipaj. Eu joc rolul hoţului. Nu ar trebui să ne ajutăm unul pe altul. De fapt, ar trebui să acţionăm fiecare pe cont propriu.

Însă tatăl meu se bazează pe mine să nu eşuez. Poate că dorinţa lui de a obţine harta e atât de mare încât i-a poruncit lui Theris să mă ţină sub supraveghere. Pe de-o parte, înţeleg de ce nu ar vrea să rişte, dar pe de altă parte, sunt foarte ofensată. Mă

pot descurca singură şi nu am de gând să apelez la Theris pentru ajutor.

***

Trebuie să aştept să se lase noaptea înainte să încep. Îmi dau seama când apune soarele pentru că piraţii se retrag sub punte. Nu-i pot vedea din celulă, dar îi pot mirosi. Nu pot fi departe. Mi-i pot imagina dormind în hamace sau pe covoare de paie. Oricum ar fi, cu siguranţă va fi o opţiune mai atractivă decât podeaua murdară pe care voi dormi eu. Mă trece un fior pe şira spinării când mă gândesc.

Încep să fredonez din nou în timp ce-mi pun haina, care seamănă cu redingotele pe care le poartă bărbaţii, dar a mea este croită pentru o femeie. Mandsy mi-a făcut-o. Mânuieşte acul la fel de bine precum o sabie, iar acesta reprezintă doar unul dintre motivele pentru care face parte din echipajul meu. Deşi haina mă va ajuta să arăt ca orice alt matelot dacă sunt văzută de departe, sper că nu voi avea nevoie să mă prefac când sunt pe punte. Contez pe întuneric să mă ascundă.

Mă opresc din fredonat după ce descui celula. Mă plimb pe nivelul inferior al corabiei pentru a-mi da seama de structura lui. E compus dintr-o cămară pentru mâncare şi provizii, o trezorerie pentru prada piraţilor, o bucătărie modestă şi cabinele de dormit ale echipajului. Uşor de ţinut minte.

Acum trebuie să mă asigur că pot intra în cabina căpitanului fără să fiu văzută. Încă nu mi-am dat seama ce e în capul lui Draxen, dar dacă aş ascunde ceva important, cum ar fi o hartă, aş ţine-o aproape.

Există totuşi o posibilitate ca Draxen să nici nu ştie că harta se află la bord. I-a aparţinut tatălui său, un descendent al uneia dintre cele trei familii antice de

lorzi piraţi. (Şi eu, la rândul meu, mă trag, bineînţeles, dintr-una.) Se poate ca lordul Jeskor să nici nu le fi spus fiilor lui de existenţa hărţii. Nu contează. Harta trebuie să fie la bord. Jeskor trebuie s-o fi lăsat aici când a murit, iar cabina lui Draxen a fost a lui. Acolo e primul loc în care ar trebui să caut.

Trag cu ochiul de după ultima scară şi observ puntea. Nu pot desluşi mare lucru deoarece e aproape lună nouă. Puntea întunecată a *Hoinarului Nopţii* e brăzdată doar de un strop de lumină argintie. Corabia a fost odată o caravelă obişnuită, un tip de navă care era folosită pentru explorări maritime. Cei mai mulţi piraţi fură de pe ţărm, din armada regelui. Apoi modifică nava după bunul plac. Observ că Jeskor a schimbat greementul. A înlocuit vela tradiţională triunghiulară de la mastul principal cu una pătrată. O mişcare inteligentă, pentru că asta-i conferă mai multă viteză. Atunci când eram pe corabia tatălui meu şi observam cum se apropie *Hoinarul Nopţii* de noi, am observat că Jeskor a adăugat o statuie sub provă. Mă îndoiesc că regele de pe ţărm a avut vreodată statuia uriaşă a unei femei în partea din faţă a corăbiilor. E prea pragmatic pentru a face asta.

Sunt doar câţiva oameni pe punte. Unul la cârmă, unul în *cuibul corbului*[2] şi încă doi care se plimbă pe punte ca să se asigure că totul este în regulă. Pot să văd exact unde sunt deoarece are fiecare câte un felinar.

Draxen şi Riden sunt deja probabil în cabinele lor. Dormind netulburaţi. Tocmai au făcut o captură importantă, or fi şi sărbătorit. Acum probabil că dorm ca să le treacă beţia. Anticipez că misiunea din

---

2 *Cuibul corbului* este un post de observaţie situat în vârful catargului la anumite nave (de pescuit, de război etc.), în care stă marinarul de veghe.

noaptea asta va decurge fără probleme.

La pupă, deasupra punţii principale, se află încă două niveluri. Cabina lui Riden e situată mai mult ca sigur la nivelul inferior. Cea a căpitanului se află în dunetă.

Tot ce trebuie să fac este să trec de bărbatul de la cârmă. Din fericire, pare să moţăie. Se sprijină somnoros de balustradă şi ţine cârma cu o singură mână.

Uşile de la cabina lui Draxen sunt cel mai probabil descuiate. Nu ar avea nevoie să le ţină încuiate dacă e el înăuntru. Asta dacă nu e un paranoic care-şi mai şi suspectează echipajul. Nu mi-a părut a fi nici una, nici alta, aşa că ar trebui să pot intra fără probleme.

Mă las pe vine pe puntea din spatele scărilor care duc la al doilea etaj. Aştept până când capul bărbatului cade într-o parte. Urc încet, pe vârfuri, pe scări. Totul decurge bine până când ajung la ultima treaptă, care scârţâie atât de tare în liniştea nopţii, încât am senzaţia că s-ar fi putut auzi şi din fundul corabiei. Greşeala asta îmi înţepeneşte tot corpul.

Piratul de la cârmă se trezeşte într-un mod violent şi se uită în direcţia zgomotului.

— Fir-aş să fiu, m-ai speriat de moarte! Te rog spune-mi că ai venit să mă înlocuieşti, Brennol.

E prea obosit, iar cerul e prea întunecat pentru a-şi da seama cine sunt. Decid repede să-i fac jocul şi-mi îngroş vocea cât pot de mult.

— Da, răspund scurt.

Nu am nici cea mai vagă idee cum sună Brennol şi nu vreau să risc să mă dau de gol.

— Slavă stelelor! Atunci, mă duc.

Coboară sub punte în timp ce eu rămân locului. Trebuie să mă grăbesc înainte ca adevăratul Brennol să apară la datorie. În secunda următoare, mă strecor în

cabina lui Draxen.

Îl zăresc imediat, întins pe pat. Faţa îi e întoarsă pe cealaltă parte, dar pot să-i văd mişcările ritmice ale pieptului. Doarme dus. Lângă pat arde lent o lumânare, împrăştiind puţină lumină şi căldură în cameră. Nu e murdară, dar nici chiar ordonată. O mică victorie, presupun. E mult mai greu să ascunzi un furt când distrugi o cameră curată. Proprietarul îşi va da seama uşor că i-a umblat cineva prin lucruri.

Mă apuc de treabă, începând cu biroul unde sunt împrăştiate hârtii şi hărţi.

Harta pe care o caut e diferită de celelalte. În primul rând, e mai veche. Fragilă şi îngălbenită de vreme. Mai mult de atât, nu poartă însemnele obişnuite. Limba în care e scrisă este şi ea antică. Puţini o cunosc. Şi nu în ultimul rând, harta nu e completă. E una dintre cele trei bucăţi, separate acum mult timp şi livrate celor cei trei lorzi piraţi de atunci. Cine reuneşte cele trei bucăţi va putea găsi drumul spre legendara Isla de Canta, o insulă plină de comori nebănuite şi protejată de locuitoarele sale magice, sirenele.

Nu e nicăieri pe birou sau în apropierea lui. Verific fiecare sertar, fund fals sau compartiment ascuns. Mă duc la dulapurile unde îşi ţine hainele şi răscolesc prin fiecare buzunar. Simt o nevoie disperată de a mă spăla pe mâini după, dar rezist impulsului.

În loc de asta, continui să scotocesc camera. Desprind fiecare scândură de pe podea să văd dacă e ascuns ceva dedesubt. Bat uşor pereţii şi-mi ciulesc urechile după sunete diferite care ar putea duce la încăperi secrete. Lovesc ultimul perete cam prea tare, iar Draxen se întoarce-n somn. Slavă Cerului că nu se trezeşte!

Băiatul ăsta doarme buştean.

În cele din urmă verific sub pat. Sunt mai multe lucruri aici: câteva perechi de iţari groşi, un sextant stricat, un telescop.

Îmi înghit oftatul exasperat.

Nu e aici. Nu e în camera asta, nici în baia de lângă sau în camera de zi. Şi asta înseamnă că e altundeva pe corabie, dar corabia asta e *enormă.* Sunt nenumărate ascunzători, iar eu va trebui să le verific pe toate până voi găsi harta.

O să fie un calvar.

Deschid în linişte uşa cabinei şi scot capul. A trecut mai mult de jumătate din noapte. Nu are rost să mai caut. Mai bine mă întorc în celulă să mă odihnesc.

Se pare că Brennol şi-a făcut apariţia şi e treaz. Are ambele mâini ţepene pe cârmă. Cum trec de el? Dacă ies pur şi simplu, îşi va da seama că nu sunt căpitanul. Sunt prea scundă.

Probabil că nu m-ar observa dacă m-aş duce repede la scara spre punte. Dar e la trei metri distanţă. Mă strecor înapoi în cabina lui Draxen şi caut ceva care să-mi fie de folos.

În cele din urmă, găsesc o monedă de cupru. Perfect. Mă întorc la uşă, pun moneda pe vârful degetului mare şi o arunc spre stânga, la babord. Brennol îşi întoarce capul în direcţia sunetului, aplecându-se cu ochii mijiţi. Ajung repede, dar în linişte, la scările din dreapta şi cobor, amintindu-mi să sar peste prima treaptă.

Când ajung pe punte, mă lipesc cu spatele de peretele din spatele scărilor şi mă aplec ca să nu fiu văzută. Cred că am făcut ultimul pas prea apăsat, iar Brennol va fi şi mai atent acum. Ar trebui să mai aştept până să mă duc sub punte.

O uşă din stânga se deschide.

Uşa de la cabina lui Riden.

Se uită în stânga, apoi în dreapta.

— Mi se părea mie că am auzit ceva. Dorm iepureşte, ce să fac. Totuşi, nu mă aşteptam să te văd pe tine.

Am doar o secundă la dispoziţie să-mi dau seama că poartă doar o pereche de pantaloni până să mă apuce.

Nu am unde să mă duc. Sunt între pereţi şi scări, iar singura cale e să trec de el. Şi presupun că nu am încotro decât să-l las să mă prindă, deşi instinctele mele urlă opusul.

Vreau să fiu aici. Am o misiune. Procedez bine dacă-l las să mă prindă.

— Cum ai scăpat din celulă? întreabă el.

Nu sună deloc somnoros, deşi cred că tocmai s-a trezit.

Mă apucă de braţe şi mă ţintuieşte locului.

— L-am oprit pe primul pirat pe care l-am văzut şi l-am rugat foarte frumos, spun eu.

Chipul îi e învăluit în umbre, dar jur că-i pot auzi zâmbetul.

— Sunt singurul care are cheia.

— Atunci poate că ţi-a căzut. Ar trebui să fii mai atent.

Îşi atinge pieptul de parcă acolo ar fi un buzunar, apoi îşi aduce aminte că nu poartă cămaşă. Un lucru pe care eu nu l-am putut uita.

Nu ar fi aşa rău dacă nu ar mirosi atât de bine. Piraţii ar trebui să duhnească. De ce trebuie ca el să miroasă a sare şi săpun?

Mă trage după el şi-mi dau seama că probabil ar trebui să opun măcar puţină rezistenţă. Aşa că-mi pun mâinile pe pieptul lui şi-l împing. Aerul nopţii e rece, dar Riden încă e cald deoarece a stat învelit în pat. Cald, solid şi parfumat.

Cu mâini de fier. Dacă-mi învineţeşte şi celălalt braţ, vor fi consecinţe.

Mă ia pe sus şi mă duce la uşa camerei din care a ieşit. Înăuntru e întuneric ca într-o peşteră, dar Riden pare că nu are probleme să caute ceva anume. Mă trage afară din cameră şi-mi ridică ceva în faţa ochilor.

— Asta ar trebui să fie cheia pe care am fost suficient de neglijent s-o scap, spune el.

— Tare ciudat.

Oftează.

— Alosa, ce faci aici?

— M-aţi răpit. Ce *crezi* că fac?

— Bărcile de salvare sunt acolo, zice şi arată spre partea opusă a corabiei. Aşa că de ce-ţi pierzi vremea la uşa mea?

— Voiam să-mi omor răpitorii înainte să plec.

— Şi cum a mers până acum?

— Încă lucrez la asta.

— Nici nu mă aşteptam la altceva.

Coborâm pe scări, trecem pe lângă echipajul adormit şi intrăm în închisoare. Riden mă aruncă în celulă. Apoi încearcă cheia.

Bineînţeles că nu se potriveşte.

Riden o analizează. Faţa îi e cuprinsă de uimire.

— Le-ai schimbat.

— Ce? întreb eu nevinovată.

Intră şi el în celulă.

— Dă-mi-o!

— Ce anume?

— Cheia.

— O ai în mână.

— Nu se potriveşte.

— Nu e vina mea dacă ai stricat-o.

Nu mă aştept să creadă ceva din ce spun. Încep să-mi dau seama că-mi place să mă joc cu el. Îmi place

surpriza şi… nu neapărat respectul, dar ceva asemănător, care apare pe faţa lui atunci când învaţă ceva nou despre mine. Însă nu-l pot lăsa să-mi afle adevărata natură. Asta ar fi periculos.

Pentru el.

Pentru că nu voi eşua. Nici nu vreau să mă gândesc ce mi-ar face tata dacă aş eşua. Însă nu mi-e frică. Nu fac asta doar pentru tatăl meu, ci şi pentru mine. Pentru că sunt un pirat priceput, iar misiunea e palpitantă. Pentru că vreau să ajung pe insula sirenelor la fel de mult ca orice alt pirat. Poate chiar mai mult. Sunt hotărâtă să fac *orice* ca să iau harta. Dacă Riden devine prea dificil, îl voi înlătura din drumul meu fără discuţii.

— Mai ai o şansă să-mi dai cheia, prinţesă.

E mai multă lumină aici, jos. În faţa celulelor se află câteva felinare aprinse. Îi pot vedea clar faţa. Cu ţinuta pe care o are pot să văd clar mult mai mult de atât.

— Nu am nimic să-ţi dau, spun din nou.

Se apropie de mine încet, ţintuindu-mă cu privirea. Mă dau în spate până mă lovesc de perete, dar el continuă să înainteze. Faţa lui e prea aproape. Pot să-i văd reflexele aurii din ochi. Sunt foarte frumoşi. Aş vrea să-i studiez îndelung.

Deodată însă, mâinile lui sunt pe şoldurile mele.

Nu sunt sigură, dar cred că nu mai pot respira. Sunt surprinsă, asta e cert; ar trebui să-l plesnesc peste mâini sau să rămân nemişcată?

Îşi mută mâinile pe stomacul meu, dar nu mă scapă din priviri. Acum ştiu că respir deoarece cred că tocmai ce am scos un sunet de uimire. Sunt destul de sigură că ar trebui să-i plesnesc mâinile.

Dar n-o fac. Odată ce ajunge la coaste, îşi mută mâinile pe braţele mele, urcând apoi spre umeri.

— Nu-mi dau seama ce porţi, spune el, dar îmi

place.

— Haine făcute pe comandă, spun eu.

— Şi după furate?

Ridic din umeri.

— Ce faci?

— Ce ţi se pare că fac?

— Mă pipăi.

— Încerc să-mi recuperez cheia.

— Sună ca un pretext pentru a mă pipăi.

Zâmbeşte şi se apleacă spre mine până ce-mi şopteşte la ureche.

— Nu prea protestezi.

— Dacă protestam, nu mai puteam să fac asta.

Ridică brusc ochii, alarmat, dar nu are suficient timp să ghicească ce urmează să fac decât după ce am făcut-o deja.

Da, îi trag un genunchi. Fix între picioare.

Îi ia ceva timp să-şi revină. Suficient cât să ies din celulă şi să-l încui.

Se uită la mine calm.

— Asta a fost josnic.

— De fapt, cred că a fost o mişcare genială. Oricum, ai spus că nu vei pune mâna pe mine. Văd că nu prea te ţii de cuvânt.

Îi dau aceeaşi replică pe care mi-a aruncat-o şi el.

— Şi tu ai spus că dacă-ţi aducem lucrurile astea blestemate la bord, n-o să ne faci probleme.

— Dar nici n-am făcut. Am ieşit din celulă fără probleme.

— Fato, dă-mi drumul din celulă!

— Cred că ţi se potriveşte mai bine decât mie.

Dă cu pumnul într-una din bare.

— Dă-mi drumul! Ştii că nu vei ajunge departe. Tot ce trebuie să fac e să strig şi mai mult de jumătate din echipaj se va năpusti asupra ta.

— Abia aştept să le văd feţele când îşi vor vedea secundul închis în celulă.

— Alosa, spune el cu o urmă de ameninţare în voce.

— Răspunde-mi la o întrebare şi te voi scuti de ruşine.

— Ce?

Se vede că e agitat. Presupun că şi eu aş fi, dacă aş fi fost păcălit de nişte ochi frumoşi.

— Când ne-am întâlnit prima oară şi încercam să-mi salvez echipajul, i-ai şoptit ceva căpitanului. Ceva care l-a făcut să nu-mi mai omoare oamenii. Ce i-ai spus?

Riden pare surprins, dar răspunde.

— I-am spus că dacă vrea să mai aibă susţinerea oamenilor lui, ar fi înţelept să nu te mai încurajeze să-i omori.

— Ţineai la ei? La oamenii pe care i-am ucis?

— Nu.

Hm, poate că m-am înşelat cu privire la ataşamentul lui faţă de membrii echipajului.

— Atunci de ce te-ai obosit să-i salvezi?

— Ţi-am răspuns la întrebare. Acum dă-mi drumul!

— Bine, oftez.

Totuşi, mă întreb de ce nu vrea să spună mai multe. Poate că am atins un punct sensibil. Dacă nu era vorba de oamenii lui, atunci poate era vorba de fratele lui.

Uşa celulei scârţâie în timp ce se descuie, iar eu îi dau cheia lui Riden.

— Tu şi căpitanul sunteţi fraţi.

— Nu mai spune!

— Ce s-a întâmplat mai exact cu tatăl vostru?

Riden mă încuie bine de data asta. Apoi bagă cheia în buzunar fără să-şi ia ochii de pe ea. Se întoarce să

plece.

— L-am omorât eu.

Capitolul 4

Podeaua e dezgustătoare, dar cumva reuşesc să dorm. Când mă trezesc, văd o faţă la câţiva milimetri de a mea.

Ţip şi mă rostogolesc mai încolo. Chiar dacă-mi dau seama acum că faţa e de cealaltă parte a celulei, inima tot îmi bate tare.

— Nu e nevoie de scandal, spune piratul. Doar voiam o şuviţă din părul tău.

Pun imediat mâna pe păr. Într-adevăr, câteva şuviţe au fost tăiate.

— Ce faci? O să te omor pentru asta!

— Cel mai bine laşi fata în pace, Enwen, spune alt bărbat.

E Kearan.

— Nu suportă să fie atinsă.

— Trebuia s-o fac, spune Enwen. Îţi spun eu, părul roşcat aduce noroc. Te ţine departe de boli şi alte lucruri rele.

Îl recunosc acum pe Enwen drept bărbatul înalt care mi-a adus lucrurile ieri.

— Asta e cea mai mare prostie pe care am auzit-o, zice Kearan. Sper să te îmbolnăveşti mâine. Vino-ţi în fire!

— Ai să vezi tu. La următoarea molimă, eu o să mângâi părul ăsta în timp ce voi tuşiţi şi muriţi.

— Tre' să beau ceva.

— Nu, Kearan. E prea devreme.

— Dacă vreau să trec şi de ziua asta, tre' să încep devreme.

Îşi scoate plosca dintr-un buzunar.

— Ce căutaţi aici? întreb eu în timp ce mă ridic şi-mi întind gâtul.

Simt câţiva cârcei. Şi miros mai rău decât ieri. Fir-ar să fie de podea!

— Suntem paznicii tăi, domniţă Alosa, spune Enwen. Secundul spune că ar fi mai bine să fie mereu cineva cu ochii pe tine.

Îl străfulger pe Kearan cu privirea.

— Şi să înţeleg că niciunul dintre voi nu s-a oferit voluntar.

— Cam aşa, spune Kearan.

— O, eu m-am bucurat! exclamă Enwen. De când te-am văzut, am vrut să pun mâna pe o şuviţă din părul tău. E foarte rar.

— Te asigur, nu are proprietăţi magice, spun furioasă în timp ce-mi trec mâna prin şuviţele acum mai scurte.

— Nu e vorba de magie, spune Enwen. Poartă noroc.

— Mă îmbolnăvesc la fel de des ca toată lumea.

— Ce?

— Ai spus că părul roşcat alungă bolile. Am capul plin de el şi tot mă îmbolnăvesc.

— Aha.

Pe moment, Enwen pare încurcat. Se cocoşează, holbându-se la şuviţa de păr.

— Păi, nu funcţionează la tine pentru că e părul tău. Trebuie să-l iei de la cineva ca să aducă noroc.

— Deci dacă-l fur înapoi de la tine, o să meargă? zic eu sarcastic.

Kearan râde, înecându-se cu romul. Tuşeşte şi câteva picături cad pe podea. Oftează.

— A naibii risipă.

Stau pe scaun, conştientă că fiecare părticică din celula asta e acoperită de mizerie, inclusiv eu. Trebuie

să mă schimb şi am nevoie de nişte apă să mă spăl. Sunt pe cale să întreb dacă mi se poate aduce nişte apă când aud pe cineva venind.

E Riden, bineînţeles. Vine cu o tavă cu mâncare şi un zâmbet periculos. Când îl văd, îmi simt stomacul revoltându-se. Sunt destul de sigură că e de la mâncare, nu de la zâmbetul lui.

— Enwen, Kearan, aveţi liber cât timp interoghez prizoniera. Dar vă întoarceţi la post după ce termin.

— S'trăiţi, Domnu' Riden, spune Enwen.

Kearan aprobă din cap, părând plictisit. Cei doi pleacă.

— Înfometată? întreabă Riden.

— Lihnită.

— Bun. Am reuşit să-ţi iau nişte ouă.

Riden descuie uşa de la celulă şi pune tava pe masă, urmărindu-mi atent picioarele. Sunt sigură că e prevăzător, la gândul că l-aş putea lovi din nou, nu că vrea doar să se holbeze. Mă încuie iar, stând în siguranţă de cealaltă parte.

Încep să mănânc imediat. Sparg oul fiert şi pun puţină sare deasupra înainte să-l mănânc. După fiecare ou, iau câte o gură de apă din paharul de pe tavă.

— Aşadar, ce mai urmează azi? întreb eu. Alte întrebări despre tatăl meu?

— Da.

— Sperând că voi dezvălui din greşeală locaţia fortăreţei? Te chinui degeaba.

— Ce dezvălui din greşeală e treaba ta. Ce vreau eu să discut e reputaţia tatălui tău.

— Tot ce ai auzit e probabil adevărat.

— Chiar şi aşa, tot aş vrea să discutăm despre asta.

— Vreau apă, spun eu, ştergând o pată de murdărie de pe braţ.

— Îţi voi umple paharul după ce terminăm.

— Nu, vreau o găleată de apă să mă spăl. Şi un prosop. Şi săpun.

— Nu crezi că ceri prea multe pentru un prizonier?

— Şi, adaug eu aproape ciripind, vreau câte una din fiecare săptămânal.

Pufneşte mai întâi, apoi se gândeşte.

— Vedem cum decurge discuţia. Dacă-mi place ce aud, îţi voi îndeplini cerinţele.

Mă aşez picior peste picior şi mă dau pe spate în scaun.

— Bine. Hai să vorbim.

Riden îşi trage un scaun şi se aşază. Astăzi poartă o pălărie. Un tricorn fără pană. Părul îi e prins la baza gâtului. Cămaşa şi pantalonii îi stau bine. Alb în partea de sus, negru jos.

— Am auzit zvonuri despre faptele îngrozitoare ale lui Kalligan. Se spune că poate să învingă douăzeci de oameni deodată. Cunoaşte fiecare colţişor al mării, s-a luptat cu tot felul de demoni marini, inclusiv un rechin pe care l-a răpus sub apă cu mâinile goale. Face pacturi cu diavolul şi-l scoate la suprafaţă din alţii.

— Până acum totul e corect, spun eu.

— Se mai spune chiar că e singurul bărbat care a supravieţuit întâlnirii cu o sirenă.

Asta mă face să pufnesc.

— Şi chiar s-a culcat cu ea, continuă Riden. I-a plătit cu aceeaşi monedă. Mie-mi pare că dragul nostru rege este cel mult un manipulator şi un povestitor cu imaginaţia exagerat de bogată. Poate că nu e la fel de onest cum cer noile lui legi.

— Nu poate influenţa ce spun alţii despre el.

— Dar tu ce ai spune despre el?

— E tatăl meu. Ce mai e de zis?

— Sunt multe tipuri de taţi. Cei care iubesc

necondiţionat, cei care iubesc cu condiţii şi cei care nu iubesc deloc. Care dintre ei ai spune că e el?

Pentru prima dată, simt că Riden se apropie de ceva ce vreau să rămână îngropat.

— Nu-mi dau seama la ce te ajută conversaţia asta.

— Hm. Eviţi întrebarea. Atunci, trebuie să fie varianta cu condiţiile, căci dacă nu te-ar fi iubit niciodată, nu l-ai respecta atât de mult. Aşa că spune-mi, Alosa: ce fel de lucruri a trebuit să faci ca să obţii afecţiunea tatălui tău?

— Chestiile obişnuite: să înşel, să fur, să ucid.

Îi arunc fiecare cuvânt relaxată. Sper că nu observă cât de agitată sunt.

— Te-a transformat în ceva. Te-a antrenat pentru a deveni ceva ce nicio femeie nu ar trebui să fie. Tu…

— Sunt ce aleg să fiu. Nu ştii despre ce vorbeşti. Cred că discuţia s-a terminat.

Riden se ridică şi vine mai aproape de bare. Apoi, gândindu-se la binele lui, se retrage.

— N-am vrut să te jignesc, Alosa. Eşti norocoasă. E mai bine să ai puţină dragoste decât să ai un tată care nu te-a iubit deloc.

Ştiu că Riden vorbeşte despre el acum, dar încă sunt deranjată. Simt că trebuie să-i spun cum stau lucrurile.

— Tot ce a făcut tatăl meu, a făcut din dragoste. M-a crescut să fiu o persoană puternică. M-a crescut astfel încât să pot supravieţui în lumea lui. Nu contează ce mi-a făcut ca să devin aşa. Sunt o luptătoare. Cea mai bună.

Nu e nevoie să-mi reprim amintirile. Asta-i tot ce sunt: amintiri. Nu mă pot răni. Au trecut. Nu mai contează că în copilărie tata mă punea să mă lupt cu băieţi mai mari şi mai puternici. Acum îi pot înfrânge

pe toţi. Nu mai contează că m-a împuşcat odată ca să-mi arate cum se simte o rană de glonţ şi să fiu nevoită să lupt rănită. Pentru că acum o pot face. Nu mai contează că mă înfometa ca să devin slăbită şi apoi îmi dădea de lucru. M-a învăţat ce înseamnă rezistenţa. Acum pot înfrunta orice.

— Dar tu, Riden? întreb eu. Cum ai ajuns aici? Spui că tu eşti cel care l-a ucis pe tatăl tău, însă Draxen e cel care a ajuns căpitan. A fost oare Draxen fiul favorit? Sau doar mai mare? Oricum ar fi, de ce l-ai lăsat să ia ceva ce tu ai câştigat?

Faţa lui Riden se înăspreşte.

— Draxen e mai mare. Şi a fost favoritul tatei. Nu că ar mai conta acum. Ai avut dreptate mai devreme. Ar fi trebuit să ne oprim. Nu cred că-mi vei spune unde se află fortăreaţa tatălui tău, nu?

— Nu.

Aprobă din cap, netulburat.

— Vine furtuna, iar noi încă nu am ajuns la destinaţie. Pregăteşte-te pentru o noapte zbuciumată.

— Întotdeauna sunt.

Mai bine îmi limpezesc mintea, decât să mă gândesc la conversaţia noastră. Sunt epuizată deoarece am stat până târziu, aşa că mă aşez din nou pe podea să dorm. Nu că aş avea ceva mai bun de făcut.

Mă trezeşte un zăngănit puternic, iar inima mi-o ia la goană a doua oară pe ziua de azi. Cineva a dat cu şutul în zăbrelele celulei.

După ce mă dezmeticesc, îl văd pe Draxen stând în faţa mea, cu mâinile pe curea şi pălăria cu pană pe cap. Se uită la mine de parcă sunt un premiu pe care l-a câştigat. Sau o armă pe care a primit-o. Presupun că sunt ambele. Însă nu-mi pasă. În cele din urmă, eu voi fi arma care-i va aduce sfârşitul.

Tata nu putea să ia pur şi simplu *Hoinarul Nopţii* prin forţă brută. Harta ar fi putut fi distrusă în timpul luptei. Trebuia să trimită o persoană la bord pentru a o căuta. Însă, după ce o găsesc, îi voi conduce direct la tatăl meu, ca să-i poată ucide pe toţi. Regele pirat nu vrea competitori în cursa către Isla de Canta.

— Cum ţi se pare cazarea, Alosa?

— Podeaua e dură şi celula duhneşte.

— Perfectă pentru prinţesa pungaşilor şi ucigaşilor, nu crezi?

— Totuşi nu ar strica un pat.

— Eşti liberă să împarţi unul cu un membru al echipajului. Sunt sigur că toţi s-ar oferi să te ajute.

— Dacă ar fi să dorm în patul cuiva, aş face-o numai după ce l-am ucis pe ocupant şi mi-am însuşit obiectul ca fiind al meu. Nu ai pierdut suficienţi piraţi, Draxen?

— Eşti prea sigură pe tine. Cred că ar fi cazul să-i ordon lui Riden să introducă şi nişte bătăi în timpul interogatoriului. Ţi-ar face bine. Crede-mă, şi lui la fel.

Din moment ce sigur nu-mi voi putea termina somnul, mă ridic şi mă aşez pe scaun, deşi confruntarea asta mă plictiseşte de moarte. Draxen nu are nimic interesant de spus. Se aşteaptă să mă vadă speriată din cale-afară. E un bărbat care se hrăneşte din durerea celorlalţi. Până acum, niciuna dintre strategiile lui nu a funcţionat.

— I-am permis lui Riden să te interogheze, dar dacă vei continua să fii încăpăţânată, voi trimite pe cineva mai puţin şarmant să te ia la întrebări. Ţine minte asta.

— Mai bine ai spera să nu se înmoaie. Nu ar fi tocmai bine să-ţi întorc unul din propriii oameni împotriva ta.

— Prinţesă, Riden a fost deja cu sute de femei. Nu

i-a fost niciodată greu să le părăsească. Tu nu eşti mai specială.

Cizmele lui răsună în camera goală când pleacă.

Draxen e greu de desluşit. Şi Riden la fel. Au abordări diferite, dar au acelaşi ţel, ceea ce-i face la fel de proşti. Cât de fraier să fii să crezi că poţi fura de la regele pirat? Mai ales fără să-ţi verifici cu atenţie echipajul de spioni. A fost uşor să aranjăm „răpirea” mea după ce Theris ne-a dat informaţiile de care aveam nevoie.

Sunt surprinsă când Riden vine să mă viziteze din nou, de data asta aducând cu el o găleată cu apă, un săpun şi câteva prosoape curate.

Eram sigură că-l înfuriasem atât de mult că nu va mai fi amabil. Aproape că-mi pare rău de toate lucrurile rele pe care le-am gândit despre el.

Aproape.

— Ai la dispoziţie zece minute înainte să-i trimit pe oameni să stea de pază.

— Voi avea nevoie doar de nouă, spun, doar ca să-l enervez.

Dă din cap şi pleacă.

Corabia începe să se legene mai tare. Chiar vine furtuna. De regulă, mă ţin bine pe picioare pe mare. Mă simt mai bine pe mare decât pe uscat. M-am obişnuit cu mişcările ei, cu limbajul ei. Dacă asculţi cu atenţie, îţi va spune ce are de gând să facă.

Sunt curată şi schimbată într-un nou corset, de data asta unul roşu, când îi văd pe Kearan şi Enwen că se întorc.

— Îţi spun eu, dacă răsuceşti spre stânga e ghinion. Întotdeauna să înfigi şi după să întorci spre dreapta. Asta aduce noroc.

— Enwen, dacă înjunghii un om în inimă, nu mai contează dacă răsucesc cuţitul spre stânga sau

dreapta. Oricum ar fi, l-am ras pe nemernic. De ce aş avea nevoie de noroc?

— Pentru următorul om pe care-l omori. Poate că data viitoare ratezi inima şi atunci îţi vei dori să fi depus puţin efort pentru a răsuci cuţitul spre dreapta. Nu omori ca lumea dacă ratezi inima.

— Încep să cred că „data viitoare” e foarte aproape.

— Termină cu prostiile, Kearan! Ştii că sunt singurul tău prieten de pe corabia asta.

— Cred că am greşit cu ceva, atunci.

Kearan deja şi-a scos plosca şi după ce o duce la gură, se încruntă. E goală. Aşa că bagă mâna într-un buzunar şi scoate alta. Acum înţeleg de ce are atâtea. Aş fi crezut că sunt pentru comorile pe care le fură. Se pare că nu. Sunt pentru sticluţe cu rom. Mă întreb câte are în haină.

— Ce mai faci, domniţă Alosa? întreabă Enwen, întorcându-se spre mine şi ignorând replica lui Kearan.

— Pe toate stelele, Enwen! exclamă Kearan. Femeia asta e prizonieră. Ce crezi că face? Mai tacă-ţi fleanca odată!

— Femeia asta poate să răspundă singură, spun eu.

— Nici tu nu ar trebui să mai vorbeşti, spune Kearan. Nu am chef să vă aud pălăvrăgind.

Enwen îşi masează tâmpla.

— Domnu’ Riden a spus că nu „ar trebui” să vorbesc cu ea deoarece femeile frumoase se joacă mereu cu minţile bărbaţilor. Dar nu a fost un ordin direct.

— A spus că sunt frumoasă?

Rânjesc imaginându-mi asta. Enwen pare încurcat.

— Probabil nu ar fi trebuit să spun asta.

Corabia se leagănă din ce în ce mai tare pe măsură

ce trece timpul. O furtună maritimă e la fel ca o ceartă. Vine pe nepregătite. Simţi cum spiritele se încing, dar apoi vine un salt. Furtuna te loveşte înainte să fii pregătit. Şi apoi te înghite şi nu mai ai ce să faci decât să navighezi prin ea.

Zgomotul e asurzitor. Nu auzi decât vântul şi valurile. Nu simţi decât frigul muşcător. Îmi pun cea mai groasă haină ca să mă apăr de ghearele lui. Din când în când, mi se pare că aud un strigăt de deasupra, dar poate fi doar şuierul vântului.

Nu am ce să fac decât să stau pe podea. Scaunul meu se poate răsturna în orice moment. Enwen stă şi el pe jos. Scoate ceva din buzunar: un şir de mărgele. Poate perle.

Kearan începe să sforăie. Ştiu deja că are sinusurile afectate pentru că acoperă furtuna cu sforăielile sale. Deodată, tresare şi se trezeşte.

— Dă-mi-o înapoi!

Enwen vede privirea uimită pe care i-o arunc lui Kearan.

— Vorbeşte-n somn, îmi explică el.

Kearan se freacă la ochi.

— Urâtă furtună. Poate ne doboară corabia.

Enwen îi arată perlele.

— Ba nu. Protecţia noastră e aici.

— Mă simt mult mai bine.

— Ar trebui. E periculos să călătoreşti pe furtună. Unii spun că e momentul în care locuitorii neplăcuţi ai mării apar din ţinuturile lor din adâncuri.

— Adică vrei să spui sirenele, zic eu.

— Exact asta vreau să spun. Le place să se ascundă în valuri. Nu le poţi vedea când marea e agitată şi învolburată, dar sunt acolo. Lovesc corabia şi ajută furtuna să ne tragă dedesubt. Ne vor. Vor să se înfrupte din carnea noastră, să facă lănţişoare din dinţii

noştri şi să ne transforme oasele în instrumentele cu care-şi cântă imnurile.

— Al naibii de poetic! mormăie Kearan. Şi o grămadă de aiureli. Nu ţi-a spus nimeni că nu poţi fi rănit de ceva în care nu crezi?

Ochii lui Enwen se aprind într-o revelaţie.

— De asta toţi şi toate vor să-mi vină de hac!

Îmi pun mâna la gură ca să-mi ascund zâmbetul, iar Kearan scoate o ploscă.

Sirenele şi-au construit o reputaţie de temut de-a lungul timpului. Sunt considerate cele mai periculoase creaturi cunoscute de om. Povestitorii din taverne spun istorii despre femei extrem de frumoase care trăiesc în mare, căutând corăbii pe care să le facă bucăţi, bărbaţi pe care să-i mănânce şi aur pe care să-l fure. Cântecul unei sirene poate vrăji un bărbat şi-l poate determina să-i facă pe plac. Creaturile le cântă marinarilor promiţându-le plăceri şi comori dacă sar peste bord. Însă cei care o fac nu găsesc nici una, nici alta.

Odată ce eşti prins de o sirenă, nu mai ai scăpare. Aceasta îl trage pe marinar după ea până la fundul mării, unde-i face felul. Apoi îi fură avuţia şi-l lase să plutească în adâncuri.

Există multe mituri legate de sirene. Dar nimeni nu ştie care sunt adevărate şi care nu. Un lucru ştiu sigur: de-a lungul secolelor, toate sirenele şi-au dus comorile furate pe o insulă, Isla de Canta. Acolo găseşti bogăţii nemaivăzute, comori la care nici nu îndrăzneşti să visezi.

Asta caută tatăl meu. De asta sunt aici. Pentru asta am fost antrenată: să fur o altă bucată din hartă.

Toate cele trei bucăţi au fost transmise din tată-n fiu, generaţii de-a rândul. Una a fost transmisă în familia Allemos, apoi a căzut în mâinile lui Jeskor şi probabil în ale lui Draxen. Alta în familia Kalligan, acum

în siguranţă la tatăl meu. Şi ultima aparţine familiei Serad, deci Vordan o va avea.

Cel ce reface harta va putea găsi legendara Isla de Canta. Insula Cântului. Numită şi Ţinutul Femeilor Cântătoare.

— Nu sunt sirene pe lângă corabie, îi spun lui Enwen. Dacă ar fi fost, erai deja fermecat să sari peste bord. Auzi vreo muzică?

— Nu, pentru că o acoperă furtuna.

— Deci furtuna e un lucru bun?

— Da… nu. Adică…

Enwen dezbate un moment acest fapt.

Enwen şi chiar şi Kearan sunt prea agitaţi pentru a dormi în noaptea asta. Până şi oamenii care şi-au petrecut toată viaţa pe mare se tem de ea atunci când e furioasă.

Dar eu nu. Dorm fără grijă. Ascultându-i muzica. Marea mă veghează.

Îşi protejează copiii.

Capitolul 5

Zilele şi nopţile următoare trec cam la fel. În timpul zilei, Riden coboară să mă interogheze. Ne înţepăm unul pe altul, încercând să aflăm mai multe. Rareori iese ceva din asta. De asemenea, îmi aduce şi mesele, dar în afară de asta, sunt întotdeauna lăsată singură în celulă, cu paznici la uşă. Deşi se schimbă de mai multe ori, Kearan şi Enwen sunt de departe cei mai amuzanţi.

Din nefericire pentru Riden, paznicii nu mă intimidează aşa cum spera el. Chiar şi ei trebuie să doarmă şi odată ce-o fac, mă strecor afară din celulă şi explorez corabia. Din moment ce harta nu a fost de găsit în cabinele lui Draxen, hotărăsc să-mi continui căutările de jos în sus, de la pupă la proră. Am ales

ordinea asta deoarece am presupus că voi începe cu cele mai uşoare locuri, trecând apoi la cele mai grele.

Însă nimic nu se dovedeşte a fi simplu şi uşor.

Când ai aproape patruzeci de bărbaţi adormiţi în cabine, vei descoperi că în fiecare oră din noapte există cel puţin unul care trebuie să se uşureze, fără îndoială de la prea multă băutură, înainte de culcare. Îmi petrec mare parte din noapte ascunzându-mă, strecurându-mă în spaţii mici sau stând nemişcată în timp ce se grăbesc spre marginea corabiei şi înapoi în pat.

Căutările mele sunt obositoare şi inutile, iar în fiecare noapte reuşesc să explorez doar o mică parte din corabie.

În a cincea noapte, Kearan sforăie zgomotos în timp ce Enwen numără nişte monede de aur dintr-o punguţă.

— Ai pariat? îl întreb.

— Nu, domniţă Alosa, nu-mi place să pariez.

— Atunci de unde ai banii?

— Poţi păstra un secret?

Mă uit cu subînţeles prin celulă.

— Cui aş putea spune?

Enwen dă din cap gânditor.

— Presupun că ai dreptate.

Se uită din nou la monede.

— Păi, pe asta am luat-o de la Honis. Pe asta de la Issen. Pe asta de la Eridale. Pe asta de la…

— Le furi, îi spun şi zâmbesc.

— Da, domniţă. Dar numai câte una de la fiecare. Dacă se trezesc deodată cu punga goală, o să ştie că cineva le-a luat, dar dacă le lipseşte doar una…

— Se vor gândi că au pierdut-o, spun eu.

— Da, exact aşa.

— Genial, Enwen!

— Mulţumesc!

— Eşti mult mai deştept decât laşi să se vadă. Te prefaci şi că eşti un superstiţios prostănac pentru ca echipajul să nu-şi dea seama?

— Aa, nu. Chiar sunt superstiţios.

— Dar prostănac?

— Poate că la partea asta exagerez un pic.

Chicotesc. Ăsta e tipul de bărbat pe care l-aş accepta pe corabia mea, dacă ar putea să se limiteze cu furatul de la oameni care nu fac parte din echipaj.

— Dar Kearan? întreb eu. Care e povestea lui?

Enwen se uită la companionul lui sforăitor.

— Nu se ştiu prea multe despre Kearan. Nu vorbeşte despre el, dar am aflat câteva chestii când vorbeşte în somn.

— Ce ai aflat?

— De ce întrebi?

— Din simplă curiozitate şi plictiseală.

— Cre' că n-are nimic dacă-ţi spun. Doar să nu-i spui lui Kearan că ai aflat de la mine.

— Promit!

Enwen îşi varsă monedele înapoi în punguţă.

— Kearan a fost prin toată lumea. Cunoaşte cele Şaptesprezece Insule mai bine decât oricine. S-a întâlnit cu tot felul de oameni şi a lucrat prin multe locuri. A fost un aventurier.

Aşadar Kearan nu ştie să se descurce doar pe mare, ci şi pe uscat. Neobişnuit pentru un pirat. Insuliţele noastre sunt atât de apropiate că toată lumea merge de colo colo. Fiecare oferă diferite tipuri de provizii. Comerţul e frecvent şi necesar. Deci, cine controlează marea, controlează banii care circulă în ţinut.

Tata tolerează existenţa unui monarh pe uscat pentru că nu doreşte să domnească peste cei

„împământeniţi”. Preferă compania brutelor de mare. Regele de pe uscat îi plăteşte tribut tatei anual, iar în schimb tata îi lasă pe exploratorii regelui să caute noi teritorii.

Nimeni nu reuşise asemenea monopol peste ocean până să vină tatăl meu, iar într-o zi, acest monopol îmi va reveni mie. De aceea simt nevoia să-i dovedesc mereu şi mereu tatălui meu de ce sunt în stare. Provocarea aceasta este una dintr-o listă lungă de misiuni pe care le-am îndeplinit pentru el.

Mă uit la corpul gras al lui Kearan, la faţa urâtă şi înfăţişarea neîngrijită.

— Eşti sigur că nu pleacă în aventuri în somn?

— Sunt sigur. Poate că nu arată a aventurier, dar asta pentru că s-a transformat într-un bărbat care a pierdut multe. Imaginează-ţi că nu ai fost niciodată mulţumită de viaţa ta, domniţă Alosa. Imaginează-ţi că ai bătut lumea-n lung şi-n lat, căutând fericire şi extaz. Imaginează-ţi că ai văzut tot şi tot nu ai găsit fericirea. Ei bine, asta ţi-ar da o perspectivă cam sumbră asupra vieţii, nu?

— Cred că da.

— Nu prea mai ai ce să faci după ce ai trecut prin atâtea. Kearan îşi câştigă existenţa pe corabia asta. E un beţiv urât pentru că alcoolul îi ia din durere. Nu-şi doreşte să mai trăiască, dar nici să moară. E prins la mijloc.

— Şi totuşi îi eşti prieten. De ce?

— Pentru că oricine are nevoie de un prieten. Şi încă nu mi-am pierdut speranţa. Cred că îşi va reveni într-o zi, la momentul potrivit. Şi cu motivaţia necesară.

Chiar mă îndoiesc de asta, dar îi ţin isonul.

— De ce spui că a pierdut atât de multe? îl întreb eu.

— Îl aud mereu strigând un nume de femeie noaptea. Mereu aceeaşi femeie. Parina.

— Cine e?

— Nu ştiu şi nici n-am de gând să-l întreb.

Enwen se întinde pe podea, încheind conversaţia. Mi-a dat de gândit în timp ce aştept să adoarmă ca să-mi încep căutările nocturne.

Fiecare are un trecut întunecat. Mă gândesc că e responsabilitatea noastră să-l depăşim. Şi dacă nu putem, atunci nu ne rămâne decât să încercăm să profităm de pe urma lui.

***

— Ce zici de o plimbare?

Riden stă în faţa celulei, aruncând cheia în aer şi prinzând-o. Sunt la bordul *Hoinarului Nopţii* de şase zile. Asta e prima oară când s-a oferit să mă scoată din celulă.

— Îţi place să-mi fluturi libertatea pe la nas? îl întreb cu ochii pe cheie.

— Poate sună ciudat, dar chiar mă distrează, să ştii.

— Nu poate fi prea amuzant, când ştii că pot ieşi de una singură.

Mă refer bineînţeles la noaptea când m-a prins, nu la toate celelalte în care m-am furişat prin corabie.

Riden se apropie şi îşi îngroaşă vocea:

— Am avut nespusă grijă de această cheie de atunci. Şi dacă aş fi în locul tău, nu aş mai spune nimănui despre întâmplarea aceea. Căpitanului i-ar veni idei dacă ar auzi. Şi nu ţi-ar plăcea ideile lui.

Îmi înclin capul într-o parte.

— Vrei să-mi spui că nu i-ai zis despre evadarea mea?

Cel mai bine e să întăresc faptul. Cu cât amână Riden mai mult să-i destăinuie mica mea escapadă căpitanului său, cu atât bag mai multă râcă între Draxen şi echipajul lui. Poate voi putea folosi râca asta mai târziu. Cine ştie ce se va mai întâmpla cât timp sunt „captivă” pe mare.

Adaug:

— Poate că tu ar trebui să intri la idei despre ce ţi-ar face ţie în caz că află.

— Presupun că mă bazez pe faptul că o să fii mult mai preocupată de soarta ta decât de a mea. Aşadar, îţi ofer şansa de a petrece puţin timp afară din celulă. O vrei sau nu?

Apreciez gestul, dar nu pot spune că am încredere.

— Unde mergem?

— Am dat peste o corabie care se pare că a fost abandonată după furtună. E cam devastată, dar poate mai putem găsi câteva lucruri în stare bună. Suntem în larg şi nu ai unde să te duci în caz că vrei să scapi. Căpitanul mi-a acordat permisiunea de a te duce la bordul navei.

Îmi dau seama că, deşi îmi spune că suntem în larg, am putea fi la o zi distanţă de uscat. Oricum ar fi, nu contează. Însă tot aş vrea să ştiu unde sunt. Incertitudinea mă cam nelinişteşte.

— Niciodată nu spun nu hoţiei, zic eu.

— Cumva am ştiut că vei spune asta.

Mă lasă să ies. Apoi bagă cheia în buzunar, de data asta în pantaloni, nu în cămaşă.

— O să fiu foarte atent la ea, aşa că să nu-ţi vină vreo idee.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Mă ia de braţ şi mă conduce spre scări.

— E necesar? îl întreb eu. Deja mi-ai spus că nu am unde să mă duc. Nu pot să merg fără ajutorul tău?

Şi nu mă pot abţine să nu adaug:

— Sau pur şi simplu nu-ţi poţi lua mâinile de pe mine? Enwen mi-a dat de înţeles că ai cedat în faţa şarmului meu feminin.

Riden nu pare îngrijorat.

— Fata mea, dacă ai vorbit cu Enwen, sunt sigur că ţi-ai dat seama că jumătate din ceea ce zice valorează cât un creier de calamar.

Zâmbesc şi mă aplec spre el.

— Poate.

— Nu mai zâmbi atâta şi mişcă-ţi fundul pe scări!

— Nici nu m-aş gândi să-ţi ofer o asemenea privelişte.

Acum e rândul lui să zâmbească pişicher.

— Nu vei merge în urma mea. Nu am încredere în tine. Hopa sus!

Pe punte, oamenii leagă funii, îşi iau armele şi îşi fac de lucru. Entuziasmul pentru expediţie care se simte în aer e aproape tangibil. Şi eu simt febra anticipării. Nu sunt imună la distracţie. Niciun pirat nu e. De aceea am ales viaţa asta. Pentru că ştim s-o trăim.

Şi suntem lipsiţi de principii.

— Ah, Majestatea Sa a decis să ne onoreze cu prezenţa, spune Draxen. Ce ziceţi, domnii mei? S-o lăsăm pe domnişorică să meargă prima?

Se aud câţiva de „da” şi multe râsete. Mă uit în jur la oameni şi-l văd pe Theris printre ei. Se uită cu coada ochiului la mine, dar nu mai mult. Îşi joacă foarte bine rolul.

Riden nu zice nimic. Nu pare deloc deranjat. Nu că ar trebui să fie. Nu e aici ca să aibă grijă de mine şi nu am nevoie să facă asta. E aici să se asigure că nu scap şi uneori face o treabă prea bună. Nu mă îngrijorez. Mai am câţiva aşi în mânecă.

— Dacă oamenii tăi sunt prea laşi să se aventureze primii, spun eu, atunci desigur, ar fi plăcerea mea să-i învăţ cum să lege o corabie cum trebuie.

Specialitatea mea: o provocare şi o insultă, în acelaşi timp.

— Mai degrabă îţi risc ţie viaţa decât pe a lor. Dă-i drumul! Riden, du-te cu ea!

E ciudat că Draxen mi-ar risca viaţa când ştie că are nevoie de mine. Până la urmă, sunt asul din mâneca lui. Suspectez că vrea să se revanşeze pentru ce s-a întâmplat pe corabia mea. Atunci, prioritatea lui a fost să învăţ eu o lecţie, nu să aibă grijă de propriii oameni. Acum le arată că viaţa lor e mai importantă decât a mea. O mişcare inteligentă. Mai ales că cel mai probabil corabia este părăsită. Şi, pentru orice eventualitate, îl trimite pe Riden cu mine.

Fixăm scândura între cele două corăbii. Cea naufragiată pare a fi o corabie de mărfuri. Probabil că vom găsi multă apă şi mâncare la bord. Acestea sunt şi ele comori.

Scândura e destul de mare pentru a merge fără să fie nevoie să-mi menţin echilibrul. O pot face şi cu ochii închişi. Totuşi, e suficient de îngustă ca să fiu tentată să-i dau lui Riden un mic brânci.

— Nici să nu-ţi treacă prin cap! spune el de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Deja mi-a trecut.

— Meriţi să fii împuşcată pe loc.

— Pistolul tău ar fi prea ud pentru aşa ceva.

— Nu am zis că eu o voi face.

— Hai să recunoaştem, ţi-ai dori să faci asta cu mâna ta. Zâmbeşte.

Catargul principal al corabiei s-a rupt de la mijloc. Zace într-o parte pe navă, sprijinit de balustrada de la tribord. Astfel, corabia sigur nu se va mişca. Toate

bărcile de salvare lipsesc, ceea ce mă face să mă întreb cât de departe am putea fi de uscat. Corabia încă pluteşte. I-ar fi putut ţine pe oameni până când li se terminau proviziile, aşa că de ce să plece dacă nu ar fi putut ajunge nicăieri înainte să piară?

Puntea e vraişte. Frânghii peste tot, înnodate sau încolăcite. Pe ici pe colo se văd haine aruncate, de parcă ar fi căzut din bagajele proprietarilor în timpul agitaţiei. Lemnul e încă umed. Totul e umed. Suntem foarte atenţi să nu alunecăm.

— Lucrurile de valoare sunt sigur sub punte, spune Riden.

— Da, ştiu.

— Atunci ce mai aştepţi?

Ridic din sprâncene.

— Vrei să mă pui pe mine la înaintare?

— Nu vreau să risc să mă ataci pe la spate.

— Dar nu sunt înarmată.

— Nu cred că a fost vreun impediment pentru tine până acum.

Nu mă pot abţine şi zâmbesc.

— Totuşi, cum crezi că mă voi duce eu prima fără să fiu înarmată?

— O să fiu în spatele tău.

— În caz că nu ştiai, asta nu mă consolează cu nimic.

— Ştiu.

Ochii lui căprui sunt plini de veselie. Cred că-i plac micile noastre ciondăneli. Eu consider că fac parte din rolul pe care-l joc. Dacă-mi ascund prea mult adevărata personalitate, va suspecta că plănuiesc ceva. Aşa că-i ofer sfidarea pe care o aşteaptă. Satisfacţia pe care o obţin din jocurile noastre sunt doar un bonus. Aş fi putut avea de-a face cu cineva mai rău. N-am să înţeleg niciodată de ce nu e el căpitanul *Hoinarului*

Nopţii.

— Hai, Alosa! îmi spune.

De peste tot se scurge apă. Astăzi este prima zi de când a început furtuna când ploaia a decis să se oprească. E întuneric sub punte, ceea ce întăreşte faptul că nu e nimeni aici.

Riden, mereu pregătit, a adus un felinar. Îl aprinde. Apoi mi-l dă.

— După tine.

Găsim bucătăria, unde descoperim carne uscată, apă îmbuteliată, biscuiţi săraţi, murături şi alte alimente ambalate pentru călătorii pe mare, bine depozitate în dulăpioare. Toate vor fi duse pe *Hoinarul Nopţii.*

Trecem prin cabinele de dormit, unde au mai rămas nişte pături. Aici miroase mult mai bine decât la bordul *Hoinarului Nopţii.* De ce oamenii lui Draxen nu pot să fie şi ei mai curaţi? Serios acum, toată lumea ar beneficia de pe urma acestui fapt.

Suntem pe cale să intrăm în următoarea cameră când lumina felinarului surprinde ceva pe podea.

E o sabie. Bine de ştiut că se află acolo. Dac-aş putea s-o iau fără să observe Riden! Dar e imposibil. O sabie e mult mai greu de ascuns decât un pumnal.

Nu mai găsim nimic interesant pe corabie. Cel puţin nu ceva care să ne atragă imediat atenţia. Sigur au mai rămas nişte colţuri şi unghere neexplorate, dar este la fel de verosimil ca membrii echipajului să fi luat tot ce era de valoare. Am învăţat pe propria piele că atunci când loveşte năpasta, primul lucru la care se gândesc bărbaţii e să ia toate lucrurile de preţ. Soarta prietenilor sau a mateloţilor vine pe locul doi sau deloc.

— Totul pare în regulă, spune Riden. O să cobor mai mult să investighez. Te rog să te duci sus şi să chemi restul echipajului.

— Ah da, sigur, mă voi duce să chem restul echipajului. Chiar îmi place să-i ajut pe oamenii care m-au răpit.

— Nu pot să te las singură aici şi să mă duc eu. Ai prefera să te trag după mine pe punte? Ştiu cât îţi place când am mâinile pe tine.

Pufnesc şi o pornesc pe scări. Băiatul ăsta e greu de descifrat. Acum pare că vrea să se distanţeze de mine, în secunda următoare jur că-mi face ochi dulci. Probabil că îi place să mă ţină în gardă, aşa cum procedez şi eu cu el. Jocul ăsta de-a şoarecele şi pisica poate fi amuzant. Când eşti pisica, bineînţeles. E distractiv să-i fluturi victoria pe la nas prizonierului tău. L-ai învins. L-ai capturat. E dreptul tău. Tata a spus odată că atunci când capturezi un om, viaţa lui îţi aparţine, poţi face ce vrei cu ea. Filosofia lui este că dacă ai puterea de a face ceva, atunci *ar trebui* s-o faci.

Ajunsă pe punte, le fac cu mâna piraţilor, semnalând că totul este în regulă.

Neavând nimic altceva de făcut, mă întorc sub punte. Cel mai bine ar fi să continui să mă mai dezmorţesc înainte să fiu aruncată înapoi în celulă. Nu că nu mi-aş petrece nopţile explorând corabia.

— Vin acum, spun eu în timp ce intru în camera pe care Riden o verifica atunci când am plecat: o magazie.

Şi atunci cineva mă înşfăcă.

Riden are faţa lipită de perete, iar vârful unei săbii îi înţeapă mijlocul spatelui, în timp ce mâna liberă a atacatorului îi împinge umărul. Acum văd că din perete au fost rupte câteva scânduri. O cameră secretă. În afară de mine şi de Riden, în odaie se află trei bărbaţi: unul îl ţintuieşte pe Riden în loc şi doi mă ţin pe mine.

— Fir-ar! spun eu. Nu puteai să mă avertizezi?

— Cu o sabie în spate? întreabă Riden. Nu prea

cred.

— Tacă-ţi fleanca! spune bărbatul care-l ameninţă pe Riden. Câţi oameni ai? Câţi vor veni?

— Şaizeci, spune Riden, umflând numărul cu douăzeci.

— Pe toate stelele! exclamă cel care-l ţine pe Riden. Nu putem să le ţinem piept! Şi nu cred că ceilalţi se vor întoarce la timp.

— Atunci îi luăm prizonieri, spune cel de-al treilea bărbat. O să le spunem că-i omorâm dacă nu stau la distanţă. Câştigăm timp.

— Dar o să fie suficient?

— Trebuie să fie.

— Dar de ce avem nevoie de amândoi? Băiatul pare o bătaie de cap. Eu zic să terminăm cu el şi să păstrăm doar fata.

Întotdeauna a fost în avantajul meu să fiu subestimată, dar uneori mă simt jignită. Iar asta mă face deseori violentă. Mă face să mă întreb dacă nu ar trebui să-i las să-l omoare pe Riden doar ca să-i bat măr după aceea, fără ca el să fie martor. Nu pot să-l las să vadă de ce sunt în stare şi urăsc că trebuie să mă abţin.

Bărbaţii continuă să se certe între ei în timp ce eu mă gândesc ce e de făcut.

Riden îmi întrerupe firul gândirii:

— Acum, Alosa, ar fi un moment bun să aplici tactica pe care ai folosit-o când ne-am întâlnit prima dată.

— Eşti sigur că nu vrei să te ocupi singur de problema asta? Eu sunt „doar o fată”.

— Tăceţi din gură! strigă unul dintre oameni.

Dar nu mai sunt atentă la ei. Privirea mea e fixată pe Riden. Ochii i se măresc cu subînţeles, din frustrare. Apoi se relaxează.

— Te rog!

— Am spus…

Poate e datorită faptului că Riden şi-a amintit cu exactitate ce le-am făcut celor doi membri ai echipajului când m-au răpit de pe corabia mea. Sau poate îmi place s-o fac. Sau poate vreau să le demonstrez oamenilor ăstora de ce sunt în stare.

Dar sinceră să fiu… e pentru că a spus „te rog”.

Asta, în mod inexplicabil, mă face să acţionez.

Îmi împing călcâiul cu toată forţa în piciorul marinarului din dreapta. Apoi mâna mea liberă se înfige în gâtul celuilalt. Îi iau de ceafă pe amândoi. Când unul se îneacă, iar celălalt şchioapătă, nu e prea greu să-i dau cap în cap. Cu sete.

Figura asta n-am făcut-o pe corabia mea, dar puţină improvizaţie nu strică niciodată. Situaţia în care ne aflăm acum e puţin mai gravă. În primul rând, nu e una pe care am plănuit-o.

Mai rămâne doar bărbatul cu sabia. Stă locului, dar ochii i s-au mărit considerabil.

— Nu te apropia, altfel îl omor!

Îmi dau ochii peste cap.

— N-ai decât. Mă scapi de-o povară.

Nu ştiu dacă să râd sau nu când îl văd aşa confuz.

— Ce?

— Sunt prizoniera acestor piraţi. Dacă spui că oamenii tăi sunt pe drum, atunci mă poţi ajuta. Îl putem folosi la negocieri exact aşa cum aţi sugerat.

Se uită la colegii lui de pe jos.

— Îmi pare rău pentru asta. Nu-mi place să fiu ţinută împotriva voinţei mele. Acum, spune-mi, te rog, că mă poţi ajuta.

Marinarul se uită la Riden, ceea ce-mi acordă timpul de care am nevoie pentru a băga mâna în cizmă.

— E adevărat ce spune fata?
— Crede-mă pe cuvânt când zic că fata asta e o mare bătaie de cap şi nu trebuie să crezi o iotă din ce spune. Mai bine ai scăpa de ea chiar acum.
Pe faţa marinarului se scurg broboane de sudoare. Mâna care ţine sabia tremură.
— Destul!
Se întoarce spre mine, dar sabia o ţine în continuare spre Riden.
— O să…
Pumnalul îşi atinge ţinta, înfigându-se în pieptul marinarului.
Slavă stelelor că încă-l aveam cu mine! Nu voi mai lua în derâdere trucul cu pumnalul-în-cotorul-cărţii în caz că mă mai las răpită pe viitor. Şi mă mir că Riden nu m-a percheziţionat în noaptea aia când m-a prins furişându-mă pe corabie.
Riden se îndreaptă de spate. Are gura uşor întredeschisă şi ochii mari.
— Am crezut că… că tu…
— Că te-am dat pe mâna lor. Probabil că ar fi trebuit să o fac, dar, ei, asta este. Prea târziu acum.
Mă îndrept spre Riden când ceilalţi intră în magazie.
— Ce s-a întâmplat aici? întreabă Draxen.
Nu pare îngrijorat sau supărat la vederea bărbaţilor de pe podea.
Mă aştept ca Riden să dea vina pe mine ca să-şi salveze pielea. Îi poate spune fără probleme lui Draxen că l-am lăsat să moară, chemând piraţii la bord cât avea loc o ambuscadă. Motivul ar fi un pic tras de păr, având în vedere că erau doar trei oameni la bord, dar plauzibil.
— A fost vina mea, spune Riden. Credeam că nava e sigură. I-am spus fetei să urce şi să vă aducă la bord.

Apoi au ieşit dintr-o cameră ascunsă. I-am aranjat.

— Ce-ai făcut? zic eu.

Să *nu* îndrăznească să-şi asume meritul pentru victimele mele. Doar că Draxen nu ar trebui să ştie de ce sunt în stare. De fapt, e mai bine ca Draxen să creadă că nu sunt în stare de nimic.

Riden îmi ignoră replica.

— Cred că vei fi foarte mulţumit de ce se află în camera ascunsă.

Asta mă distrage. Mă uit peste umărul lui Riden şi văd trei cufere pline cu monede. Sigur mai sunt şi altele după pereţii de lemn.

Draxen fixează cuferele, iar ochii îi sclipesc. Se duce singur la ele, însuşindu-şi comoara.

— Sunt contrabandişti, continuă Riden. Se pare că tocmai ce şi-au livrat încărcătura, oricare ar fi fost asta. Suspectez că după furtună, cea mai mare parte a echipajului a plecat să ia o altă corabie şi o să se întoarcă. Nu aveau de gând să lase comoara în urmă. Aceşti bărbaţi au rămas s-o păzească. Probabil că nu i-aş fi găsit dacă nu l-aş fi auzit pe unul din ei mişcându-se dincolo de perete.

— Da, da, spune Draxen.

Nu cred că a auzit vreun cuvânt din ce a zis Riden. Încă fixează peretele de lemn.

— Du fata înapoi pe corabie! Eu şi restul ne descurcăm. Trebuie să terminăm rapid, înainte să vină restul echipajului lor.

Apoi ca şi cum ar fi uitat ceva, adaugă:

— Bravo, frate!

Riden aprobă din cap.

Şi uite aşa, înapoi în celulă cu mine.

***

Riden deschide celula şi mă aruncă înăuntru.

— Ce naiba faci? îl întreb.

— Îndeplinesc ordine.

— Credeam că am trecut peste violenţa brută. Nu am stabilit cumva că pot să merg şi singură?

Riden stă la uşa celulei. Nu m-a închis încă, dar nu se uită la mine. Se uită în pământ.

— De ce ai făcut-o?

— Ce să fac?

— M-ai salvat.

— Da, şi după tu ai cules laurii. Ce fel de mulţumire mai e şi asta? M-am simţit de-a dreptul insultată. Ar trebui să…

— A fost pentru binele tău.

Sunt prea plină de energie ca să stau jos. Aşa sunt de obicei după o luptă, asta dacă nu mă epuizez până în punctul în care îmi vine să leşin. Tatăl meu m-a adus în starea asta de câteva ori ca să simt cum e să fii la capătul puterilor şi să învăţ să-mi dozez forţele. E important să ştiu câtă energie am, în caz că fuga se dovedeşte a fi o opţiune mai bună. Însă doar tata a reuşit până acum să mă aducă în pragul leşinului.

— Şi cum exact a fost spre binele meu?

Riden devine foarte serios.

— Nu ştiu ce plănuieşti. Ştiu că ai avut şansa să scapi şi nu ai profitat de ea. Şi mi-ai salvat viaţa când nu aveai niciun motiv s-o faci. Asta mă pune pe gânduri: ori nu eşti chiar aşa de josnică şi de lipsită de inimă cum dau de înţeles acţiunile tale trecute, ori ai un motiv ascuns pentru care m-ai lăsat în viaţă şi ai rămas pe corabia asta.

— Tot nu-mi dau seama cum mă ajută faptul că ai cules laurii mei.

Riden crede că pun ceva la cale, nu? Atunci se pare că trebuie să mă prefac mai bine. Trebuie să-i scot

ideea asta din cap.

— Nu-l cunoşti pe fratele meu, aşa că permite-mi să-ţi spun ceva: dacă el crede că pui ceva la cale, o să te omoare. Acum îţi datorez viaţa, aşa că poţi considera tăcerea mea drept o parte din plată.

— Nu trebuie să ţii niciun secret. Uiţi de a treia opţiune, Riden.

— Şi care e aia?

— Am acţionat în interesul meu. Nu eram sigură că puteam avea încredere în oamenii ăia. Dacă aflau cine sunt, mă puteau folosi ca bun de negociere la fel ca tine, mai ales dacă erau contrabandişti, aşa cum credem. Şi dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva, atunci Draxen ar fi găsit pe altcineva care să mă interogheze şi sunt aproape sigură că l-aş fi urât mai mult decât pe tine.

Riden mă priveşte. Nu se amuză. Nu-mi mulţumeşte. Nu schiţează nimic.

La ce se gândeşte?

Într-un final, spune:

— Poate că nu m-am gândit la asta. Bineînţeles că ar fi trebuit să iau în considerare că te-ai gândit doar la tine.

— Sunt pirat, îi reamintesc eu.

— Da. Doar că nu-mi dau seama dacă eşti un pirat bun sau unul *foarte* bun.

— Nu ştiu ce înseamnă asta.

— Să ştii că până la urmă tot *voi* afla ce-mi ascunzi.

Se aude un zăngănit ritmic de metal. Nu sunt săbii, ci lanţuri. Ştiu bine sunetul pentru că am petrecut mult timp exersând cum să scap din ele.

Riden mă încuie repede în celulă. A decis să încheie discuţia sau nu vrea ca Draxen să-l vadă vorbind cu mine faţă-n faţă?

Draxen şi doi piraţi, unul pe care nu l-am mai văzut

niciodată şi cel de-al treilea pirat care i-a ajutat pe Enwen şi Kearan să-mi care bunurile, îi aduc pe doi dintre contrabandişti în lanţuri. Se pare că loviturile pe care le-am administrat nu au fost suficiente încât să-i omoare. Păcat, pentru că moartea ar fi fost o opţiune mai bună decât ceea ce le vor face piraţii.

Şi eu sunt prizonier, dar trebuie să mă ţină în viaţă şi-n puteri dacă vor banii tatălui meu. Aceşti doi contrabandişti, pe de altă parte, nu trebuie să fie răscumpăraţi şi nici interogaţi deoarece aurul a fost găsit. Aşadar, dacă au fost aduşi la bord în viaţă, sigur vor avea parte de o soartă cruntă.

— Ce înseamnă asta? întreabă Riden.

— Ulgin devine cam agitat, spune Draxen. M-am gândit că-i poate folosi.

Riden aprobă din cap, dar nu pare prea fericit, fiindcă ştie ce e pe cale să se întâmple. Totuşi, deschide o celulă depărtată de a mea. Piratul pe care probabil îl cheamă Ulgin îi conduce pe contrabandişti înăuntru.

— Şi am venit ca să te iau, continuă căpitanul. Având în vedere că a dat norocul peste noi, cred că e cazul să le dăm oamenilor o zi pe uscat. Avem mult aur de cheltuit. Vreau să supraveghezi împărţirea prăzii. Ar trebui să ajungem pe uscat la lăsarea serii.

Ştiam că suntem aproape de uscat, chiar dacă toţi au încercat să mă inducă în eroare. Ar fi durat ceva până ce contrabandiştii care şi-au lăsat colegii în urmă ar fi găsit o corabie nouă şi s-ar fi întors pentru a căuta locul unde naufragiase corabia. Nu-i de mirare că nu s-au întors încă. Şi o coincidenţă fericită că Draxen şi echipajul lui au găsit-o.

— Ce facem cu prinţesa?

— Nimic. De asta l-am adus pe Sheck aici. O va păzi până ajungem pe uscat.

— Chiar crezi că e o idee bună...?

— Cred că până acum s-a distrat cam prea bine, Riden. E timpul să-i reamintim cine suntem. Nu ştiu de ce dintre toţi oamenii i-ai ales pe Kearan şi pe Enwen s-o păzească cel mai mult. Dacă nu ar fi avut talentele lor, i-aş fi aruncat peste bord de mult. Sunt aproape inutili.

Riden pare că vrea să se certe. Rău de tot. Dar nu o face.

— Hai să vedem aurul, atunci! spune el.

Pentru prima oară, îmi îndrept privirea spre Sheck. Şi aproape sar cât colo.

E lipit de zăbrele, devorându-mă din priviri. Mă simt de parcă mi se plimbă şobolani pe tot corpul. De fapt, aş prefera şobolanii.

Când eram mică şi primeam provocări noi în fiecare zi, îi ceream ajutorul tatălui meu. Mă instruia şi după aceea mă arunca în foc, la figurat. Mereu mă ardeam. Şi am învăţat repede că degeaba îi ceream ajutorul. Nu-l primeam niciodată. Ori câştigam, ori sufeream consecinţele eşecului. Nu-mi înlesnea nimeni povara. După mult timp, poate că primeam sfaturi şi încurajări. Câteodată chiar alinare, dar în timpul încercărilor nu primeam ajutor. Nu a durat mult până când am învăţat să nu mai cer ajutorul nimănui. Nu e niciodată o opţiune, aşa că nici nu mă mai gândesc la asta.

De aceea, când sunt pusă faţă în faţă cu piratul ăsta înfierbântat, primul meu instinct e să nu mă uit la Riden. Sau să-l rog pe Draxen să-mi trimită alt paznic. Nu, mă descurc singură pentru că aşa e viaţa.

— Nicio problemă, nu, Alosa? întreabă Draxen.

Rânjetul lui e plin de venin.

— Nu am avut niciodată o problemă pe care să n-o pot rezolva.

Capitolul 6

Cele câteva ore petrecute cu Sheck şi Ulgin au părut o veşnicie.

Mai întâi Sheck a început să se plimbe prin faţa celulei, cu ochii fixaţi pe mine. Din când în când îşi întindea braţele printre zăbrele parcă vrând să mă apuce. Încerca să obţină o reacţie de la mine. Să mă vadă speriată. Nu i-am făcut pe plac. Am stat în colţul cel mai îndepărtat al celulei. Deşi eram obosită şi ar fi trebuit să mă odihnesc înainte să mă furişez afară, în noapte, nu am adormit. Nu puteam risca să mă rostogolesc în somn, aproape de mâinile ameninţătoare ale lui Sheck.

Însă nu doar asta m-a împiedicat să adorm. Mai erau şi ţipetele. Ulgin, la fel ca Sheck, nu e greu de citit. Fiecare pirat are viciul lui. Pentru unii e băutura, pentru alţii pariurile, pentru cei ca Sheck este obţinerea plăcerii cu forţa de la o femeie neputincioasă.

Iar lui Ulgin îi place să-i vadă pe alţii cum suferă. Aşa că m-am întors pe cealaltă parte, în timp ce Ulgin i-a torturat pe contrabandişti până la moarte.

Draxen se înconjoară de oameni oribili, dar nu sunt nici surprinsă şi nici foarte deranjată de asta. Tatăl meu are oameni şi mai răi pe lângă el. Din ce ştiu eu, câtorva le place gustul cărnii de om luată de pe victima încă în viaţă.

Nu am asemenea specimene în echipajul meu. Eu preţuiesc alte talente, nu plăcerea de a tortura şi exercitarea puterii asupra celor mai slabi. Preţuiesc minţile agere, sinceritatea şi anduranţa. Leg prietenii bazate pe respect şi încredere, nu pe frică şi manipulare.

Empatia a fost trăsătura pe care tatăl meu a încercat să o scoată cu forţa din mine. El crede că a reuşit. Majoritatea îi împărtăşesc părerea. Chiar dacă pot să omor oameni răi fără remuşcări, suferinţa celorlalţi mă doare la fel de mult cum îi doare pe ei. Sufăr, dar pot trece peste ea. Deseori, nenorocirile se abat asupra oamenilor care nu merită. Viaţa merge mai departe. La fel şi eu. Pentru că înainte de toate, sunt o supravieţuitoare.

Aşa că văd moartea contrabandiştilor morţi ca pe o eliberare. Suferinţa lor s-a sfârşit.

La scurt timp după asta, Riden coboară cu doi piraţi pe care nu i-am întâlnit niciodată.

— Eşti liber, Sheck. Du-te pe uscat cu ceilalţi! Şi tu Ulgin, după ce faci curăţenie.

Are o postură rigidă şi se uită la Sheck cu asemenea dezgust, încât mă mir că tonul lui nu-i trădează sentimentele.

Sheck nu a scos niciun cuvânt de când a venit aici. Mă întreb dacă ştie să vorbească. Mă mai măsoară odată din priviri, de parcă ar vrea să-mi memoreze fiecare bucăţică din corp. Apoi dispare.

Riden se întoarce spre mine, fără expresie.

— Aceştia sunt Azek şi Jolek. Ei te vor păzi, cât timp mă duc şi eu pe uscat.

Riden se apropie de zăbrele, ca să nu-l audă nimeni.

— Mă aştept să încerci să scapi, mai ales că majoritatea suntem pe uscat. Aşa că hai să-ţi spun cum stă treaba: sunt cinci oameni pe punte care păzesc corabia. Ştiu să se uite după tine dacă va fi cazul.

Cineva târşâie ceva pe jos; eu şi Riden ne întoarcem şi-l vedem pe Ulgin târând un cearşaf cu contrabandiştii morţi spre scări.

Riden se uită la mine şi, poate din cauza luminilor slabe, dar pot să jur că ochii lui sunt mai umezi decât de obicei. E departe de a lăcrima, dar poate că simte… ceva.

— Îmi pare rău! şopteşte el.

Apoi pleacă.

Îşi cere scuze de parcă e vina lui că Sheck şi Ulgin s-au comportat aşa. Sau poate îi pare rău din alt motiv. Niciodată nu-mi dau seama când vine vorba de Riden. Câteodată simt că încearcă să mă ajute. Alteori, clar face opusul. M-a lăsat cu Sheck şi Ulgin, dar nu mi-a ordonat să-i dau pumnalul. Ştiu că m-a văzut când l-am smuls din trupul contrabandistului mort. A uitat de el? Sau a vrut să-l am cât timp stăteam cu cei doi?

Oricum ar fi, încă nu ştiu ce să zic de Riden.

Dar nu asta contează acum. Am o problemă mai importantă pe cap. Riden crede că, într-un fel sau altul, voi încerca să evadez. Deja mă suspectează că pun ceva la cale. Că sunt mai mult decât un prizonier normal pe corabia asta. Ştie că ascund ceva.

Ceea ce înseamnă că trebuie să evadez, dacă vreau să păstrez aparenţele.

Apoi să mă las din nou prinsă.

Of, ce lucruri ridicole trebuie să facă un pirat uneori!

Cei doi piraţi care-mi sunt paznici se postează în faţa celulei şi joacă barbut. Presupun că nu le rămâne decât să-şi piardă timpul cu jocuri de noroc, dacă nu li s-a permis să meargă pe uscat. Şi mie îmi place să joc la noroc, dar nu pe bani.

— Şesarii bat şeptarii, nu? întreabă Azek.

— Aşa-i, dar nouarii bat tot, spune Jolek.

— Atunci cum de ai mai multe puncte decât mine?

— Pentru că ştiu mai bine să număr.

Sinceră să fiu, niciunul nu pare că ştie să numere

prea bine, dar de fiecare dată când unul i-o ia înainte celuilalt, începe aceeaşi ceartă.

Sunt amândoi atât de concentraţi pe joc încât nu sunt atenţi la mine, iar asta mă avantajează de minune.

Mă întorc la unul dintre saci, cel care conţine cărţile, şi iau un volum despre navigaţie, alt subiect pe care-l ştiu pe de rost. Cotorul cărţii conţine şperacle.

Pe scurt, de fiecare dată când evadez din celulă, Riden va fi determinat să afle cum am reuşit. Trucul cu schimbarea cheii ar fi mers doar până când Riden ar fi încercat cheia falsă. Acum am o altă metodă pe care o folosesc de câteva zile. A fost destul de uşor până acum, din moment ce Kearan şi Enwen adorm repede, iar sforăielile lui Kearan acoperă zgomotul încuietorii.

Azek şi Jolek nu-şi ridică privirile decât când aud uşa deschizându-se cu un scârţâit. Se ridică de pe scaune şi se holbează la mine.

— Nu m-am gândit că poa’ să facă aşa ceva! zice Azek.

— Tu nu gândeşti, spune Jolek. Doar te prefaci.

În loc să-i las să facă prima mişcare, îi iau pe fiecare de guler, de la ceafă. *Mai bine loveşti decât să te fereşti,* spunea tata. Folosesc aceeaşi tehnică de dat cap în cap pe care am aplicat-o pe corabia contrabandiştilor. Am grijă să nu le rup gâtul, dacă nu din alt motiv, măcar pentru că nu s-au holbat la mine la fel cum a făcut-o Sheck.

Urc pe punte şi văd că e aproape goală. Sunt vreo doi bărbaţi care se sprijină de balustrada de la provă. Mă întreb dacă Riden a exagerat numărul de oameni care păzesc corabia sau unii dintre ei şi-au părăsit postul. Piraţii niciodată nu aleg să rămână în urmă când e vorba de cheltuit aur.

Văd ţărmul. Nu e departe, dar tot am nevoie de o

barcă.

— Abandonezi misiunea? întreabă o voce din spatele meu.

Mă întorc şi-l văd pe Theris stând relaxat, cu o monedă între degete. Trag cu ochiul spre provă şi observ că ceilalţi nu m-au observat.

— Am treabă pe uscat, spun repede.

— Să înţeleg că ţi-ai îndeplinit sarcina?

Mă chinui să-mi păstrez tonul calm când tot ce vreau e să urlu la el.

— Nu, şi oricum nu e treaba ta. O să mă întorc repede.

— Am ordinele mele şi unul dintre ele e că ce faci tu e treaba mea.

Fir-ar, tată! Chiar nu are încredere în mine că pot face asta singură?

— Frumos din partea ta, dar nu am nevoie şi nici nu vreau ajutorul tău, aşa că pleacă din calea mea!

— O să fac ceva mai bun de-atât. O să-i distrag pe băieţi ca să te poţi duce pe ţărm neobservată.

— Chiar nu e nevoie să...

— O s-o fac oricum.

Mă uit spre cer. Apoi trag de scripete ca să cobor o barcă.

— Nu ai de gând să înoţi? întreabă Theris.

Mă uit peste umăr şi mă încrunt.

— De ce aş înota?

— Mă gândeam că ţi-ar fi mai uşor, nu?

Ce naiba ştie sau crede că ştie despre mine? Cât de mult i-a spus tata?

— Credeam că le distragi atenţia băieţilor.

— Şi eu credeam că nu ai nevoie de ajutorul meu.

Îl ignor odată ce aud plescăitul uşor al apei la contactul cu barca. Paşii i se pierd în sfârşit în timp ce mă cobor cu ajutorul altui scripete. Îl alung pe Theris

din minte şi încep să vâslesc. Nu e activitatea mea preferată. Când merg la ţărm cu echipajul meu, mereu pun pe altcineva s-o facă.

Unul dintre privilegiile de a fi căpitan.

Nu trec mai mult de câteva minute şi ajung pe uscat. E noapte şi nimeni nu patrulează docul. Asta e bine, pentru că nu am bani la mine.

Nu că n-aş putea să fac rost. Însă asta durează şi necesită un plan.

Îmi închei haina. Aerul nopţii e rece, aşa cum e de regulă toamna. Pe insulele sudice ale Maneriei se înregistrează temperaturi calde tot anul, dar aici ne aflăm în nord-est, iar vânturile şi apa sunt mereu reci, exceptând miezul verii.

Merg înainte, încercând să-mi dau seama unde mă aflu. Ştiu că atunci când am fost luată prizonieră, eram la peste două zile distanţă de navigat de partea de sud a Naulei. Suntem pe mare de aproape şapte zile. Poate că doar am călătorit spre cealaltă parte a insulei. Bună strategie. Multi ar presupune că după o misiune reuşită, răpitorii ar vrea să plece cât mai departe de locul în care a avut loc infracţiunea.

Tata trebuie să fi aflat până acum că am ajuns la bordul *Hoinarului Nopţii.* Sunt sigură că va vrea un raport curând. Cel mai bine ar fi să-i scriu acum, că tot sunt pe uscat. Cine ştie când mai prind şansa asta? Oricum, ar fi bine să mai aştept până când îi las pe piraţi să mă captureze în timp ce „evadez”. Nu trebuie să pară că am scăpat prea uşor.

Nu am vrut să-l las pe Theris să le dea celorlalţi de ştire. Ştiu că scopul acestei mici escapade este să fiu prinsă, dar ar părea că-l las să mă ajute dacă-i permit asta. Şi nu am de gând s-o fac.

Continui să mă îndrept spre inima insulei. Sigur voi găsi pe cineva care lucrează pentru tatăl meu în

cartierul piraţilor. Întotdeauna e cineva. Tate are câte un om în fiecare oraş-port mare din cele Şaptesprezece Insule. Problema e să-mi dau seama cine e. Aş putea recurge la semnul pe care-l folosesc angajaţii tatălui meu, dar partea complicată este să fac asta fără să fiu prinsă de oamenii lui Draxen, care cel mai probabil vor fi şi ei acolo.

În timp ce merg pe străzile oraşului, încep să simt furnicături la ceafă.

Sunt urmărită.

E unul dintre oamenii lui Draxen? Ar fi enervant să fiu prinsă atât de repede, dar nu ar fi chiar o tragedie dacă tata nu ar primi o scrisoare de la mine.

Sper doar să nu fie Theris care-mi poartă de grijă. Voi reacţiona violent dacă devine prea băgăcios.

Întorc capul relaxată, ca şi cum m-aş uita la cerul înstelat sau după vreun alt lucru frumos. Sigur este o siluetă în umbră. Poate-s chiar mai multe.

M-am oprit undeva, între două case. Nu sunt pe stradă, ci pe o porţiune cu iarbă care separă cele două clădiri. Iarba e udă şi moale de la ploile din ultimele zile. Nu sunt înarmată, am doar pumnalul în cizmă.

Nu cred că sunt prea mulți, altfel i-aş fi observat mai devreme. Probabil că-i pot dovedi. Hai să risc.

Îmi ating buzunarele, ca şi cum tocmai am realizat că am uitat ceva. Mă răsucesc pe călcâie, iar tocurile scârţâie uşor pe iarba umedă. Asta scoate în evidenţă calmul meu. Nu încerc să fiu tăcută. Urmăritorii mei nu vor crede că i-am prins.

O iau înapoi pe unde am venit. Când ajung la colţurile ambelor case, sar în umbrele din stânga. Chiar în locul unde lumina lunii e blocată de acoperiş.

— Ah! strigă o voce de femeie.

Îi pun mâinile la gură ca să înăbuş ţipătul. Nu trebuie să-i facem pe toţi vecinii să se trezească şi să

ne vadă.

— Mandsy, tu eşti? întreb eu.

— Salut, căpitane!

Oftez şi mă uit spre cer, dar nimeni nu vede gestul.

— Bine. Ieşiţi din ascunzătoare! Toate.

Sunt trei, cele trei membre din echipajul meu pe care le-am văzut nu de mult: Mandsy Zimah şi Sorinda. Mă simt uşurată că au ajuns în siguranţă pe uscat, dar nu arăt asta.

— Ţi-am spus că o să te vadă, îi spune Zimah lui Mandsy. Nu te pricepi deloc să te ascunzi. Şi să taci din gură.

Îmi întâlneşte privirea un moment, apoi şi-o îndreaptă spre pământ, ruşinată că au fost prinse pe uscat când trebuiau să fie pe corabie.

— Ce faceţi aici? le întreb eu.

— Te-am urmărit, spune Mandsy zâmbind larg. Dinţii îi strălucesc acum că a ieşit în lumina lunii. Zimah te-a supravegheat. Eram îngrijorate, căpitane. Am vrut doar să ne asigurăm că eşti bine. Nu suport gândul că eşti închisă pe corabie cu brutele alea.

— După cum vedeţi, sunt bine, spun eu. Serios, aţi fost nesăbuite. Dacă vă vedeau oamenii lui Draxen? M-aţi fi putut da de gol!

— Am avut grijă. Nimeni nu ne-a văzut, datorită lui Zimah.

— *Eu* v-am văzut.

— Asta pentru că nu ne străduiam prea mult să ne ascundem de *tine,* se apără Zimah, de parcă aptitudinile ei erau puse la îndoială. Voiam să vorbim cu tine. Ne simţim singure fără căpitanul nostru.

Nu mă pot abţine să zâmbesc.

— Presupun că ar fi trebuit să mă aştept la asta de la voi două, dar, Sorinda, în numele tuturor mărilor din Maneria, ce cauţi aici?

Sorinda cea veşnic tăcută vorbeşte într-un sfârşit.

— Nirinda mi-a ordonat să vin cu ele.

Sorinda e cea mai bună spadasină din echipajul meu. E o ucigaşă excelentă. Şi de când face parte din echipajul meu, e şi o protectoare excelentă.

— Asta înseamnă că Niridia şi corabia sunt aproape?

Niridia e primul meu secund şi confidenta mea. Am numit-o căpitan temporar cât timp eu sunt în misiune la bordul *Hoinarului Nopţii.*

— Da.

Îmi pun capul în mâini.

— Sunt foarte bine. Vă riscaţi vieţile degeaba pentru mine.

— Cum e, căpitane? întreabă Mandsy. Să fii pe corabia lordului pirat? Se poartă frumos? Nu te-a atins nimeni, nu?

— Nu, mint eu. Şi o să avem destul timp să stăm la poveşti. Deocamdată, duceţi-vă înapoi la *Ava-lee* şi daţi raportul! Îi spuneţi Niridiei că i-am ordonat să mergeţi la punctul de întâlnire şi să mă aşteptaţi acolo. Nu mă mai urmăriţi! Vorbesc serios.

Le străfulger pe toate cu privirea. Mandsy dă din cap uşor, iar Zimah pare dezamăgită. Sorindei pare că nu-i pasă oricum ar fi, însă ea mereu are expresia asta.

— Să trăiţi, căpitane, oftează Mandsy, dar ce faci aici? De ce nu eşti pe corabie? Putem să te ajutăm cu ceva?

Nu-şi poate ascunde entuziasmul şi nerăbdarea din voce. Aşa e Mandsy. Mereu optimistă şi gata să sară-n ajutor. Câteodată ne scoate din sărite pe toate din echipaj.

— Nu, sunt b... Staţi. De fapt, mă puteţi ajuta cu ceva. Trebuie să-i trimit un mesaj tatălui meu.

— Ce mesaj? întreabă Zimah.

Are o memorie brici. Îmi poate recita minute de conversaţii ascultate pe furiş.

— Spuneţi-i că planul de a urca la bordul *Homarului Nopţii* a mers perfect. Am început să caut harta. Nimeni nu mă suspectează. Am ajuns la concluzia că Draxen nici măcar nu ştie că harta e la bordul navei din moment ce nu o ascunde în camera lui. Nu mai durează mult şi voi fi acoperit tot vasul. Fiţi gata la punctul de întâlnire. Îi voi aduce corabia curând.

— Am înţeles, spune Zimah. Ceva ce să transmitem echipajului?

— Spuneţi-le că mi-e dor de ele şi că nu mai durează mult şi vin acasă.

— Ne bucurăm să auzim asta, spune Mandsy.

— Da, da, acum plecaţi! Repede.

— Da, spun toate deodată şi se grăbesc spre ţărm.

O parte din mine şi-ar dori să meargă cu ele, dar cealaltă e încă dornică de vânătoare, de jocul de a găsi harta. Tânjesc după triumful de a găsi lucrul acesta care este atât de important pentru tatăl meu. Va fi mulţumit când mă voi întoarce.

Şi eu sunt mulţumită că mesajul către tatăl meu a fost mai uşor de transmis decât mă aşteptam.

Acum pot să sar direct la partea în care sunt prinsă. Ar trebui să fie destul de simplu să-i găsesc pe oamenii lui Draxen. Partea dificilă e să o fac să pară o greşeală. Sigur vor fi suspicioşi dacă mă predau pur şi simplu. Ultimul lucru de care am nevoie e să-l fac pe Riden şi mai curios în legătură cu intenţiile mele. Nu sunt prea îngrijorată, dar nici nu sunt neglijentă. Poate că l-am minţit pe tata când am zis că nimeni nu mă suspectează, dar cu Riden mă descurc. Tata nu trebuie să ştie de el.

Trec pe lângă vilele enorme ale bogaţilor şi mă abţin cu greu să nu le şterpelesc avuţiile. Pe de-o

parte, sigur au mulţi oameni care le păzesc comorile de toţi piraţii care se află acum în acest oraş-port. (Mulţumită regimului tatălui meu, mereu se află câteva echipaje în oraşele-port pentru a-şi cheltui prada.) Asta nu mă descurajează, doar că furturile necesită timp de planificare, pe care eu nu-l am.

Pe de altă parte, nu aş avea unde să ascund bunurile. Riden sigur ar observa şi nu ar ezita să-mi smulgă o nouă nestemată de la gât.

Într-un sfârşit, ajung în partea zgomotoasă a oraşului, cea care se trezeşte atunci când locuitorii se duc la culcare. Îţi poţi da seama ce fel de oameni o frecventează, deoarece e foarte mare gălăgie. Muzica se revarsă pe fiecare fereastră. Se aud împuşcături. Râsete de femei şi bărbaţi. Mese răsturnate. Străzile sunt inundate de lumina felinarelor.

Aici se poate comite orice infracţiune, iar legile pământeşti nu ne pot atinge. Asta face parte din înţelegerea pe care tata a încheiat-o cu monarhul de uscat. Piraţii primesc un cartier pe uscat, unde legile nu se aplică, iar tata are grijă să nu arunce în aer corăbiile-excavatoare.

Ştiu precis când am ajuns în locul potrivit. Într-o parte se află o tavernă, iar vizavi un bordel. Cei mai mulți piraţi vin aici să-şi dea toţi banii. Sunt oameni cu plăceri simple. Şi eu apreciez o duşcă de rom bun din când în când, dar mai apreciez şi recompensele de lungă durată. Îmi cheltui câştigurile pe haine bune şi produse de înfrumuseţare. Contează cum arăţi. Cumpăr informaţii despre adversari importanţi de pe diferite insule. Îmi place să întâlnesc oameni noi şi să le aud poveştile. Cei mai interesanţi devin membri ai echipajului meu, dar mai presus de toate, încerc să-l mulţumesc pe tatăl meu, să-mi câştig titlul de moştenitoare şi să devin regina pungaşilor mării. Nu-mi

pot imagina ceva mai distractiv decât să-i umilesc pe nobilii scorţoşi de pe uscat în timp ce trec oceanul. Oceanul *meu.*

Mă îndrept mai întâi spre tavernă, din moment ce bărbaţii din bordel probabil că nu mă vor observa deoarece sunt ocupaţi cu alte treburi. Şi acum, cum să mă las prinsă fără să fie prea evident?

Cotesc şi mă uit atentă printr-o fereastră murdară de pe laterala tavernei. E plină şi-i pot vedea pe câţiva din echipajul lui Draxen. Stau la mese, beau şi pariază. Observ că Draxen nu e aici. Probabil e la bordel. Sigur e şi Riden acolo. Nu stai, Riden e aici.

Îl văd în spate, la o masă, cu nişte bărbaţi. Cu o mână ţine cărţile de joc, iar cealaltă e în jurul taliei unei femei care-i stă în poală.

Pufnesc fără să vreau. Şi zicea că nu a plătit niciodată pentru compania unei femei. Deşi… mijesc ochii şi mă apropii de fereastră, fără să o ating. Nu e îmbrăcată ca o prostituată. Nu e machiată excesiv…

Uşile tavernei scârţâie în timp ce se deschid larg. Pe toate stelele, de ce nu am fost atentă la uşă?

Cineva coteşte şi vine în partea laterală a tavernei, unde stau eu. După câteva momente, îmi dau seama că e Kearan.

Bine, când am spus că *vine,* voiam să spun că mai degrabă se *împleticeşte.* Prostănacul merge în zig-zag şi trece de mine. Apoi se opreşte şi se sprijină de zid.

E vremea să trec la treabă.

Îmi ciupesc obrajii ca să-i îmbujorez. Îmi scutur capul şi-mi ciufulesc părul. Adaug şi un uşor tremurat şi mă grăbesc spre el, sprijinindu-mă şi eu de zid lângă el.

— Kearan, ajută-mă! Te rog! Ajută-mă să scap de aici!

Îşi întoarce puţin capul spre mine, dar nu spune

nimic.

— Te rog! repet. Ştiu că în adâncul sufletului eşti un om bun. Te rog, scoate-mă de aici!

Intenţia mea e să-l păcălesc că m-am încrezut în cine nu trebuie. Ar trebui să mă ia pe sus şi să mă ducă pe corabie.

În loc de asta, vomită şi leşină.

De ce nu mă miră?

Şi atunci cineva mă apucă de la spate. Ah, excelent! Îmi făceam griji că o să trebuiască să…

Simt o respiraţie fierbinte la ureche. Miroase a rom. Pieptul pe care-l simt în spate se ridică şi se lasă cu repeziciune. Şi apoi, părul de pe ceafă mi se ridică în timp ce o limbă umedă începe să mă lingă de la bărbie la obraz.

Stelele să mă ajute, e Sheck!

De ce trebuie să fie el cel care mă prinde?

M-a apucat cu ambele mâini şi-mi ţine braţele lipite de corp. Aştept să mă întoarcă şi să mă ducă la Riden şi Draxen, dar nu face asta.

Mă împinge la perete. Simt pe spate o mână care începe să coboare.

Sheck nu are niciun gând să mă ducă la Riden, cel puţin nu imediat, iar eu nu am niciun gând să aştept până decide s-o facă.

— Te sfătuiesc să-mi dai drumul, îi spun, dându-i şansa să plece, deşi n-o merită.

Nu spune nimic. Şi de ce ar face-o? E mai mult bestie decât om.

Sar şi mă sprijin cu picioarele de zid, apoi mă împing în spate. Sheck încearcă să se ferească, dar opţiunile lui sunt ori să-mi dea drumul, ori să cadă în fund.

Surprinzător, o alege pe a doua.

Corpul meu nu e suficient de greu încât să-i taie

respiraţia, dar sunt sigură că l-a durut căzătura. Mă consolez cu asta.

Încerc să mă rostogolesc, dar strânsoarea lui e puternică. Îmi dau seama că a făcut asta de foarte multe ori.

Gândul ăsta îmi dă un impuls. Îmi ridic capul şi-mi întind gâtul cât de mult pot. Apoi, îl dau pe spate cu putere. Îi simt nasul făcând contact cu spatele capului meu cu un trosnet zgomotos.

Abia atunci îşi slăbeşte strânsoarea.

Mă ridic imediat, dar înainte să pot face un pas înainte, Sheck îşi încleştează mâna în jurul încheieturii de la picior. Mă întorc şi-i trag un şut în faţă cu piciorul liber.

Faţa îi e plină de sânge. Nu reuşesc să-i întrezăresc nasul, gura sau ochii. Nu cred că mai e înfierbântat în starea în care e acum, nu? Sper că nu, dar trebuie mereu să mă gândesc la ce e mai rău când vine vorba de duşmani. Oricum, sunt bărbaţi cărora le place durerea. Cred că Sheck se numără printre ei.

Kearan geme de pe jos, leşinat în propria vomă. Miroase mai urât decât Sheck. Nu trebuie să-l ating, doar să-i apuc sabia. Aş putea să iau pumnalul din cizmă, dar asta ar însemna să mă apropii de el şi nu vreau să mă mai apropii de Sheck niciodată.

Aud un răget din spate. E primul sunet pe care l-am auzit de la Sheck până acum. E un sunet urât şi dezgustător, care mă face să vreau să fug, dar am înfruntat acest impuls toată viaţa mea. A trebuit s-o fac. A fost şi este singurul mod prin care-mi pot impresiona tatăl.

Oricum, omul ăsta merită să moară şi mă bucur să fiu eu cea care face asta. Iau spada şi mă întorc. Sheck nu şi-a scos sabia. Probabil că nu e obişnuit ca femeile să lupte, doar să fugă.

Nici nu cred că observă că sunt înarmată până când îl înjunghii în stomac. Urlă, zvârcolindu-se. Nu e nici măcar jumătate din durerea pe care ar merita-o pentru faptele pe care le-a săvârşit, dar e suficient cât să mă facă să mă simt un pic mai bine. Nu aştept mai mult de câteva momente înainte să îmi scot arma şi-l înjunghii mai sus, în inimă. Încearcă să se mişte sub greutatea ei, dar gestul îi provoacă o sângerare mai abundentă. După câteva secunde, moare.

Inspir adânc de câteva ori, apoi las sabia lângă Kearan. Un monstru mai puţin pe lume.

Dar tot trebuie să mă las prinsă. Să fii prizonier pe o navă de piraţi nu ar trebui să fie atât de dificil. E a doua oară când sunt nevoită să-mi regizez propria capturare. Ridicol.

Mă întorc spre tavernă, întrebându-mă cum voi convinge pe cineva dinăuntru să mă prindă fără să fie prea evident, când văd pe cineva stând în gangul dintre tavernă şi clădirea de lângă ea.

E Riden.

Capitolul 7

Stă cu mâinile-n sân, cu un picior încrucişat peste celălalt.

Poate că ar trebui să fug ca să pară că încerc să scap, dar ce rost are?

În schimb, îl întreb:

— Cât de mult ai văzut?

— Tot.

Nu ştiu cum ar trebui să mă simt la auzul spuselor lui. Să fiu furioasă că l-a lăsat pe Sheck să mă atace? Confuză că m-a lăsat să-i omor omul fără să-i sară în ajutor? Îngrijorată că mi-a văzut schema pe care am încercat-o cu Kearan? Ştie că vreau să fiu prinsă? Nu

îmi dau seama. Strada luminată nu-i dezvăluie nimic pe chip.

Trebuie să fac ceva. Nu pot să stau aici şi să-l las să mă prindă. Nu s-ar potrivi cu personajul pe care l-am jucat pentru el până acum. Aşa că iau din nou spada lui Kearan de pe jos.

— Vrei să ne batem? mă întreabă el.

— Nu mă întorc pe corabia aia, spun eu.

— Îmi pare rău, Alosa, dar trebuie.

Îşi scoate sabia din teacă.

Fie. O să-l iau uşor. Îi permit să mă dezarmeze repede şi termin cu şarada pe noaptea asta.

— Chiar vrei să ne luptăm? întreabă el. Aveam nişte treabă înăuntru şi am auzit zgomote afară. M-ai aprins. Nu aş face asta dacă aş fi în locul tău.

Pufnesc.

— Am văzut-o pe prietena ta. Părea că erai deja aprins.

— Am şi eu parte de o noapte pe uscat după luni întregi pe mare şi deja mi-ai stricat-o.

— Şi eu ce să mai zic? Aveam de îndeplinit o misiune foarte importantă pentru tatăl meu când m-ai răpit. Mi-ai stricat toată săptămâna. Ar trebui să-ţi tai urechea pentru asta.

— Nu mi-ai tăia urechea. Mi-ar fi greu să te aud cum te plângi. Şi ştiu cât de mult îţi place să faci asta.

M-am răzgândit. Nu-l iau uşor. Vreau să-l rănesc mai întâi.

Mă arunc înainte, încercând să-l tai pe stomac. Riden parează lovitura şi-şi îndreaptă sabia spre picioarele mele, dar eu sar înapoi.

— De ce nu m-ai oprit? îl întreb, trimiţând o ploaie de lovituri spre el.

— Să te opresc din ce?

Le parează rapid pe fiecare în parte, dar continui

să-l atac în timp ce vorbim.

— M-ai văzut când m-am luptat cu el. Căpitanul tău mă vrea nevătămată, ştii asta, şi totuşi îl laşi să mă atace. Ai stat şi te-ai uitat. Şi, ah!

Se adună şi trece în ofensivă. Îmi place să-i văd mişcările. Asta-mi permite să învăţ cum să-l înving. Mai târziu, bineînţeles. Astăzi trebuie să-l las să câştige.

— Ai vrut să-l omor, spun eu. Desigur. Îl urăşti pentru ceea ce face. Pentru că tu ţii la *onoare* şi chestii de genul, dar nu poţi să-l omori tu pentru că din nu ştiu ce motiv îi eşti loial fratelui tău şi nu poţi fi văzut omorând un membru al echipajului său. Nu înţeleg această loialitate; pare că urăşti tot ce face Draxen.

Îl tai pe braţ. Riden nu depune prea mult efort pentru că nu vrea cu adevărat să mă rănească. Asta cu siguranţă mă avantajează. Bineînţeles că nici eu nu vreau să-l omor, dar vreau să-l rănesc. O parte din ce i-am spus zilele trecute e adevărat. Nu vreau să-l omor pe Riden pentru că este cel mai bun anchetator dintre toţi. Draxen ar pune pe cineva şi mai rău să mă supravegheze dacă Riden ar fi scos din peisaj.

— De asta erai furios în ziua când m-aţi capturat, spun eu şi totul devine clar. Am scos la suprafaţă latura întunecată a fratelui tău atunci când l-am provocat omorându-i membrii echipajului. A trebuit să intervii şi să-i aminteşti să fie uman. Dar mereu pare că se chinuie să-şi găsească latura asta, nu-i aşa? Seamănă mai mult cu tatăl vostru din punctul ăsta de vedere.

Scot un strigăt de uimire în timp ce piciorul mi-e cuprins de durere. Chiar m-a tăiat pe picior! Cred că am atins o coardă sensibilă.

— Mi-ai distrus pantalonii?

— Fato, ia gata cu vorbăria! spune Riden.

— Dar de ce faci asta? întreb eu, uitând de haine. Se vede că nu-ţi place deloc să faci parte din echipaj.

Probabil că nici nu-ţi place să fii pirat! De ce nu pleci?

Reuşesc să-l tai iarăşi, de data asta la coaste, într-o parte. Mă asigur că e o rană superficială. Colţurile gurii mi se arcuiesc într-un zâmbet victorios, dar apoi Riden face ceva neaşteptat. În loc să se îndepărteze de sabia mea, se apleacă spre ea, îmi apucă încheietura cu mâna liberă şi duce lama la gâtul meu. Înainte să apuc să clipesc, mâna cu care m-a luat de încheietură apucă sabia mea şi mă ameninţă cu amândouă.

Mă holbez la el, uimită. M-a lăsat să-l tai ca să mă dezarmeze. E o mişcare îndrăzneaţă şi stupidă.

Îmi place.

Sunt atât de impresionată, că nici nu pot să fiu furioasă. L-am subestimat pe Riden.

Îşi bagă sabia în teacă, o aruncă pe cea a lui Kearan lângă silueta lui adormită şi apoi mă ia de braţ.

— Rămân pentru că e fratele meu. Pentru că este singurul din familia mea care mă iubeşte necondiţionat. Ceva ce tu nu vei înţelege niciodată.

Vreau să neg, să-mi apăr relaţia cu tatăl meu. Dar nu-mi vine nicio replică în minte. Aşa că îl lovesc unde l-am tăiat adineauri cu sabia. Geme de durere, apoi mă trage în cealaltă parte.

— Se pare că amândoi am scos la iveală lucruri care ar fi trebuit să rămână ascunse. Acum hai să te ducem înapoi pe corabie.

În timp ce mergem, piciorul îmi pulsează de durere, dar asta nu se compară nici pe departe cu focul pe care cuvintele lui mi l-au aprins în piept. Mereu reuşeşte să mă înfurie. Să mă înfurie la culme. Vreau să-l mai lovesc de câteva ori. E nevoie de toată cumpătarea mea ca să-l las să mă ducă înapoi pe corabia aia blestemată.

Încerc să ies din barcă o dată, dar Riden mă împinge şi mă prefac că impactul m-a lăsat fără

suflare. Atunci când ni se coboară o scară din lemn pentru a ne urca la bordul *Hoinarului Nopţii,* îi trag un pumn în faţă şi încerc să sar în apă, dar el mă prinde şi mă cară pe scară. E mai puternic decât pare.

Aceste încercări false de a evada sunt singura satisfacţie pe care mi-o permit după ceea ce mi-a spus.

Riden mă duce înapoi în celulă. Îi ignoră pe Azek şi Jolek în timp ce aceştia încearcă să-i explice cum de am evadat. Le ordonă pur şi simplu să plece.

Riden iese doar pentru un moment. Apoi se întoarce. Sunt surprinsă când îl văd că se încuie cu mine în celulă.

— Ai hotărât că meriţi şi tu să fii în spatele gratiilor? îl întreb.

— Am hotărât asta acum mult timp, dar nu de asta sunt aici.

Acum observ prosoapele şi bandajele curate. Puţin mai târziu, alt pirat intră şi aduce o găleată cu apă fierbinte, apoi dispare.

— Vrei să-ţi curăţ rănile? îl întreb eu pufnind.

— Bineînţeles că nu; eu ţi le voi curăţa pe ale tale.

— Nu înţeleg.

— Căpitanului nu i-ar plăcea dacă ar şti că te-am tăiat.

— Te-am întărâtat.

— Nu contează. Trebuia să mă controlez.

— Eşti pirat, îi reamintesc eu.

— Tot nu contează. Aşa…

Mă ridică şi mă aşază pe masă, aşa că acum stau cu piciorul rănit întins.

— Puteam să fac asta şi singură, spun eu, luată prin surprindere de uşurinţa cu care m-a ridicat.

— Ştiu, dar aşa a fost mai distractiv. Acum dă-ţi jos pantalonii!

— Ha. N-ai să vezi!

— Am mai văzut lucruri de genul.

— Nu m-ai văzut pe *mine.* Şi nici nu mă vei vedea.

Riden îmi aruncă un zâmbet pişicher. Cât de repede apare pe faţa lui.

— Am o idee mai bună, spun şi mă aplec.

Bag mâna în gaura însângerată din pantaloni şi trag. Materialul se rupe şi-mi lasă coapsa descoperită. Tresar.

— Şi eu care aproape am crezut că nu simţi durere.

— Mai taci din gură, Riden!

Tace, dar nu pentru că m-a ascultat. Observ că se holbează la piciorul meu. Nu, nu la picior. La cicatrici. Am braţele şi picioarele pline.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el.

— Sunt fiica regelui pirat.

Întinde mâna, vrând să traseze cu degetul una din multele linii albe şi subţiri.

— Nu! spun eu. Tocmai ce a trebuit să mă apăr de Sheck. Nu mai vreau să mă atingă nimeni.

— Desigur, spune el grăbit. Iartă-mă! Nu aveam oricum de gând să…

Se opreşte şi încheie momentul stânjenitor.

Apoi se apleacă să ia un unguent şi un prosop curat.

— Dă-mi-le mie! spun eu. Mai bine o fac singură.

— Şi de asta o să o fac eu. Eşti prizonieră şi ai încercat să scapi. Nu mai ai dreptul să ceri nimic.

— Aş putea pur şi simplu să te lovesc.

— Iar eu aş putea să-ţi provoc mai multă durere decât e nevoie curăţând rana asta.

Stau nemişcată, dar nu mă uit la el cât timp masează substanţa scârboasă pe piciorul meu. Rana face spumă, iar eu simt cum mă arde. Îl apuc pe Riden de braţ şi-l strâng ca să nu ţip.

— E-n regulă, Alosa. Aproape am terminat.

Tonul lui liniştitor mă surprinde. Seamănă destul de mult cu cel al lui Mandsy atunci când mă bandajează. E ciudat să-l aud la un bărbat.

Şterge excesul de unguent de pe rană. Prosopul prinde o nuanţă de roz. Cu mâini dibace, taie o fâşie de bandaj şi mi-o înfăşoară în jurul piciorului. În celula asta friguroasă, mâinile îi sunt calde.

— Gata! spune el. Ar trebui să se vindece repede. E o tăietură mică.

— Da, ştiu. După cum vezi, nu e prima mea rană.

— De ce trebuie să fii mereu aşa defensivă? Te-am ajutat.

— Da, mare sacrificiu! Sunt sigură că nu ai savurat fiecare moment.

Zâmbeşte şi se apleacă spre mine.

— Eşti de departe cel mai simpatic prizonier pe care l-am avut pe corabia asta.

— Te asigur, nu încerc să fiu.

Zâmbetul îi dispare. Deodată, mă priveşte cu intensitate.

— Ştiu.

Mâna lui Riden rămâne pe piciorul meu. Îmi surprinde privirea. Înghit şi-mi umezesc buzele care dintr-odată par uscate.

Riden mă atinge pe obraz.

— Alosa.

— Da?

O umbră de îndoială îi străfulgeră chipul. Îşi lasă mâna să cadă.

— Cum ai ieşit din celulă?

În loc să răspund, ridic din umeri, mai mult pentru că îmi ia ceva să-mi găsesc cuvintele.

Riden face un pas în spate şi mă analizează atent.

— Eşti inteligentă, Alosa, într-un fel care e neobişnuit pentru un pirat. Şi eşti îndemânatică, nu

încape îndoiala. Şi mereu am ştiut că ascunzi ceva, dar acum încep să cred că vrei să fii pe corabia asta mai mult decât mine.

— Vreau să fiu aici? îl întreb eu, luându-l peste picior. Dacă asta crezi, atunci te rog, dă-mi drumul!

— Atunci de ce te-ai dus în cartierul piraţilor? Ştiai că suntem acolo.

— Glumeşti, nu? M-ai închis aici cu Sheck şi Ulgin. Ştii ce a trebuit să îndur? Am pornit să-i găsesc pe amândoi şi să-i omor înainte să fug. Nu sunt oameni. Nu merită să trăiască.

— Ştiu. De asta te-am lăsat să-l omori pe Sheck. Pentru că nu puteam s-o fac eu însumi. Dar de ce ţi-ai asuma riscul ăsta? Puteai să scapi foarte uşor dacă pur şi simplu ai fi plecat.

— Nu prea-mi place să las lucrurile neterminate. Nu puteam să plec până nu terminam treaba.

Nu ştiu dacă mă crede sau nu. Încă încearcă să-mi descifreze expresia feţei.

Dar apoi ochii i se mută la bagajele mele.

Mă pun în faţa lor, într-o manieră protectoare.

— La ce te uiţi?

— Îţi dai seama că va trebui să-ţi caut prin lucruri. Asta dacă nu vrei să-mi spui cum ai evadat din celulă, bineînţeles.

— Pur şi simplu am evadat, da? Lasă-mi lucrurile în pace! De fapt, lasă-mă şi pe mine în pace!

— Nu pot să fac asta. Dă-te la o parte!

— Nu.

Face un pas spre mine şi-şi întinde mâinile, vrând să mă dea la o parte.

Îi trag un şut direct în piept cu piciorul sănătos. Forţa loviturii îl aruncă pe spate. O, nu! Am fost mult prea convingătoare. Mai am puţin şi-i dezvălui toate mişcările secrete. El e cel mai suspicios dintre toţi.

Trebuie să o iau mai uşor. Dar mi-a ameninţat hainele! Sunt tot ce am pe corabia asta şi sunt ataşată de ele. Nu vreau să-l văd cum le răvăşeşte cu degetele lui lipicioase. Şi mă gândesc că nu ar fi prea bine dacă s-ar uita prea atent la cărţile mele.

Când se ridică, Riden se uită la mine de parcă a descoperit ceva nou.

— Te-ai abţinut până acum.

— A fost o lovitură bunicică, nu? spun eu încercând să pară că am avut noroc, dar nu ştiu dacă mă crede.

— Nu vreau să te rănesc, dar o să o fac dacă trebuie.

Ha! De parcă ar putea dacă chiar aş arăta tot ce pot. Gândirea asta e periculoasă, totuşi. Îmi relaxez faţa şi încerc să adaug un strop de teamă. Şi deşi întreaga mea fiinţă strigă opusul, mă retrag.

Riden se apleacă şi se uită la haine în aşa fel încât să arunce un ochi şi în direcţia mea. Nu vrea să am şansa să-l atac pe la spate. Învaţă din greşeli.

Îmi caută prin haine. Îl observ analizând rapid lenjeria intimă, atent să nu o atingă. Interesant. Percheziţionează cel mai atent hainele cu buzunare mari.

Aşa cum era de aşteptat, nu găseşte nimic în afară de nişte agrafe destul de ascuţite pe care le bagă în buzunar.

Trece destul de repede prin colecţia de cărţi.

Până când ajunge la o carte intitulată: *Bunele Maniere: Un Ghid pentru Domnişoarele Adevărate.* Am golit fără probleme cotorul cărţii ăleia. Conceptul e ridicol. Din păcate, Riden e de aceeaşi părere.

— Ce e asta? întreabă el.

— O carte, răspund eu sarcastic.

— Ar trebui să cred că ai citi cu adevărat o carte ca asta? Eşti pirat.

— Şi o domnişoară.

— Mă îndoiesc.

Frunzăreşte cartea. Când nu găseşte nimic, o rupe şi separă cotorul de legătură.

Cerule!

În mâna îi cade o mică fiolă cu un lichid mov.

— Ce avem noi aici?

— E un tonic pentru răul de mare.

— Şi de ce l-ai ascunde?

— Mi-e ruşine.

— Interesant, pentru că lichidul are aceeaşi culoare ca tonicul care îi ajută pe oameni să doarmă. Odată inhalat, substanţa îi lasă inconştienţi aproape instant.

— Ce coincidenţă, spun eu.

— Da, sunt sigur.

Începe să rupă şi celelalte cărţi şi găseşte tot felul de arme. Cuţite mici de aruncat, sârme pentru sufocat, mai multe otrăvuri şi tot aşa.

Cu buzunarele pline, Riden se ridică şi se duce spre uşă.

— Unde le duci? îl întreb.

— Într-un loc sigur.

— Care se mai numeşte şi fundul oceanului?

Rânjeşte şi dispare pe uşă.

Încep să-l urăsc pe băiatul ăsta.

Capitolul 8

Enwen şi un alt pirat coboară la închisoare nu mult după ce Riden pleacă. Sunt sigură că acest schimb e necesar deoarece Kearan e încă leşinat pe undeva.

— El este Belor, spune Enwen. A venit să mă ajute să te păzesc. E un pirat desăvârşit, care înţelege că e important să crezi, cu măsură, în superstiţii.

— Sunt convinsă, spun eu, deşi Belor pare mai

interesat de punguţa cu bani care atârnă de cureaua lui Enwen.

Noaptea nu se va sfârşi prea curând. Majoritatea sunt încă în oraş, dormind ca să le dispară beţia, aşa că momentul e perfect pentru explorare. Trebuie să găsesc harta. Abia aştept să plec de pe corabia asta şi de lângă arogantul ei secund. Încă nu-mi vine să cred că m-a tăiat. Cel mai mult a fost o tăietură în orgoliul meu.

— Singurul noroc pe care poţi să-l găseşti e aurul pur, spune Belor. Dacă ai aur, atunci îţi poţi cumpăra tot norocul de care ai nevoie.

— De aceea mi-am luat aceste perle, spune Enwen scoţându-şi şiragul.

Enwen începe să povestească de unde a luat perlele. Mă îndoiesc că Belor e atent la ce spune, nu face altceva decât să urmărească punguţa lui Enwen. Niciunul dintre ei nu e atent la mine. Îmi fac treaba foarte uşoară. Nimeni din echipajul meu nu ar fi atât de neglijent. Nici măcar micuţa Roslyn, care e cea mai tânără membră din echipajul meu, la doar şase ani. Desigur, nu aş lăsa-o niciodată să păzească prizonieri. Cel mai mult stă pe greement, unde se caţără mai bine decât o maimuţă.

În cea mai mare linişte, întorc masa şi mă uit la piciorul din colţul stâng dinspre mine. L-am scobit cu pumnalul şi am băgat acolo restul de şperacle după ce i-am atacat pe Azek şi pe Jolek. Ce păcat că Riden nu s-a gândit să verifice şi aici!

— Enwen, cred că am ceva ce ţi-ar plăcea.

Belor scoate din buzunar ceva ce seamănă cu o bucată de piele.

— Omul care mi-a dat-o spune că a fost pe mâna unei sirene. Se zice că cine o poartă e protejat pe mare.

Enwen se uită cu fascinaţie la ea, dar sunt sigură că Belor şi-a scos-o din cizmă când nu se uita nimeni.

— Ţi-o dau pe trei monede de aur, spune Belor.

Deja am deschis uşa celulei. Stau în faţa celor doi piraţi.

— E o afacere proastă, Enwen. Omul minte. Îţi vrea doar banii.

— Şi dacă nu vrea asta? Cum să refuz un asemenea obiect? Domniţă Alosa, protecţie pe mare!

— Atunci de ce ar vinde-o doar pe trei monede?

— Ai dreptate. Ar trebui să-i dau cinci pe ea.

Belor îşi dezlipeşte în sfârşit privirea de pe punga cu bani, cu ochii sclipindu-i de bucurie la auzul acestora.

— Hei! Ce faci afară din celulă?

— Mă asigur că nu-l înşeli pe bietul Enwen aici de faţă. Deşi, acum că mă gândesc mai bine, Enwen probabil că intenţionează să fure înapoi aurul puţin câte puţin în următoarele zile.

— Apreciez, domniţă, dar mai bine ai trece înapoi în celulă, spune el şi întinde mâna după sabie.

— Nu pot face asta. Îmi pare rău, Enwen! Îmi eşti simpatic.

Un moment mai târziu, sunt amândoi leşinaţi. Enwen o să vrea să bea la fel de mult precum Kearan ca să scape de durerea de cap când se va trezi. Chiar mă simt prost, dar nu am timp să aştept să adoarmă. Asta ar putea dura şi trebuie să profit de corabia aproape goală.

Odată ajunsă sus, mă uit cu atenţie în jur. Cei doi piraţi rămaşi de pază pe punte au dispărut, la fel şi Theris. Probabil că li s-a permis să se ducă pe uscat, acum că Riden e la bord. Păcat. Cel mai bine ar fi să-l evit. Probabil e în una din camerele lui. Trec de ele în linişte şi mă îndrept spre balustradă, unde mi-am

încetat căutările data trecută. Îmi trec mâinile peste ea şi bat din picioare uşor pe scândurile de lemn pentru a căuta locuri ascunse.

— Bună, Alosa!

Oftez şi mă uit la ceruri înainte să mă întorc spre el.

— Bună, Riden!

— Te aşteptam. Mă bucur că nu mă dezamăgeşti.

Riden iese din umbra scărilor care duc spre al doilea etaj. Nu-i de mirare că nu l-am văzut.

— Ştiai că o să încerc să evadez din nou?

— Sunt doar trei piraţi pe nava asta, în caz că i-ai lăsat în viaţă pe Enwen şi pe Belor. Suntem aproape de uscat. Şi nu am reuşit să găsesc instrumentele cu care ai reuşit să scapi data trecută. Aşa că da, m-am gândit că vei încerca să evadezi din nou.

— Deci nu mai eşti convins că pun la cale lucruri necurate?

— Aş fi continuat să am suspiciuni dacă nu te duceai direct la marginea corabiei.

Mulţumesc stelelor că m-am dus direct acolo. Cine ştie ce s-ar fi întâmplat dacă m-ar fi prins cercetând corabia?

— Ei bine, Riden, nu ai motive să nu mă laşi să plec. Îi poţi comunica dragului tău căpitan că am scăpat din cauza incompetenţei tale.

— Mi-e teamă că nu, Alosa.

— Te rog nu mă duce înapoi în celulă! Urăsc locul ăla! Miroase îngrozitor.

— Atunci poate ar trebui să te cazăm altundeva.

Nu-mi place cum sună asta.

— Ce vrei să spui?

— Permiteţi-mi să vă conduc, prinţesă.

Mă ridică şi mă pune pe umărul lui.

— Ce crezi că faci? Lasă-mă jos acum!

Mă împing în sus şi-l apuc de păr, care e prins la spate, ca de obicei, într-o coadă frumoasă şi lungă.

Perfectă pentru a trage de ea.

— Au!

Deschide o uşă. Sunt prea atentă la el ca să-mi dau seama unde suntem, dar o secundă mai târziu mă aruncă pe un pat. Apoi îmi imobilizează încheietura forţându-mă să-i dau drumul la păr.

Nu ştiu de ce, dar e foarte dificil să joci rolul prizonierului învins. Nu suport să cedez atât de uşor, nu contează de câte ori încerc să-mi reamintesc că trebuie să pară că nu vreau să fiu pe corabia asta.

De aceea nu rămân de bunăvoie pe pat. Riden e aplecat peste mine, cu mâna încă încleştată pe încheietura mea. Îl lovesc cu genunchiul în stomac, ceea ce-l face să se încovoaie şi mai tare. Îl apuc de cealaltă încheietură, îl trag deasupra mea şi apoi îl arunc pe pat. Mă rostogolesc şi mă ridic aşa că acum eu conduc.

Dar o clipă mai târziu ţâşneşte. Nu mă aştept să-şi revină atât de repede, aşa că are timp să mă apuce de talie şi să mă ţintuiască de pat. Asta e ultima poziţie în care aş vrea să fiu.

— Eşti mai puternică decât ar trebui, spune el.

— Ce ar trebui să însemne asta?

— Păi nu eşti o femeie corpolentă şi totuşi m-ai ridicat de la pământ.

Iar cuvintele astea sunt singurul motiv pentru care nu-l împing de pe mine. Trebuie să-mi amintesc să mă abţin, dar e *al naibii* de greu! După ce termin misiunea, o să-l omor numai de ciudă.

— Ar trebui să mulţumesc regimului riguros de ridicat greutăţi impus de tatăl meu.

— Te cred.

— Dă-te jos!

Se uită în jos la mine, iar ochii i se plimbă de la ochi spre buze. Foarte, foarte lent.

— Eşti sigură că vrei asta?

— Sunt sigură, spun eu, dar cuvintele nu ies la fel de hotărâte cum aş fi vrut.

Se apleacă şi mai mult spre mine, atingându-şi nasul de al meu.

— Dar acum? şopteşte el.

E din cale-afară de arogant, dar trebuie să recunosc că e chipeş. Şi-mi face sângele să fiarbă, dar mai mult de nervi. În realitate, e un tip destul de decent. Dar alege să nu arate acest lucru. Ce spune asta despre el?

Sunt pe cale să-i spun să dispară, dar apoi îi simt buzele pe obraz. Nu pot să zic că mă sărută, doar mi-l atinge cu buzele. Apoi coboară spre bărbie.

Mă chinui să-mi menţin respiraţia normală. Regulată. Să nu par entuziasmată. Nu e cazul să mă înmoi. Am o sarcină de îndeplinit.

Dar buzele lui! Mi le pot imagina în detaliu când îmi închid ochii. Sunt de un roz închis. Pline şi perfecte. Şi acum aflu că sunt şi imposibil de moi pentru un pirat.

Când mă sărută în sfârşit, o face după ureche, în punctul acela sensibil.

Îşi plimbă buzele mai jos, pe gâtul meu, mai întâi pe o parte, apoi în sus, pe mijloc. Îmi sărută colţul bărbiei şi se opreşte deasupra gurii mele. Mă aşteaptă, în mod clar nerăbdător.

Vrea să-l sărut eu, să fie eu cea care se întinde spre el şi preia iniţiativa.

Bineînţeles că asta vrea. Bărbaţii ca Riden iubesc senzaţia incitantă a victoriei.

Din nefericire pentru el, şi eu la fel.

Şi-a slăbit strânsoarea, deci îmi e uşor să-l întorc şi să mă aplec asupra lui. Mă apucă strâns de braţe. E

îngrijorat că o să-l lovesc sau strangulez. Probabil că ar trebui s-o fac.

În loc de asta, îmi duc buzele la urechea lui. Îmi trec uşor dinţii peste lobul urechii lui, iar mâinile i se încordează într-un mod diferit. Se mută pe spatele meu şi mă apasă acolo, încercând să mă aducă mai aproape.

Când îl sărut pe gât, mâinile lui mi se strecoară în păr, mângâindu-mi şuviţele.

— Eşti atât de frumoasă! îmi spune. Ca o zeiţă născută din mare.

Replica asta evident de exagerată e cea care mă trezeşte la realitate. Vrea de la mine nişte răspunsuri. Ar face şi ar spune orice ca să obţină informaţii. Pentru el sunt doar o bucăţică apetisantă. Şi tot asta e şi el pentru mine. Nu am timp pentru distracţii neînsemnate. Trebuie să-mi joc rolul. Asta nu va face decât să-mi îngreuneze treaba. În plus, îmi amintesc prea bine cum l-am găsit pe Riden când m-am uitat pe fereastra tavernei. Mi-a spus cu gura lui că a petrecut luni întregi pe mare şi că i-am stricat singura noapte pe uscat. Acum se aşteaptă să mă revanşez.

Un pirat prost. Nu mă las vrăjită de bărbaţi care vor doar să mă adauge pe lista lor de cuceriri. Îmi închipui că aş fi una specială, fiind fiica celui mai periculos pirat din toate timpurile.

Mă ridic şi mă dau jos din pat.

— Vreau să merg în celulă.

Riden pare confuz pentru o clipă. Îşi revine imediat.

— Nu mai stai în celulă. Escapadele tale continue mă obligă să te mut.

— Unde?

— În camera mea.

Şi cu asta, pleacă şi închide uşa după el. Aud cum se întoarce o cheie şi clicul unei încuietori.

Observ că încă e de cealaltă parte a uşii. Îi văd silueta prin fanta de jos. Îmi lipesc obrazul de uşă, îmi ţin respiraţia şi aştept.

Oftează.

— Ce naiba faci? îşi spune.

Apoi pleacă.

Interesant.

Mă întorc şi analizez camera. Nu am putut până acum pentru că, ei bine, mă gândeam la alte lucruri, dar acum îmi doresc să mă fi uitat mai devreme. Numai ca să-l pot tachina pe Riden.

Deoarece camera asta e curată. Imaculată. Acum că mă uit la pat, văd că a fost făcut. Biroul e ordonat, cu un teanc perfect aranjat de pergamente. Lângă el stau nişte pene de scris, aşezate la o distanţă egală. Are o mică bibliotecă şi, da, cărţile sunt aranjate în ordine alfabetică. Covoarele de pe podea nu sunt prăfuite sau murdare, ceea ce înseamnă că sunt bătute regulat. Cizmele sunt lustruite şi aranjate pe perechi, iar hainele sunt întinse ca să nu se şifoneze.

Va fi într-adevăr dificil să răscolesc camera fără ca Riden să observe, dar asta trebuie să fac. E clar că Draxen are încredere în el mai mult decât în oricine, aşa că de ce nu i-ar da lui harta? Dacă harta nu e în camera lui Draxen, atunci camera lui Riden ar fi al doilea în loc în care ar trebui să caut. Din moment ce ştiu cât de iepureşte doarme Riden, va fi greu să-i cercetez camera noaptea. Însă acum pot profita la maximum de faptul că sunt închisă aici. Oricum, nu am cum să ies fără să sparg uşa. Mi-am pus restul de şperacle înapoi în piciorul mesei după ce i-am atacat pe Enwen şi pe Belor.

Mă apuc de treabă, deschizând rafturi şi căutând prin buzunare. E greu să-mi amintesc unde m-am uitat deja pentru că trebuie să las fiecare lucru aşa cum l-

am găsit înainte să caut în alt loc. Încerc să încep dintr-un punct şi apoi să mă mut prin cameră în sensul acelor de ceasornic.

Cred că a trecut mai mult de o oră, iar eu nu am găsit nimic.

Unde ai ascuns-o, Jeskor? Cui i-ai dat-o dacă niciunul dintre fiii tăi nu o are?

Trebuie să fie undeva pe corabia asta.

De ce am crezut că e la Riden? Cu siguranţă s-a descris ca fiind ultimul dintre fiii favoriţi ai lordului Jeskor. Nici eu nu sunt sigură care dintre ei mă enervează mai mult în momentul de faţă.

Riden e un fraier şi jumătate. Mă încuie aici, încearcă să mă seducă şi mă foloseşte ca să ucid un pirat pe care nu l-a putut ucide singur. Câteodată cred că e un laş, dar nu un laş din cauza fricii. Un laş din proprie voinţă. Ce e mai rău?

M-am concentrat în timpul căutărilor, dar acum că am terminat, gândurile încep să-mi zboare. Şi zboară direct la ceea ce am făcut cu Riden acum o oră.

Uneori sunt cam proastă. Îmi încleştez mâna şi dau cu pumnul în masă.

Simt presiunea loviturii, apoi aud zdrăngănitul biroului şi un zgomot de sticlă spartă.

Cerule!

Pe masă, printre hărţi, compasuri şi alte instrumente de navigaţie, Riden are o clepsidră.

A avut o clepsidră pe masă.

Acum zace spartă la picioarele mele.

Sper că nu avea valoare sentimentală.

De fapt, nu. Sper că *a avut* valoare sentimentală. Multă.

Aşa-i trebuie. De fapt, de ce să distrug doar clepsidra?

Riden vrea să mă ţină închisă în camera lui. Bine,

atunci sper că e pregătit pentru consecinţe. Îi schimb perechile de cizme între ele, în aşa fel încât stângul să nu meargă cu dreptul. Îi arunc toate hainele unele peste altele pe podea. Nu e suficient. Nu mă pot abţine şi sar pe ele. Sper că am suficientă mizerie pe talpă.

Îi rearanjez biblioteca. Îi mototolesc hârtiile. Trântesc tot ce stă pe verticală.

O să fiu cel mai mare ghimpe-n coasta lui Riden. Asta o să-l înveţe minte.

Când uşa se deschide mai târziu, stau la biroul lui Riden şi desenez animale marine pe toate hărţile lui, folosind o pană înmuiată în cerneală.

— Ce mama naibii!

— Mă plictiseam, spun eu şi nici nu mă obosesc să mă uit la el.

— Ce ai făcut?

— Uite, ţi-am făcut ceva. Uită-te! Am desenat un calamar cu faţa ta.

Face o pauză şi apoi spune:

— Alosa, te omor!

— O să fie destul de greu să luaţi răscumpărarea de la tatăl meu dacă sunt moartă.

— Eşti sigură că nu vrea să scape de tine? Nu am primit încă nicio veste de la el. Încep să cred că i-am făcut o mare favoare. Pierderea lui a fost blestemul nostru.

Pun jos pana şi mă ridic.

— Nu mai am pergament. A mai rămas ceva pe navă?

Riden strânge din pumni. Cred că ochii stau să-i iasă din orbite. Faţa îi e roşie ca un crab.

— Nu arăţi bine, îi spun eu.

— Aş vrea să ştii că e nevoie de fiecare strop de autocontrol pe care-l am în mine ca să nu te distrug în momentul ăsta.

— Mă întreb atunci de ce e nevoie ca să cedezi. Spune-mi, Riden, te furnică pielea când îţi vezi camera atât de murdară?

— O să mă culc. Mâine dimineaţă, o să regreţi că ai făcut asta.

— Hmm. Ai grijă la pat! Cred că am văzut nişte cioburi prin el mai devreme. Ar trebui să ai grijă ce faci pe acolo.

Riden smulge cearşafurile şi scutură păturile. Pe podea cad cioburi de sticlă. Are grijă să măture tot şi apoi le aruncă peste bord. Sau asta presupun că face. Nu pot fi sigură din moment ce sunt sechestrată în cameră în timp ce el e afară.

Când se întoarce, îl întreb:

— Eu unde voi dormi?

Pentru prima dată de când a venit, zâmbeşte.

— Eu o să dorm în pat. Poţi să mi te alături dacă vrei, dar ceva îmi spune că vei prefera podeaua. Ce păcat că nu prea ai loc, acum că e plină de lucrurile mele.

Riden închide uşa pe dinăuntru. Apoi pune cheia în buzunar. Îşi dă jos cizmele şi cămaşa şi se aşază pe pat.

— Chiar ai de gând să dormi cu mine în cameră? Nu ţi-e teamă că o să te omor?

— Deja m-am asigurat că nu sunt arme în cameră şi, pe deasupra, *chiar* dorm iepureşte. Nu vei putea să faci un pas fără să mă trezesc.

— Chiar aşa? întreb eu veselă.

Riden se schimbă la faţă când îmi aude tonul. Ştie că nu-i a bună.

Noaptea asta e deja cea mai bună din ultima vreme. Mai întâi i-am distrus camera lui Riden, ceea ce l-a făcut să-şi iasă din pepeni. Acum am şansa să-l înnebunesc cât încearcă să adoarmă.

I se închid ochii. Aştept câteva minute. Apoi lovesc cu piciorul în podea. Riden îi deschide buimac. Se ridică şi se asigură că nu pun nimic la cale. Apoi adoarme la loc.

După ce fac asta de trei ori, Riden se ridică în sfârşit din pat. Se repede la mine şi stă la câţiva centimetri de faţa mea.

— Dacă mai faci asta o dată, te las inconştientă.

Mă opresc din lovit şi încep să fredonez.

Asta nu pare să-l deranjeze. Rămâne cu ochii închişi. Ba chiar se ghemuieşte şi mai mult în pat. Fredonatul se transformă în cântat. Nu cuvinte, ci mai degrabă diferite note. O melodie oarecare.

După câteva momente, Riden sforăie uşor.

Mă gândisem deja că dacă îl ţin treaz mai mult, va dormi mai profund.

Fac un pas timid în faţă. Riden nu se mişcă. Ajung la pat şi-mi bag mâna în buzunarele lui, încercând să găsesc cheia. Tot nu se mişcă. O găsesc repede. Apoi deschid uşa, ies afară şi o închid în urma mea.

Asta e prima noapte când pot explora nava fără să fiu deranjată. Toţi bărbaţii sunt pe uscat, cu excepţia celor trei. Iar pe doi dintre ei i-am lăsat leşinaţi. Abandonez căutările obişnuite pentru a investiga puntea. De obicei e plină de oameni care stau de veghe, iar noaptea asta poate fi singura în care o pot cerceta fără probleme. Caut toată noaptea până când aud stropi de apă şi bărbaţi râzând. Câţiva s-au întors pentru a se odihni după ce au petrecut.

Deşi ochii mă dor şi abia îi ţin deschişi, sunt dezamăgită că nu voi găsi harta în noaptea asta.

Însă mă apropii tot mai mult, iar asta e suficient deocamdată.

Capitolul 9

După ce mă întorc, încerc să dorm pe podea. Chiar încerc. Dar după atâtea nopţi petrecute pe podeaua rece a celulei mele, patul lui Riden e irezistibil. Chiar dacă e şi el acolo.

Oricum, e adormit. A dormit pe întreaga durată a căutărilor mele pe punte. Nu se va trezi dacă mă strecor şi eu la margine.

Abia încap pe pat. Simt cum căldura degajată de spatele lui Riden se revarsă asupra mea. E prea cald. Nu cred că are nevoie de pătura de pe el.

Aşa că o înşfac şi îi pun cheia înapoi în pantaloni înainte să adorm şi eu.

***

Primul meu gând când mă trezesc este că sunt atât de fierbinte. Sunt învăluită în căldură, de parcă sunt prinsă înăuntrul unui cocon mare şi încălzit. Senzaţia e minunată şi stau întinsă cu ochii închişi. Nu-mi pasă unde sunt sau ce fac. Mă simt mult prea bine ca să stric totul prin simplul act de a mă mişca.

Simt atingerea unor buze pe frunte. Apoi, cineva îşi freacă nasul de gâtul meu.

— Mi-ai furat pătura, Alosa, îmi şopteşte o voce în ureche.

Ar trebui să ştiu vocea, dar încă sunt pe tărâmul viselor.

— Nu-i nimic. Nu mă deranjează să împart. Mi-ai ţinut tu de cald azi-noapte.

„Mmm” e tot ce răspund.

— Ştiu că e distractiv, dar trebuie să ne trezim. Ai de lucru astăzi.

— Mai taci!

Chicoteşte. O mână îmi dă părul de pe faţă.

— Îmi place părul tău. Roşu-aprins. La fel ca spiritul tău.

Ochii mi se deschid într-un sfârşit. Riden e pe jumătate deasupra mea, cu capul sprijinit de mâna stângă. Cea dreaptă încă se joacă în părul meu.

Mă rostogolesc din pat şi aterizez pe podea.

— Au! Mă ridic imediat. Ce naiba faci?

— Ei bine, eu dormeam în patul meu. Nu ştiu tu ce făceai. Cum ai reuşit să te urci în pat fără să mă trezeşti?

— Cred că am mers în somn.

— Sigur.

Mă frec la ochi şi-mi întind hainele cu mâinile.

— Nu e nevoie să faci asta, spune el. Sunt sigur că nimeni nu se va gândi la ceva anume când te vor vedea ieşind de aici.

— Cu siguranţă, spun eu printre dinţi, dar în timp ce mă uit prin cameră, mă înveselesc. Să le arătăm ce am făcut în cameră?

Riden se strâmbă şi se ridică din pat.

— Apropo de asta. M-am gândit că ţi-am irosit potenţialul ţinându-te închisă în celulă în tot acest timp. Ai prea multă energie pe care o consumi evadând şi distrugându-mi camera. E timpul să-ţi punem abilităţile la încercare.

— Ce înseamnă asta?

— O să vezi.

Îşi ia o cămaşă, se încalţă cu o pereche de cizme şi pleacă. Când deschide uşa, un val de aer rece intră în cameră. Asta mă trezeşte de tot.

Mă întind puţin, mă încalţ şi încerc să nu fiu descurajată de faptul că încă nu am găsit harta. Mai trebuie să verific duneta şi cuibul de cioară. Apoi mai sunt multe locuri sub punte care trebuie investigate.

Nu cred că Draxen ar ascunde harta într-un loc în care ar putea fi găsită de membrii echipajului, dar îmi amintesc de camerele secrete de pe nava contrabandiştilor şi trebuie să recunosc că ar putea fi ascunzători foarte bune sub punte.

Riden îmi întrerupe gândurile pentru că se întoarce aproape imediat în cameră, nu cu mâna goală, ci cu o pereche de cătuşe.

— Mă vei încătuşa? întreb eu. De ce?

— Deoarece ai încercat de nenumărate ori să evadezi, rănindu-i în timpul ăsta pe secund şi pe alţi membri ai echipajului, ai omorât un pirat şi... ca să te umilesc.

— Apropo de asta, mă întreb ce-o să zică Draxen când va afla că m-ai lăsat să-l omor pe unul din oamenii lui.

— Fato, tu chiar crezi că o să te creadă pe tine şi nu pe mine?

— Asta depinde de cât de laş crede Draxen că eşti.

Faţa lui Riden se înăspreşte.

— Destul!

Închide cătuşele. Observ că e prea încântat de asta. Are dreptate: umilinţa va fi groaznică. Nu vreau să ies pe punte să dau ochi cu tot echipajul.

Mă întorc cu faţa spre el.

— Când voi scăpa, eu şi echipajul meu vă vom vâna pe toţi. Nu mă voi opri până când nu vă omor pe toţi.

— Tremurăm de frică.

— Ar trebui. Pe nava mea se află cei mai pricepuţi urmăritori.

Inima îmi tresaltă şi mă gândesc la Zimah.

— Tot aşa cu părul roşu ca focul?

— Nu.

— Păcat. Hai, să mergem! Nu vrei să întârzii.

— Pentru ce?

Riden mă conduce afară. Naula e acum departe, doar un punct în zare. Mă întreb care ar putea fi următoarea noastră destinaţie.

Bărbaţii sunt peste tot. Dau cu mopul şi freacă puntea. Mută încărcătură. Au grijă de vele. Draxen stă lângă cârmă şi supraveghează cursul. Are mâinile pe curea, picioarele depărtate şi veşnicul rânjet arogant pe faţă. Se uită în jos.

— Ah, *prinţesă,* vă place la noi?

Sunt tentată să scuip pe podea, dar nu o fac. E prea scârbos.

— E frumos, căpitane, dar sunt mult mai entuziasmată de ce va urma după ce plec de la voi.

— Da, sunt sigur că vom mai auzi destule ameninţări cu moartea de la tine azi. Deocamdată, treci la treabă.

— Treabă? întreb şi mă uit când la el când la Riden.

— Te vei alătura echipajului la curăţarea punţii, spune Riden.

— Ha! Nu prea cred.

— Ne-ai demonstrat că nu poţi fi lăsată singură. Din diferite motive.

Îmi dau seama că se gândeşte la camera lui devastată.

— Şi nu o să te car după mine pentru că o să fii o bătaie de cap. O să te faci utilă.

— Şi cum intenţionezi să mă obligi să fac asta?

— Liomen?

— Da, Domnu’ Riden? se aude o voce.

— Adu-mi o frânghie şi un cârlig!

— Da, să trăiţi! răspunde vocea cu veselie.

Ştiu precis ce înseamnă asta, dar perspectiva nu mă îngrijorează. Asemenea cârlige pot fi atârnate în multe locuri pe catarge şi se ataşează bine pe lanţul de

la cătuşe.

După ceva timp, coboară un cârlig. Riden îl agaţă de una dintre zalele de la mijlocul cătuşelor.

Ezită pentru un moment, de parcă aşteaptă să cedez. Să aprob ca să poată să ia cârligul.

Dar nu spun nimic. Nici măcar nu mă uit la el, de parcă nici nu am chef s-o fac.

— Ridicaţi-o! spune Riden într-un final, cu o notă de entuziasm în voce.

Pare că toată ezitarea i-a dispărut.

Nu-mi dau seama unde se preface: în ezitarea pentru mine sau în entuziasmul care îi e destinat lui Draxen? Poate amândouă sunt reale. Poate niciuna. Nu-l pot citi. Pare că uneori vrea una, uneori alta, de parcă nici el nu e sigur ce vrea. Încearcă să-şi impresioneze fratele în vreun fel? Dar de ce ar face asta? Mai ales dacă fratele lui îl iubeşte necondiţionat, aşa cum pretinde Riden.

Poate că se minte singur.

Apuc lanţurile cu ambele mâini, chiar deasupra cătuşelor. Dacă-mi las toată greutatea corpului să atârne de încheieturi, metalul îmi va intra în piele şi mă va durea. Rău. Cel mai bine e să nu pun o asemenea presiune pe pumnii strânşi.

Riden nu clipeşte. Draxen priveşte spectacolul cu interes. Ceilalţi piraţi sunt nerăbdători. Vor vreun fel de spectacol? O să le ofer eu unul.

În loc să-l las pe acest Liomen să mă ridice în aer, trag sănătos de frânghie înainte ca picioarele mele să părăsească podeaua.

Liomen, care ori nu se aştepta, ori e prea târziu să facă altceva, cade de pe catargul principal. Câţiva piraţi se dau la o parte chiar înainte ca Liomen să se lovească de punte. Ţipetele se opresc.

Geme. Probabil şi-a rupt unul sau ambele braţe.

Poate un picior. Greu de ştiut când cineva cade atât de repede.

Unii râd. Alţii, probabil prietenii lui, îl înconjoară.

Gemetele lui se transformă repede într-un şuvoi de înjurături îndreptate asupra mea.

Nu-l învinovăţesc pe băiat. Şi eu aş înjura dacă aş fi în locul lui.

Draxen coboară de pe puntea superioară şi ajunge în faţa mea. Mă priveşte cu atenţie, apoi strigă numele a trei piraţi.

— Mişcaţi-vă pe catarg! O vreau suspendată. Acum!

Cei trei urcă repede, grăbindu-se să urmeze ordinele. Aştept, plictisită. Dacă ar fi să le găsesc un defect acestor piraţi, ar fi prostia lor.

Cei trei bărbaţi ajung sus. Au foarte mare grijă să-şi înfăşoare frânghia de câteva ori în jurul încheieturilor de la mâini înainte de a mă ridica de la sol. Nu mă obosesc să-i arunc şi pe ei. Ar însemna să fac mai multe scheme.

Nu că nu mi-ar plăcea schemele. Doar că am ceva mai bun pregătit.

Se opresc când mă aflu la un metru şi jumătate distanţă de punte. Apoi leagă frânghia, iar eu stau suspendată în aer, cu mâinile pe lanţuri. Un spectacol pentru piraţi. Ei m-au răpit. Sunt premiul lor, pus la loc de cinste.

Însă sunt mai puternică decât bănuiesc ei.

Draxen se apropie ca să-mi vadă bine faţa.

— Mi-ai omorât unul dintre cei mai buni oameni ieri. Ar trebui să te dau pe mâna lui Ulgin, dar nu se cade ca regele pirat să-şi primească fiica mutilată când te vom da la schimb pentru răscumpărare. Ne mulţumim cu asta.

Îl ignor şi mă concentrez pe cei trei piraţi care

coboară. Aştept până se pierd în mulţime ca să fiu sigură că nu mă pot întrece până sus.

M-am îngrijorat degeaba. Toţi sunt prea uimiţi să facă ceva odată ce încep să mă caţăr.

— Hei, cum de face asta? exclamă un pirat.

Nu mă obosesc să mă uit la ei; mă concentrez pe mişcările braţelor. O mână în faţa celeilalte, relaxează-te, trage. Cealaltă mână, relaxează-te, trage. Lungimea lanţului nu-mi permite să apuc prea multă frânghie, dar e suficient. Mă pot căţăra.

Şi o fac, până la capăt. Mă agăţ cu un picior de verga de sub velă. Apoi mă aşez pe ea. Nici măcar nu gâfâi. Acum îmi rămâne să mă gândesc la o metodă genială prin care să scap de cătuşe, dar nu am ce să folosesc aici sus.

— Aduceţi-o jos! strigă Draxen roşu la faţă.

Nu că l-aş vedea de aici, dar e amuzant să mi-l imaginez cu faţa roşie, fumegând de nervi.

Tot mai mulţi oameni încep să se caţere pe catarg, dar nu am de gând să-l las pe vreunul să mă atingă. Aşa că încep să mă cobor pe frânghie.

Mă opresc când ajung la jumătatea ei. Piraţii ezită sus, nimeni nu pare că vrea să coboare pe frânghie după mine.

Riden vine lângă Draxen şi-i pune o mână consolatoare pe umăr.

— Alosa! strigă Riden. Vino jos sau le spun să taie frânghia!

Oftez şi-mi dau ochii peste cap. Riden, Riden. Chiar e trist să-i văd cât de mult încearcă să mă îmblânzească.

Totuşi, fac ce zice. Nici nu mă gândesc să-mi rup ceva sau să mă învineţesc.

Odată ajunsă la capătul frânghiei, aştept. E ultimul truc pe care îl mai am. Situaţii ca astea mă fac să-i fiu

îndatorată tatălui meu şi testelor lui de anduranţă. M-au făcut puternică. M-au învăţat să apreciez cât de mult pot duce.

Şi nimeni nu a putut vreodată să-şi ţină greutatea la fel de mult ca mine.

Minutele trec şi eu tot atârn. Toată lumea se uită, aşteptând să cad epuizată. Curioşi să vadă cât de mult voi rezista.

Riden tuşeşte.

— Căpitane, poate că oamenii ar trebui să se întoarcă la treabă în timp ce prinţesa îşi ispăşeşte pedeapsa.

— Da, spune Draxen.

— L-aţi auzit pe căpitan. Înapoi la treabă! Haideţi! Cine ştie, poate o să mai fie conştientă când terminaţi.

Piraţii râd în timp ce se împrăştie în diferite părţi ale corabiei. Muşchii braţelor şi ai stomacului încep să mă înţepe.

Măcar nu mai am un public numeros. Au mai rămas doar Riden şi Draxen. Draxen se uită cu satisfacţie, iar Riden, Riden se uită… nu ştiu cum. Pur şi simplu se uită.

Soarele se mişcă pe cer. Vântul îşi schimbă direcţia. Corpul meu începe să tremure. Mi-e greu să respir.

Nu mai pot. Îmi dau drumul. Fierul taie în carne. Mă doare ca naiba, dar nu voi scoate un sunet. Chiar dacă aş fi fost de acord să fac curat, căpitanul ar continua să mă ţină suspendată. Vrea să plătesc pentru ce s-a întâmplat cu Sheck. O văd în ochii lui. Nu voi scăpa prea curând.

Într-un sfârşit, Riden şi căpitanul pleacă. Au sarcini de îndeplinit. Cred că se consultă în cabina lui Draxen. Nu ştiu sigur. Întoarcerea capului necesită prea mult efort.

— Domniţă Alosa, şopteşte o voce.

— Da, Enwen? Te pot ajuta cu ceva?

Zâmbeşte, ştiind prea bine că nu am cu ce să-l ajut în momentul de faţă.

— Doar un uragan te-ar putea doborî, fata mea. Am ceva pentru tine.

— Ce?

— Brăţara sirenei. Am cumpărat-o de la Belor după ce ne-am trezit de pe urma loviturii tale.

— Chiar îmi pare rău.

— Deja ţi-ai cerut scuze, domniţă. Îţi aduci aminte? Totul e permis când încerci să-ţi recapeţi libertatea. E o cauză nobilă. Nu te pot învinovăţi. Şi eu aş fi făcut la fel. Uite!

Îmi leagă bucata de piele de încheietura de la picior.

— E un şiret, Enwen.

— Poate da, poate nu. Ce contează e că îl ai.

— De ce mi-ai dat ceva ce ai cumpărat pentru tine?

— Ţi-am furat o şuviţă de păr şi a trebuit să-ţi fiu şi paznic. Nu am devenit pirat ca să răpesc şi să rănesc femei. Sunt un hoţ bun şi mă descurc cu cuţitul. Nimic mai mult. Nu-mi place cum ne comportăm cu Majestatea Ta. Şi oricum, o să fur banii înapoi de la Belor în noaptea asta.

Se apropie şi mai mult şi şopteşte atât de uşor că abia îl aud.

— Şi, ca să ţi-o spun pe aia dreapta, oamenii au râs de mine ceva de speriat. Singurul lucru pe care mi l-a adus brăţara asta e batjocură.

— Hmm. Cred că am simţit puterile ei înainte să mi-o legi.

— Nu, nu, domniţă. M-am gândit deja la asta. Talismanul ăsta e o brăţară. Brăţările sunt pentru femei. O să-ţi aducă protecţie pe mare ţie, nu mie.

Chicotesc uşor.

— Atunci mersi, Enwen!

— E plăcerea mea, domniţă. Ne mai vedem.

Sângele începe să mi se scurgă pe braţe. Fir-ar, acum mi-am pătat şi hainele!

Din când în când, îmi recapăt forţa suficient de mult încât să-mi ridic greutatea de pe încheieturi pentru câteva secunde, dar până la urmă cedez şi sfârşesc tot cum eram, atârnată deasupra unei corăbii pline de barbari. Cu excepţia lui Enwen.

Poate şi Kearan. Ridică plosca în aer, întinzând-o spre mine. Privirea mea probabil spune *Cum aş putea să beau de aici de sus?*

Ridică din umeri şi dă pe gât romul. Presupun că intenţia contează.

La un moment dat, îl surprind pe Theris în mulţimea de piraţi care muncesc. Înalţă privirea spre mine de câteva ori. Nu zăresc compătimire sau îngrijorare pe chipul lui, ci numai curiozitate. La fel ca ceilalţi piraţi, se întreabă probabil ce lucru nebunesc urmează să fac.

Eu nu mă întreb decât când o să scap de durere.

Cel mai greu de suportat este de fapt gândul că aş putea să mă eliberez. Dacă nu aş fi nevoită să-mi ascund abilităţile, aş putea scăpa cât ai zice peşte, dar trebuie să rămân pe nava asta cât mai mult posibil. Nu pot să mă dau de gol.

După ceva timp, nu mai pot gândi. Nu mai pot vedea. Nu mai pot înghiţi. Privirea mi se înceţoşează. Oamenii devin nişte siluete fără contur. Încerc din răsputeri să mă uit dincolo de corabie, în depărtare. La fel cum ne aşteaptă următoarea destinaţie, aşa mă aşteaptă şi pe mine momente mai bune, fără durere, doar amintirea ei. În timp ce încerc să-mi păstrez gândul ăsta în minte, mi se pare că văd ceva negru în zare. O corabie. Însă, după ce clipesc, dispare.

Mi se dă drumul abia când toată lumea trebuie să se ducă la culcare.

— Tăiaţi frânghia! ordonă Draxen.

După o zi fără mâncare, apă sau pământ sub picioare, corpul îmi este slăbit. Nici picioarele nu mă mai susţin. Aşa că mă prăbuşesc pe spate.

— La următoarea greşeală, vei atârna de picioare, prinţesă. O să vedem cât de mult durează să-ţi vină sângele în cap şi să explodeze. Riden, ia-o din faţa mea!

— Să trăiţi, căpitane!

— Încearcă să nu te distrezi prea mult cu ea cât timp stă la tine în cameră. Trebuie să fie în stare bună când ne întâlnim cu regele pirat.

— O să fie în siguranţă cu mine.

— Atunci du-te!

Riden mă ridică îndemânatic şi repede. Cumva reuşeşte să nu-mi provoace mai multă durere decât simt deja. E foarte blând cu mine, ţinându-mă la pieptul lui. Aş prefera să mă târască pe jos, dar nu am puterea să mă mişc.

Mă duce în camera lui, închide uşa şi mă aşază pe pat. O secundă mai târziu îmi dă cătuşele jos şi gem la durerea pe care mi-o provoacă scoaterea lor.

— Şşşt, mă alină Riden. Ştiu, Alosa. Imediat. O să pun ceva pe răni. Rămâi aici.

Unde să mă duc? Nu mă pot mişca.

Umblă prin cameră, căutând ceva.

— Ar fi fost mai uşor dacă nu mutai şi stricai tot.

Deschid gura, dar cred că scot ceva ce seamănă mai degrabă a croncănit decât a cuvinte.

— Ce ai spus? întreabă Riden.

Tuşesc şi încerc din nou.

— Cred că îmi amintesc că am aruncat ceva sub pat.

Oftează şi cade în genunchi.

— Am găsit ceva, spune el.

Patul se afundă când se aşază. Îşi pune mâinile sub braţele mele şi mă ridică.

Şuier printre dinţi.

— Îmi pare rău! Imediat.

Stau la el în poală, cu spatele lipit de pieptul lui. Capul lui este pe umărul meu pentru a-mi vedea mâinile în timp ce le dă cu un fel de unguent.

— Ah! oftez uşurată.

— Cred şi eu că e mai bine.

Lasă unguentul să-mi intre în piele, apoi mai pune un strat şi-mi bandajează pielea roşie şi sfâşiată.

Încerc să mă concentrez la respiraţie. Nu pe durere sau amorţeală. Doar pe respiraţie. Riden a terminat, însă continuă să mă ţină în braţe. Nimeni nu spune nimic o vreme.

— Îmi pare rău! Nu ştiam că te vor lăsa să atârni atât de mult.

— Dacă îmi aduc bine aminte, tu eşti cel care a sugerat asta.

— Am crezut că aşa te voi convinge să faci ce a spus căpitanul. Mă aşteptam să fii de acord să speli pe jos înainte ca frânghia să fie măcar legată. Nu m-am gândit că eşti atât de încăpăţânată.

— Trebuia să te gândeşti mai bine, spun eu.

— Da, trebuia. Chiar îmi pare rău.

Nu ştiu de ce, dar scuzele lui mă enervează. Îi spun calm:

— Dacă îţi pare rău, înseamnă că vrei să te iert. Asta-mi ceri?

Tace. Vorbesc din nou înainte să răspundă:

— Dacă vrei iertare, asta înseamnă că îţi doreşti să faci ce trebuie. Dacă vrei să faci ce trebuie, atunci înţeleg că nu mai vrei să-mi faci rău. Aşa că, nu cred că

înţelegi ce înseamnă să spui îmi pare rău.

— Nu am avut de ales, spune el.

— Bineînţeles că ai avut de ales, Riden. Doar că a fost o alegere grea. Şi ai ales calea uşoară, adică să nu faci nimic.

— Uşoară? Crezi că mi-a fost uşor să te văd aşa? Văzându-te acolo sus, ştiind cât de mult suferi, m-a făcut să... să simt că aş fi suferit mai puţin dacă aş fi fost eu cel care atârna. M-am urât pentru ce s-a întâmplat. Şi singurul mod prin care puteam să mă pedepsesc a fost să mă forţez să te privesc cum suferi. Asta a fost pedeapsa mea.

Riden începe să-mi mângâie părul. Sunt tentată să termin discuţia, să mă las purtată de braţele lui şi să dorm, însă, deşi acum are grijă de mine, tot sunt furioasă pe el.

— Ce emoţionant, spun eu, dar cuvintele au însemnătate doar dacă sunt însoţite de fapte. Chiar dacă ce spui e adevărat, eşti prea laş ca să faci ce-ţi doreşti cu adevărat. Şi cred că nu vei putea face nimic până nu pleci de lângă fratele tău.

Mâna din părul meu se opreşte din mângâiat.

— Tocmai tu spui asta. Tu slujeşti un tiran, un om care practic controlează toată lumea. Suntem piraţi, nu politicieni. Breasla noastră nu a fost menită să conducă. Trebuie să existe ordine ca noi s-o dăm peste cap. Dacă nu există nicio ordine, atunci care e scopul nostru? Lumea s-a schimbat în ultimii ani, iar tu ai ales să contribui la asta. Şi nu s-a schimbat în bine. Avem de ales între a muri şi a ne alătura regelui pirat. De ce-l slujeşti pe Kalligan? Ca tăticul să te iubească?

— Nu ştii nimic despre mine sau tatăl meu. Nu mai pretinde că ştii. Acum, dă-mi drumul!

Încerc să mă smulg din braţele lui, dar mă strânge şi mai tare.

— Nu.

— Dă-mi drumul! Nu vreau să mă atingi. Mă dezguşti!

— Fato, eşti prea slăbită să-mi faci ceva. Lasă-mă să am grijă de tine. Măcar atât să fac. Poate crezi că mă cunoşti, dar nu e aşa. Am motivele mele pentru care vreau ca Draxen să câştige. Avem nevoie de tine. E pentru binele tuturor. Nu trebuia să te las să atârni deasupra punţii. O să fac ce pot ca să te protejez, dacă-mi promiţi că nu vei mai fi atât de încăpăţânată.

Nu mai vreau să vorbesc cu el, aşa că mă prefac că dorm. Pufneşte încet.

— Mai uşor convingi un peşte să nu înoate.

Capitolul 10

Pentru a doua oară, mă trezesc în braţele lui Riden. Încă doarme şi-mi place că mă pot holba la faţa lui cât vreau. Buze pline, un nas drept, o cicatrice porneşte în partea stângă a feţei şi se pierde în păr. Cred că a fost o lovitură sănătoasă. Mă întreb dacă tatăl lui i-a făcut-o. Riden nu vrea niciodată să vorbească despre tatăl lui. Poate că e din cauza modului în care l-a tratat acesta sau poate din cauză că l-a omorât. Sau poate amândouă.

Tresare. Îmi cobor repede privirea spre bandaje ca să nu mă prindă uitându-mă la el. Deodată, îmi vine să le rup.

Mâna lui Riden mă prinde instant de braţ, chiar sub rana de la mâna dreaptă.

— Încă nu. Nu-ţi da jos bandajele. Trebuie să-ţi ţii rănile curate o vreme.

— Mă mănâncă îngrozitor.

— Ştiu şi o să fie şi mai rău, dar nu trebuie să te scarpini.

— Să înţeleg că ai mai fost în cătuşe până acum?

— Toţi de pe corabie am fost.

— În acelaşi timp? adaug eu.

Răspunsul lui e neaşteptat, plin de amărăciune şi regret.

— Da.

— Ce s-a întâmplat?

Mâna lui Riden e încă pe braţul meu. Acum îmi mângâie pielea cu degetele. Nu-l opresc pentru că face ca mâncărimea să fie mai suportabilă.

— Îţi propun un schimb, Alosa. O poveste pentru o poveste.

— Ce vrei să ştii?

— De unde ai cicatricile.

— Prea multe poveşti.

— Sunt sigur că-mi poţi spune ceva despre ele.

— Presupun că da, dar tu începi.

Riden se gândeşte un moment. Îşi sprijină capul cu mâna liberă, cealaltă încă mângâindu-mă.

— Bine. Am încredere în tine. Încep eu.

Are încredere în mine? Ce înseamnă mai exact asta? E fraier? Nu i-am dat niciun motiv să aibă încredere în mine. Mai degrabă cred că se simte vinovat pentru ce s-a întâmplat ieri.

Există multe tipuri de piraţi, dar Riden e primul care se simte vinovat pentru actele sale de piraterie. Poate că de asta îl consider atât de interesant. Sunt sigură că mă tratează mai bine decât îşi tratează un pirat obişnuit prizonierul.

— Acum un an, începe Riden, tatăl meu, lordul Jeskor, încă era căpitanul acestei nave. Eu şi Draxen am trăit la bordul *Hoinarului Nopţii* toată viaţa. Sunt sigură că înţelegi. Lorzii piraţi au nevoie de fiii lor ca să le predea ştafeta. În cazul tău, de o fiică. Un caz ciudat. O să trebuiască să-mi explici odată cum s-a întâmplat

asta.

— Nu, nu trebuie, spun eu.

Zâmbeşte.

— Nu, presupun că nu, dar sunt curios să aflu.

— Continui?

— Da. Ei bine, cei mai mulți dintre noi suntem fiii echipajului iniţial. Ceilalţi sunt hoţi şi ucigaşi tineri pe care i-am luat după. Am format un echipaj după ce am câştigat corabia.

— Şi cum aţi făcut asta? Când vine rândul cătuşelor?

Îmi duce un deget la buze.

— Şşt. Ajung şi la asta. Eşti foarte nerăbdătoare câteodată.

Mă încrunt sub presiunea degetului său. Îl ia de pe buze şi-şi pune mâna pe pat.

— Tata a început să fie neglijent. El şi oamenii lui petreceau prea mult timp pe uscat şi prea puţin pe mare, asumându-şi rolul de piraţi. Erau leneşi, beţivi, urlau, tot timpul. Noi, fiii lor şi restul membrilor echipajului, eram uitaţi. Aşa că am încercat să ne răsculăm.

Ridic, neîncrezătoare, o sprânceană.

— Te aştepţi să cred că tatăl tău, un lord pirat, a devenit leneş şi asta v-a motivat să cuceriţi corabia?

— Ştii cum e să fii crescut de piraţi. Ţi-am văzut cicatricile. Ale noastre nu sunt aşa vizibile. Abia ne hrăneau. Ne dădeau cele mai periculoase misiuni când furam şi prăduiam. Ne băteau când se plictiseau, iar asta se întâmpla destul de des. Într-un final, ne-am săturat. Şi am încercat să ne răzvrătim.

— Şi aţi eşuat.

— Da, am eşuat. Ne-au pus în lanţuri şi ne-au aruncat în închisoare, apoi au decis să ne omoare rând pe rând pentru că ne-am răsculat.

— Evident că nu au reuşit.

Riden scutură din cap.

— Nu, dar aproape au făcut-o. Tata a vrut să înceapă cu mine. Eram… o dezamăgire pentru el. Nu crescusem cum voia el. Nu arătam suficient de mult ca el. Nu vorbeam, umblam, beam ca el. Cred că tata a pus-o pe seama faptului că noi doi nu avem aceeaşi mamă, dar, indiferent care e motivul, Draxen mereu i-a semănat mai mult. Tu ai fraţi sau surori, Alosa?

— Îmi imaginez că sunt aproape o sută. Tata are un apetit… sănătos. Dar sunt singura pe care a recunoscut-o. Dacă mai sunt şi alţii, nu ştiu de ei.

— Înţeleg. Eu am fost crescut cu Draxen. Făceam totul împreună. Ne jucam şi ne luptam. Obişnuia să aibă grijă de mine, fiindcă era mai mare. Când tata ţipa la mine, Draxen îmi lua apărarea. Mă proteja când eram mai mici, când el era mai dezvoltat decât mine. După ce am crescut, am putut să am şi eu grijă de el.

În mod normal, aici aş arunca o replică sarcastică. Povestea lui Riden e cam siropoasă, dar, nu ştiu de ce, simt că trebuie să stau liniştită. Şi să ascult.

— Avem o legătură puternică. Asta contează cel mai mult pentru mine. Şi nu aş face nimic pentru a o rupe pentru că întreaga mea viaţă a fost construită în jurul ei. Aşa că, fără ea, nu ştiu unde m-aş duce. În niciun caz, pe drumul cel bun.

Mă întreb cum ar fi să ai aşa ceva. Pe cineva în care să te încrezi şi să-l poţi numi prieten din copilărie. Am multe fete capabile la bordul navei mele în care am încredere şi pe care le pot numi prietene, dar pe toate le-am găsit recent. În ultimii cinci ani. Nu am avut pe nimeni din copilărie.

În afară de tata, desigur.

— Tatăl meu era pe cale să mă omoare pentru ceea ce bănuia el că a fost ultima dezamăgire, dar Draxen

era şi el acolo. Scăpase de oamenii care-l ţineau captiv şi a venit să mă salveze. Din nou. Asta mi-a salvat viaţa. Când a contat cel mai mult, Draxen m-a ales pe mine în detrimentul tatălui nostru. Îi datorez viaţa şi îi sunt loial. Ţin la el mai mult decât la oricine şi nu aş face nimic ca să-l rănesc sau să-l trădez. Draxen l-a provocat apoi la duel pe tatăl nostru, dar tata era un spadasin excelent, chiar aşa, beţiv şi leneş. L-a dezarmat pe Draxen şi voia să-l omoare. Însă eu am ridicat sabia căzută a fratelui meu şi l-am omorât.

— Şi ce s-a întâmplat după? întreb eu.

— Eu şi Draxen ne-am simţit ciudat după ce l-am omorât pe tatăl nostru. Ne simţeam mai liberi fără el, mai puternici. Ne-am luptat şi am scăpat din închisoare. I-am eliberat pe toţi. Şi am cucerit corabia.

— Pur şi simplu?

— Ei bine, am omis partea cu luptele, dar sunt sigur că ştii cum arată şi cum sună o bătălie.

Şi cum miroase şi ce gust are.

— Acum spune-mi despre cicatricile tale, zice Riden.

Promisiunea-i promisiune. Aşa că-i spun, dar nu vreau să mă compătimească. Îi spun deci totul pe un ton neutru. Fără sentimentalisme. Fără remuşcări. Îi povestesc despre testele mele de anduranţă. Despre antrenamentele mele dure. Despre încercările dureroase la care am fost supusă de tatăl meu. Nu intru prea mult în detaliu. Îi ofer doar o viziune generală a vieţii alături de tatăl meu, ca să fie satisfăcut că mi-am ţinut promisiunea.

La sfârşit, Riden întreabă:

— Şi toţi oamenii tatălui tău sunt antrenaţi la fel?

— Ei bine, eu sunt singura pe care a antrenat-o personal, dar…

Mă opresc brusc.

— Ce?

— De ce vrei să ştii despre antrenamentele lor? Mă interoghezi cumva?

Sar din pat şi-l arunc pe Riden de pe mine în timp ce o fac.

— Nu-mi vine să cred. Ce naiba e asta, Riden? Eşti bun cu mine şi apoi te aştepţi să mă deschid în faţa ta, despre asta e vorba, nu?

Riden ridică din umeri.

— Eşti femeie şi pe deasupra eşti şi fiica regelui pirat. Ceva îmi spune că nu ai ceda sub tortură. Trebuia să te abordăm în alt mod.

— La naiba cu tine! Şi cu echipajul tău blestemat. A fost ceva din toate astea real?

Riden se ridică şi mă priveşte cu seriozitate.

— Ce să fie real?

— Povestea ta. Asta, zic şi gesticulez spre cameră. Toate gesturile frumoase. Au fost ca să mă facă să vorbesc?

Se ridică şi-mi pune mâinile pe umeri.

— Aproape totul este adevărat, Alosa, deşi nu ar trebui să fie.

Îl împing, iar rănile de ieri mă fac să scâncesc de durere.

— Ce naiba înseamnă asta? Joci un rol. Secundul ros de îndoieli. Eşti un mincinos.

— Şi tu la fel. De ce nu vrei să-mi spui ce cauţi de fapt pe corabie?

— Nu caut nimic! urlu eu. Dă-mi drumul! Vreau să plec!

E greu să menţin aparenţele când sunt atât de furioasă, dar n-am de ales.

— Nu pot face asta decât dacă-mi spui unde e ascunzătoarea tatălui tău. Atunci o să te ducem direct la el.

Îmi simt tot corpul încordat. O să explodez dacă nu lovesc ceva.

— Ah, spune Riden. Am învăţat expresia asta. O să te las singură o vreme.

Pleacă exact înainte ca piciorul meu să lovească uşa.

***

Încerc să-mi spun că nu contează. Ce-mi pasă mie dacă Riden a încercat de la bun început să extragă informaţii? Deja ştiam că vrea să facă asta. Doar că nu m-am aşteptat să folosească abordarea sentimentală.

Nimic nu s-a schimbat. Încă încerc să găsesc harta. Şi pot continua să o caut atâta vreme cât păstrez secret locul ascunzătorii tatălui meu. Şi ce dacă Riden face pe deşteptul din când în când? Nu mă poate răni.

Stau pe marginea patului lui Riden şi aştept să treacă ziua, când se deschide uşa. Cer prea mult dacă vreau să nu fie Riden?

Mă ia de braţ.

— Căpitanul doreşte să te vadă.

Încerc să-i trag una în stomac, dar se aşteaptă la asta. Îmi prinde pumnul.

— Hai, Alosa! Să vedem ce vrea.

— Nu vreau să văd ce vrea. De fiecare dată când îl văd pe Draxen, ceva cumplit se întâmplă. Vreau să fiu lăsată în pace. Nu mai vreau să am de-a face cu tine şi cu nimeni de pe corabia asta.

— Hai!

Mă trage spre uşă.

— Nu se va întâmpla nimic cumplit.

Mă uit la el sugestiv.

— *Probabil* că nu se va întâmpla nimic cumplit. Doar dă-i lui Draxen ce vrea.

— Ce zici, să-i dau lui Draxen ceea ce merită?

Râde în timp ce mă trage după el tot restul drumului. Pe scări. În cabina lui Draxen.

— Ah, bine ai venit! spune Draxen.

Alături de el mai sunt doi oameni: Kearan şi Ulgin. Aproape că mă trece un fior.

— Cred că prinţesa ar trebui să fie în lanţuri când nu e închisă. Îi face semn lui Ulgin, care scoate o pereche de cătuşe de la curea.

— Căpitane, încă e slăbită de ieri, spune Riden, făcând semn spre încheieturile mele. Nu cred că e necesar.

— Dacă spui tu, Riden. Alosa, ia un loc!

— Mai bine stau în picioare.

— Nu era o rugăminte.

Riden mă duce în faţa unui scaun, îşi pune mâinile pe umerii mei şi mă obligă să stau jos. În cele din urmă mă aşez. Dacă nu-mi place ce urmează, pot oricând să mă ridic.

— Am primit veşti de la tatăl tău ieri.

— Cum aşa? Mi s-a spus că nimeni nu ne ştie locaţia.

— Am folosit păsări yano.

Răspunsul mă ia prin surprindere. Păsările yano sunt folosite pentru a trimite mesaje pe mare. Sunt foarte rapide şi navigatoare excelente. De asemenea, sunt ideale pentru mesajele secrete, pentru că păsările nu scot niciun sunet. Însă sunt foarte rare. Până şi tata are doar cinci.

— Cum ai făcut rost de una? întreb eu.

— Echipajul meu e format din oameni care se pricep de minune să obţină lucruri. Ar trebui să-ţi faci griji pentru ce se va întâmpla în următoarele cinci minute. Vreau să ştiu unde e fortăreaţa tatălui tău.

— Nu ţi-a spus în scrisoare? Ce şocant!

Draxen îmi aruncă o privire ameninţătoare la auzul tonului meu.

— Şi ce a spus mai exact? întreb eu.

— E dispus să negocieze răscumpărarea. Trebuie doar să precizez o sumă şi o locaţie.

— Precizează atunci.

Draxen îmi arată zâmbetul lui malefic, scoţând la iveală dintele de aur. E un rânjet calculat şi maliţios care-i reflectă privirea rece. E atât de diferit de felul în care zâmbeşte Riden când crede că mă are la mână cu ceva. Zâmbetul lui Riden e victorios, pe alocuri arogant, dar cumva inofensiv. Pe când al lui Draxen… zâmbetul lui Draxen e înţesat cu otravă.

— Vezi tu, spune Draxen, am aşa un sentiment că voi merge acolo şi voi fi înconjurat de zece corăbii inamice. Cred că ar fi mult mai bine să-l luăm pe nepregătite şi să negociem atunci, nu crezi?

— Promisiunea tatălui meu de a face un schimb paşnic nu vă e de ajuns?

— Riden m-a informat că tatăl tău ţine mult la tine. Se pare că atunci când vine vorba de tine, nu ne putem baza pe promisiuni. Avem nevoie de ceva mai tangibil. Ţi-am spus ce se va întâmpla dacă vei continua să-i rezişti lui Riden. Nu mai am răbdare. Am nevoie de locaţia tatălui tău acum.

— Nu ţi-o dau.

Draxen strânge din dinţi şi-şi întoarce brusc capul într-o parte.

— Aveam de gând să te dau pe mâna lui Ulgin dacă nu cooperai, dar acum observ că-mi doresc prea mult să conduc eu interogatoriul.

Nu o să-mi placă nimic din ce va urma.

Draxen vine în spatele meu, mă apucă de păr şi-mi dă capul pe spate. Mă schimonosesc de durere. Îmi trage un pumn dintr-o parte.

— Unde e fortăreaţa lui Kalligan, fetiţă?

Nu răspund. Mă loveşte din nou.

— Draxen!

E Riden.

— Ce?

— Nu-mi place abordarea asta.

— Atunci pleacă. Trebuie s-o fac şi ştii asta.

Primesc un alt pumn. Nasul începe să-mi sângereze.

Nu poţi riposta! îmi spun. Îl poţi omorî personal pe Draxen după ce se termină misiunea, dar acum nu poţi riposta. Vocea tatălui meu îmi răsună în minte.

— Draxen, te rog! încearcă din nou Riden.

— Ţi-am spus să pleci, Riden.

Draxen mă loveşte cu cealaltă mână. Lovitura e mult mai puternică. Cred că este mâna la care poartă un inel, cel cu sigiliul liniei Allemos. Îmi taie obrazul.

— Frate! încearcă iarăşi Riden.

De data asta mai hotărât. E prima dată când îl văd că ia atitudine.

Ochii lui Draxen sunt însufleţiţi de setea de sânge, dar se opreşte când aude cuvântul frate. Oftează ca şi cum ar vrea să se liniştească.

— Bine, Riden. Dacă insişti. Eşti pregătită să vorbeşti, prinţesă?

Nu spun nimic.

— Ce crezi, Riden? întreabă Draxen şi nu-mi place tonul lui. Regelui pirat nu-i trebuie o fiică cu păr, nu?

Aud un cuţit scos din teacă.

Riden nu protestează. De ce ar face-o? Nu doare să ţi se taie părul, dar el pare că nu înţelege cât de important e părul pentru o femeie.

Iar eu nu-mi doresc să-l pierd pe al meu.

— Stai!

Când vorbesc scuip picături de sânge. Sângele din

nas s-a scurs la gură.

Kearan îşi înclină capul într-o parte şi vorbeşte pentru prima dată.

— Aici trage linia? La părul ei?

— Dacă vrei să interoghezi o femeie, trebuie să gândeşti ca o femeie, spune Draxen.

— Un lucru ciudat de uşor pentru tine, se pare, spun eu.

Ignorând protestele de mai devreme ale lui Riden, Draxen mă loveşte din nou. Dar nu-mi pasă. Asta a meritat. Ceilalţi piraţi au bunul-simţ să nu râdă.

— Locaţia, Alosa, îmi ordonă Draxen.

— Piscul Lycon. Ştii unde e? întreb eu.

— Da.

Kearan e cel care răspunde. Normal. Enwen mi-a spus despre el că a fost odată călător şi aventurier.

— Fortăreaţa e la două săptămâni de mers spre nord-est de pisc.

— E posibil? întreabă Draxen. Mai e ceva pe acolo?

— Mai pot fi câteva insuliţe prin zonă.

Draxen îmi dă drumul şi se postează în faţa mea.

— Dacă minţi, o să-ţi iau şi părul, şi o mână.

— Crezi că o să reuşiţi să vă strecuraţi în fortăreaţa tatălui meu? Odată ajunşi acolo, vă va spânzura pe toţi.

— Mai vedem până atunci. Riden, du prizoniera înapoi în camera ei! Adu-mi o hartă! Kearan, ne vedem la cârmă să stabilim ruta.

Nu-mi vede zâmbetul ascuns în prosop. Nu zâmbesc doar pentru că i-am distrus toate hărţile, ci şi pentru că nu am dezvăluit locaţia fortăreţei. Nu, locaţia pe care le-am dat-o e cea pe care eu şi tata am discutat-o înainte să începem misiunea. Tatăl meu şi oamenii lui mă vor aştepta acolo pentru a aduce harta. Ştiam că Draxen va încerca să afle unde se află

fortăreaţa. Aveam deja un loc în minte dacă situaţia degenera.

Singura problemă e că acum am termen pentru a găsi harta. Trebuie să o găsesc înainte să ajungem la tatăl meu, altfel *nu* va fi mulţumit.

Iar asta duce de obicei la lucruri teribile.

Capitolul 11

În ziua aceea, Riden mă lasă singură destul de mult. Deşi obrazul nu mă mai doare (întotdeauna m-am vindecat repede), stomacul îmi cere cu disperare mâncare. Nu am mai mâncat de o zi şi jumătate.

Încerc să-mi imaginez că sunt acasă, în fortăreaţă, la unul dintre ospeţele tatălui meu. De obicei are tot felul de cărnuri, porc, vită, pasăre. Îmi lasă gura apă când mă gândesc la gustul legumelor înăbuşite şi al fructelor dulci. Al plăcintelor şi vinului. Al pâinii şi brânzei. Dacă nu-mi dau azi de mâncare, o să trebuiască să risc şi să mă furişez la bucătărie în noaptea asta.

Dar nu trebuia să mă îngrijorez.

Simt ceva fierbinte şi delicios de cealaltă parte a uşii.

Nici nu intră bine pe uşă, că-i smulg lui Riden bolurile din mână.

— Ai grijă, spune el, încă e fierbinte.

Nu-mi pasă. Îmi ard limba în timp ce iau înghiţituri din supă. Nici n-o simt, căci mă arde pe gât până-n stomac. După ce termin primul bol, îl iau pe celălalt din mâna lui Riden şi mă înfig în el.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama cât de mult ai stat nemâncată. Trebuia să spui ceva.

Nu mă uit la el în timp ce mănânc. Mi-am potolit foamea suficient cât să pot folosi lingura şi să suflu în

supă. Muşc cu poftă din legumele şi cartofii din ea.

După ce am terminat şi al doilea bol, îl arunc pe jos şi mă duc în pat. Încă mă simt mai slăbită decât de obicei. Poate că e abia după-amiază, dar simt că aş putea dormi până mâine dimineaţă. Prea multe nopţi cu prea puţin somn.

Am ochii închişi, dar îl aud pe Riden mişcându-se prin cameră.

— Ce faci?

— Încerc să fac nişte ordine.

— Poţi s-o faci mai încet? Vreau să dorm. Am avut nişte zile proaste, după cum ştii.

Pufneşte, dar zarva curăţeniei continuă.

— Bună decizia de a face curat, spun eu. O să trebuiască să fac ceva mâine.

Se aude o bufnitură zdravănă, iar el aruncă ce a ţinut în mână. Îmi deschid ochii şi văd că Riden mă ia de subţiori.

— Ce naiba faci? mă răstesc eu. Nu poţi să mă tot iei pe sus ca pe un copil şi să mă pui unde ai tu chef!

— Dacă te încăpăţânezi să te comporţi ca un copil, atunci aşa te voi trata.

— În numele Maneriei, despre ce vorbeşti?

— Camera mea! zice şi apoi pufneşte. Uită-te la ea! E *mizerabilă.* Jumătate din lucrurile mele sunt distruse, mulţumită desenelor tale blestemate. Ar trebui să te arunc peste bord!

— M-ai încuiat în cameră! Ce credeai că o să se întâmple? Ar trebui să te arunci singur la cât eşti de idiot. Dacă voiai să mă pedepseşti, trebuia să-l laşi pe căpitan să-şi continue interogatoriul în loc să-l rogi să se oprească!

— Te plângi pentru că te-am ajutat?

— Aveam totul sub control.

— Ieri făceai scandal că nu ţi-am ţinut partea. Nu le

poţi avea pe toate! Alege!

— Ce-ţi pasă ce vreau eu? De ce nu ai sânge-n boaşe să faci ce vrei tu?

Riden oftează şi îşi ridică privirea.

— Opreşte-te!

— Din ce?

— Eşti femeie. Comportă-te ca una. Nu ar trebui să vorbeşti aşa urât...

— Vorbesc cum vreau eu! Nu sunt o domnişoară, sunt un pirat!

— Ei bine, nu ar trebui să fii!

— De ce? Chiar mă pricep.

— Pentru că piraţii nu ar trebui să arate ca tine şi să vorbească ca tine şi să facă ce faci tu. Eşti un paradox şi asta mă dă peste cap.

— Şi de ce e vina mea? Sunt sigură că erai dat peste cap înainte să mă întâlneşti.

Îl simt răsuflarea pe faţă. Stă atât de aproape de mine şi e atât de furios, că-mi vine să râd.

— Nu, nu eram, insistă el.

Şi apoi mă sărută.

Ce nai... nu mă aşteptam să facă asta. Voiam să-l enervez. Să-l scot din sărite. Să-mi bat joc de el pentru că e de partea inamicului. Nu mă aşteptam să se înmoaie.

Şi totuşi, nu pot spune că s-a înmuiat cu adevărat.

Este nervozitate pură exprimată fizic. Interesant.

Am sărutat mulţi bărbaţi, piraţi şi băieţi de uscat. De regulă, asta se întâmplă înainte să le fur ceva. Sau pentru că sunt plictisită.

În momentul de faţă, nu cred că am vreo scuză. De fapt, chiar cred că am destule motive să nu-l sărut. Doar că nu prea pot să mă gândesc la ele în clipa asta.

Poate pentru că buzele lui Riden sunt mult mai delicioase decât îmi închipuiam. Sau pentru că mâinile

lui, care-mi ţin obrajii, mă fac să tremur. Poate că-i fiorul pe care-l simt fiindcă fac ceva ce nu i-ar conveni tatei. Nu că tatăl meu ar fi genul excesiv de protector. Nu-i pasă de aventurile mele. Însă sigur ar fi supărat dacă ar şti că mă sărut cu inamicul, mai ales când nu am nimic de câştigat din asta. Nu, stai, nu e adevărat! Sigur mă va avantaja să-l am pe secund la degetul meu mic.

Când buzele lui Riden alunecă pe gâtul meu, uit cu totul de tata, înfiorată şi, totodată, înflăcărată. Gura lui ajunge la baza gâtului şi gem uşor.

Mă sărută iar pe buze, de data asta cu mai multă intensitate. Locul în care mi-am ars limba mai devreme mă gâdilă când îl atinge cu a lui. Îi rup elasticul care-i ţine părul strâns şi-mi trec degetele în părul lui.

Momentul e perfect.

Dar un gând mă loveşte ca un ciocan: *Nu ar trebui să fie perfect.* De fapt, chiar nu este. Au trecut prea multe zile fără un somn bun şi mâncare. Asta mă face să mă comport ca o femeiuşcă de tavernă. Nu pot să fac asta. Am de furat o hartă.

Îl îndepărtez pe Riden cu mare efort, şi nu mă refer la genul de efort fizic.

Gâfâie din greu. Sunt sigură că şi eu fac la fel.

— E destul! spun eu.

— Sângerezi din nou, spune Riden şi-mi atinge obrazul.

Nu am simţit când mi s-a deschis rana.

— E probabil vina ta.

— Aşa cum crezi că e mai mereu.

— Bineînţeles.

Zâmbeşte şi se apleacă din nou spre mine şi sunt foarte tentată să-l las. Nu ar fi atât de greu dacă nu s-ar pricepe de minune la asta. În schimb, spun:

— Am zis că-i destul.

Se depărtează repede, de parcă nu are încredere în el să rămână prea aproape de mine.

— Am lucruri importante de făcut, spune el, întorcându-se.

— Sunt sigură.

***

Mi-aş dori să nu trebuiască să aştept până la căderea nopţii pentru a continua să investighez corabia. Până atunci, nu-mi rămâne decât să reflectez. Iar ăsta e ultimul lucru pe care vreau să-l fac.

Mai bine aş lovi ceva.

Enwen vine mai târziu să-mi aducă următoarea masă. Zâmbesc după ce pleacă. Riden e un laş. Nu vrea să mă vadă în momentul ăsta. Poate că sărutul acela a fost o idee bună. Cu siguranţă va merita să-l văd frământându-se mai târziu.

Trag repede un pui de somn ca să fiu gata la noapte. Eram tentată să mă culc din nou după ce m-am trezit, dar nu am timp de pierdut acum că Draxen şi echipajul său se îndreaptă spre tatăl meu.

E târziu când Riden intră în cameră şi e surprins să mă vadă trează.

— O, am crezut că ai adormit!

— Vrei să spui că asta sperai, spun eu zâmbind.

— Şi să ratez comentariul drăcos pe care mi l-ai pregătit? În niciun caz.

— Nu am niciun comentariu drăcos pregătit.

— Ce păcat! Speram să se repete ce s-a întâmplat după ultimul.

— Sunt sigură. Din nefericire pentru tine, sunt puţin obosită.

— Atunci de ce nu te-ai culcat?

— Acum voiam să fac asta.

— Pare mai mult că mă aşteptai pe mine.

Ce să spun! Poate că ar trebui să-i dau una şi să-l scot din schemă în noaptea asta, dar nu pot să fac asta. Şi-ar aminti dimineaţa. Nu aş avea justificare dacă i-aş da una, dar aş rămâne pe corabie. Nu pot să plec până nu am harta asta blestemată!

— Culcă-te, Riden. Uite!

Mă ridic din pat şi mă aşez pe scaun.

— O să dormi pe scaun?

— Da.

— De ce?

— Pentru că aşa vreau, da? Ce mă tot întrebi?

— Sunt anchetatorul tău, ai uitat?

— Acum eşti în afara programului, aşa că la somn cu tine.

— De ce vrei atât de mult să mă culc? Speri să te strecori în pat după ce adorm?

— De fapt, vreau liniştea care vină după.

Riden se uită prin cameră.

— Ştii, chiar îmi e greu să adorm ştiind cât de mizerabilă e camera mea. Poate că o să stau treaz până adormi tu.

Nu am timp pentru aşa ceva. Şi nu pot risca să mă prefac că dorm până se culcă el. Poate chiar adorm şi astfel voi irosi noaptea asta.

Sunt nervoasă. Şi poate dacă nu aş fi fost atât de nervoasă nu aş fi apelat atât de repede la soluţia asta, dar mi-am pierdut răbdarea după ce am stat degeaba toată ziua. Am fost bătută măr. Încă sunt nervoasă de la lipsa de somn şi, ca să fiu sinceră, încă mi-e foame.

Aşa că încep să cânt. Un cântec intens şi mângâietor. Îmi simt tot corpul vibrând în timp ce melodia porneşte din mine şi pluteşte în aer. Simt fiecare colţişor din cameră. Modul cum notele ricoşează în lemn, se afundă în pături şi intră în

urechile lui Riden.

Se apropie de mine, încercând să audă cântecul mai bine. Îi fac pe plac, păşind spre el. Îl iau de mână şi-l conduc spre pat. Mă urmează vrăjit. Ştiu ce vrea Riden de la viaţă. Iubire şi acceptare. Le împletesc în melodie şi-i ordon să doarmă şi să uite că m-a auzit vreodată cântând.

Nu are încotro decât să se supună.

Capitolul 12

Simt chemarea oceanului. Mereu am senzaţia asta după ce cânt. Mă doare în piept. Mă arde o dorinţă care poate fi potolită şi alinată doar în apă. Nu am nevoie de forţa oceanului ca să trăiesc, ci doar cât să-mi adun puterea de a cânta din nou, să-mi recapăt puterea pe care încerc să o ţin ascunsă. Însă recăpătarea puterilor are consecinţe. Partea din mine pe care o ţin ascunsă încearcă să pună stăpânire şi nu pot risca asta decât după ce mi-am îndeplinit misiunea.

Sunt predominant fiinţă umană, însă, când îmi permit să-mi folosesc puterile primite de la mama mea, devin altceva. Şi, de fiecare dată când trebuie să-mi înăbuş acea parte, simt cum mi se frânge inima, puţin câte puţin.

***

Mă strecor înapoi în camera lui Riden înainte să răsară soarele. Trebuie să-i pun cheia înapoi în buzunar.

Însă Riden mormăie şi se ridică din pat. Mă duc repede pe scaunul de la birou.

— Ce s-a întâmplat? spune el, punându-şi mâna la cap.

— Te doare capul? îl întreb. Gemeai ceva de speriat în somn.

— Nu, nu mă doare. Mă simt…

Am cântat multor bărbaţi în trecut. Cei cărora le-am permis să-şi păstreze memoria au încercat să-mi explice ce au simţit. Am înţeles că e euforic. Plăcere şi fericire în acelaşi timp. Când îi fac să adoarmă, mă visează toată noaptea. Când eram mică nu erau mulți bărbaţi care mă lăsau să-mi exersez cântecele pe ei, dar tot exersam. Mama oricum nu era prin preajmă ca să mă înveţe. Tata a reuşit într-un final să-mi ţină talentele secrete, cunoscute doar de un grup select. Nu a vrut ca rivalii lui să ştie cât de puternică sunt de fapt. Tehnicile de luptă pe care le-am învăţat de la el mă fac suficient de periculoasă. Iar faptul că sunt pe jumătate sirenă, ei bine, asta mă face mortală.

— Ce simţi? întreb eu.

— Nimic, spune el repede.

Cade pe gânduri, căutând prin vise şi amintiri. Atunci când se trezesc, victimele sunt de obicei dezorientate.

Deşi e amuzant să-l văd aşa confuz, trebuie să-i strecor cheia în buzunar înainte să observe că a dispărut.

— Ai dormit bine? întreb eu. Ai visat frumos?

Ştiu că pe mine m-a visat, dar asta nu înseamnă că ştiu ce făceam în visul lui.

Bineînţeles, nu mă aştept ca Riden să fie sincer.

Rămâne pierdut pentru încă un moment. Apoi pare că-şi revine.

— Da. Ce s-a întâmplat ieri? Nu pot să…

Mă uit la el cu duritate.

— Ai băut?

Se dă jos şi îşi pune tălpile goale pe podea.

— Nu beau atât de des. Niciodată suficient cât să

mă îmbăt. Şi în niciun caz când te supraveghez.

— Şi nu-ţi aduci aminte de noaptea pe care am petrecut-o împreună?

Gândesc cu viteza luminii. Trebuie să scap de cheie.

Trebuie să găsesc o scuză să mă apropii de el.

— Împreună?

Riden arată nespus de confuz. Mă apropii, mă aşez la el în poală şi mă fac comodă în timp ce-mi încolăcesc braţele în jurul gâtului său. Riden înlemneşte.

— Chiar nu-ţi aduci aminte? îi şoptesc seducător la ureche.

Am mâinile pe umerii lui. Îmi mut una pe piept. E tare ca piatra, dar pielea lui e catifelată şi caldă. Când ajung la talie, îi pun cheia în buzunarul de la pantaloni.

E ca un furt, doar că invers.

Riden expiră şi-şi pune mâinile pe talia mea.

— De ce nu-mi aduci tu aminte?

Îl mângâi pe braţe până când pot să-mi împletesc degetele cu ale lui.

— Am început aşa.

— Aham.

— Apoi aşa.

Îmi lipesc buzele de ale lui şi-l sărut uşor. Îmi răspunde la sărut.

— Apoi ce s-a întâmplat? îmi şopteşte când închei sărutul şi-i ating urechea cu buzele.

— Apoi... fac o pauză şi mă îndepărtez de el. Mi-ai promis că mă ajuţi să scap de pe corabie.

El mă apropie din nou de el ca şi cum ar vrea să mă întindă pe pat. Apoi îmi dă drumul. Cad pe cearşafuri cu un *buf* uşor.

— Cred că mi-aş fi amintit asta, spune el, aşezându-mi şi picioarele pe pat.

— Nu-ţi face griji! zic eu. Sunt sigură că-ţi vei aminti totul curând.

— Până atunci, Draxen are nevoie de mine.

Se duce la dulap şi caută prin munţii de haine pe care le-am lăsat pe podea, mormăind nemulţumit.

După ce găseşte ce căuta, o pereche de pantaloni, şi-i dă jos pe cei pe care-i poartă şi se uită la mine să vadă cum reacţionez.

— Opreşte-te! spun eu, întorcându-mă repede.

Râde uşor.

Ar fi trebuit să fiu calmă, nu să mă întorc. Dacă aş fi ridicat din umeri nepăsătoare, atunci Riden nu ar fi fost atât de amuzat. Sunt sigură că s-ar fi schimbat altundeva, dar totul s-a întâmplat atât de repede că am fost luată pe nepregătite. Nu mai e nimic de făcut acum.

— Cum te aştepţi să pot să mă schimb, spune el, dacă eşti închisă în camera mea?

— Îmbracă-te în camera lui Draxen! izbucnesc eu.

— Nu ar mai fi distractiv.

Expir furioasă în timp ce-l aştept să termine. Ascult freamătul materialului, clinchetul curelei, trosnetul unei noi perechi de cizme pe podea şi aştept să se oprească.

Sunt atât de atentă că nici nu observ că cizmele se mişcă spre mine până în momentul în care simt o mână în partea de jos a spatelui.

Îmi şopteşte la ureche.

— Poţi să te uiţi, Alosa.

Mă mângâie cu buzele pe o parte a feţei înainte de a pleca.

Nu-mi dau seama cât de încordată sunt decât după ce-mi simt corpul relaxându-se.

***

Mă aştept să mă plictisesc de moarte în următoarele zile, dar nu se întâmplă asta. Riden vine des în cameră să vadă ce fac. Vorbim până când încearcă să transforme conversaţia în interogatoriu. Vrea să ştie lucruri precum planul fortăreţei tatălui meu, cât de des primea nave cu mărfuri, câţi paznici păzesc fortăreaţa şi tot aşa. Nu-i zic nimic. Mai bine mor decât să-i spun lucrurile astea. De fapt, *ei ar muri,* deoarece eu nu i-aş lăsa să mă omoare.

Am observat că Riden mă ţine la distanţă. Totuşi, nu se poate abţine când îl provoc în timpul discuţiilor. E amuzant să-l văd cum se chinuie, încercând să găsească o cale de mijloc. E mult mai distractiv să mă joc cu Riden, decât să răscolesc corabia. Cu fiecare noapte care trece fără să găsesc harta, devin tot mai agitată. Verific frecvent ruta corabiei, încercând să-mi dau seama cât timp mai avem până când trebuie să i-o dau tatălui meu. Trecem de Piscul Lycon şi o luăm spre nord-est.

Nu mai avem mult.

***

Mă trezesc devreme, deşi m-am dus la culcare târziu. Sunt prea preocupată să mai dorm, aşa că mă holbez la tavan, pierdută-n gânduri. Revăd fiecare loc în care am căutat şi mă gândesc dacă am ratat ceva. Cele două săptămâni aproape s-au scurs. Suntem foarte aproape de destinaţie.

— Te-ai trezit devreme, spune Riden de lângă mine.

— Nu am putut dormi, răspund eu.

— Te preocupă ceva?

— De fapt sforăiturile tale m-au ţinut trează.

Zâmbeşte.

— Eu nu sforăi.

— Urechile mele spun altceva.

Se întoarce pe spate şi ne uităm amândoi la tavan.

— Spune-mi ce te preocupă.

— În afară de faptul că sunt ţinută prizonieră de piraţi inamici?

— Da, spune el simplu, în afară de asta.

Păi, evident că nu-i pot spune că Draxen sau tatăl lui a ascuns o hartă pe corabie şi eu nu o găsesc. În schimb, îl întreb:

— Care a fost cel mai nebunesc lucru pe care l-ai făcut ca să-ţi impresionezi tatăl?

Tace.

— Nu poţi vorbi despre el? întreb eu.

Dă din cap.

— Nu, nu e vorba de asta. Încerc să nu mă gândesc la el pentru că l-am urât foarte mult.

— Înţeleg.

Aştept să văd dacă-mi va răspunde la întrebare. Oftează.

— E greu. Am făcut multe lucruri nebuneşti.

— Spune-mi unul dintre ele.

— Bine, spune el gânditor. Odată, când navigam în larg, am prădat o corabie şi după aceea am ars-o din temelii. Tata a scăpat un cufăr cu nestemate în ocean în timp ce încerca să-l ducă pe corabie. M-am aruncat în apă după el.

— Cred că ar trebui să definim înţelesul cuvântului *nebunesc.*

— Apa era plină de ţipari acula care devorau marinarii ce supravieţuiseră atacului.

Îmi întorc capul spre el.

— Acesta *chiar a fost* un lucru nebunesc.

Ţiparii acula sunt mai feroce decât rechinii. Sunt mai rapizi şi mult mai atraşi de sângele uman. Unele

specimene sunt mai mari şi au mai mulți colţi. De obicei, stau pe fundul oceanului, dar dacă simt agitaţie la suprafaţă, vin să investigheze.

— Ai reuşit să iei cufărul? întreb eu.

— Nu. M-a atacat un țipar. Draxen a văzut şi mi-a aruncat o frânghie. M-a tras din apă exact la timp.

— Şi ce a făcut tatăl tău?

— A încercat să mă arunce din nou în apă să recuperez cufărul, dar Draxen a reuşit să-l convingă să renunţe.

— Pare că dacă nu l-ai fi ucis tu, ar fi făcut-o altcineva în cele din urmă. Pare un om îngrozitor.

— Era.

Riden se întoarce şi se uită la mine.

— Presupun că întrebarea asta nu a fost fără motiv. Faci ceva nebunesc ca să-ţi impresionezi tatăl?

— Fac lucruri nebuneşti doar din amuzament.

— Nu mă îndoiesc de asta.

— Crezi că ţi-ai cunoscut bine tatăl?

Ridică din umeri.

— Destul de bine. De ce?

Trebuie să am grijă. Conversaţia trebuie să pară inofensivă. Trebuie să creadă că se învârte în jurul meu.

— Tata are încredere în mine mai mult decât în oricine altcineva şi totuşi simt că are secrete faţă de mine.

— Oricine are secrete. Am fi prea expuşi dacă nu am putea să păstrăm nişte lucruri numai pentru noi.

— Care sunt…

Nu, nu-l pot întreba pe Riden care sunt secretele lui. Trebuie să mă concentrez pe mine.

— Dar asta e altceva. Îţi puteai da seama când tatăl tău îţi ascundea ceva?

— Da, de cele mai multe ori.

— Tata avea o ascunzătoare pe corabie, o scândură falsă în camera lui. Acolo îşi ţinea lucrurile importante. Când simţeam că nu-mi spune adevărul, îi găseam planurile şi secretele acolo.

Am inventat asta pe moment. Sper că Riden nu-şi dă seama.

De fapt, tata are o cameră secretă în fortăreaţă, în care doar el intră. Ascunzătoarea lui privată. Am fost tentată de multe ori să mă furişez acolo. O dată chiar am încercat. Când tata m-a prins încercând să sparg încuietoarea, mi-a spus că dacă eram atât de interesată de uşi încuiate, atunci mă va închide el însuşi undeva.

Şi asta a făcut. Într-o celulă din subteran. O lună.

— Dar într-o zi, continui eu, ascunzătoarea de sub scândură era goală. Şi nimic nu a mai fost păstrat acolo de atunci.

— Te-a prins.

— Sau m-a suspectat şi a vrut să fie sigur.

Deşi pare liniştit, relaxat, Riden cred că îmi soarbe fiecare cuvânt. Sigur speră că-i voi spune unul dintre secretele tatei. Însă nu ăsta e scopul conversaţiei. Încerc să aflu secretele lordului Jeskor.

— Dar tatăl *tău?* întreb eu. Avea vreun loc în care îşi ţinea secretele? Ai aflat vreodată ceva ce nu ar fi trebuit?

Ştii unde şi-a ascuns fragmentul din hartă?

— Sincer să fiu, nu prea mi-a păsat niciodată. Când eram mici, Draxen mereu încerca să mă convingă să-l ajut să caute compartimente secrete sub punte, dar nu am găsit nimic oricum.

Aşa deci. Deja am căutat prin compartimentele alea.

Mărturisesc că-mi place să vorbesc cu Riden, dar chiar speram să aflu ceva folositor din discuţia asta.

Ceva care să mă ajute să aflu locaţia exactă a hărţii.

Trebuia să mă gândesc mai bine.

— Oricum, dacă tatăl meu ar fi deţinut ceva extrem de important, probabil că nu l-ar fi scăpat nicio clipă din ochi. Cel mai probabil l-ar fi ţinut cu el mereu. Iar eu şi Draxen nu am fi fost niciodată atât de fraieri încât să furăm ceva de la el.

Aha.

Capitolul 13

Riden pleacă să-mi aducă micul dejun. Între timp, mă gândesc la cât de proastă am fost.

Bineînţeles că ar purta ceva atât de valoros *cu el* tot timpul.

După ce Jeskor a murit, fiii lui sigur l-au percheziţionat. Probabil că au găsit harta. Draxen e unul dintre cei mai lacomi oameni pe care i-am întâlnit vreodată. Dacă nu ştia încă de însemnătatea hărţii, a făcut orice îi stătea în putere să afle. Şi odată ce a aflat…

Draxen e dezgustător şi abuziv şi manipulator. E ultimul lucru pe care aş vrea să-l ating pe corabia asta.

Poate că de asta nu m-am gândit să văd dacă *are harta la el.* Bineînţeles că o are. Unde altundeva ai ţine ceva ce nu vrei să găsească nimeni altcineva? Pariez că ăsta e adevăratul motiv pentru care Riden şi Draxen s-au răzvrătit împotriva tatălui lor, au pus stăpânire pe corabie şi au măcelărit echipajul iniţial. Cum ar putea fi pentru altceva decât pentru harta care duce la cea mai mare comoară din istorie?

Şi când mă gândesc că s-ar putea să fi fost aproape de ea de atâtea ori!

Dar ar putea fi oriunde. În buzunarele redingotei, în cămaşă, în pantaloni. Poate băgată în lenjeria intimă.

O, Doamne, sper că nu e acolo!

Din nefericire pentru mine, există o singură cale de a afla.

Nu-mi rămâne decât să-l seduc pe căpitan.

Urăsc gândul ăsta, dar cum altfel să-l prind singur? Aş putea aştepta până diseară după ce se culcă, dar nu vreau să irosesc ce a mai rămas din cântecul meu pentru a-l *ţine* adormit. Draxen poate că doarme mai profund decât Riden, dar cum ar putea cineva să rămână adormit în timp ce e dezbrăcat?

Nu, trebuie să acţionez acum. Imediat ce se întoarce Riden.

Nu pot risca să mă duc cu mâna goală la tata.

E timpul să folosesc din nou darurile mamei.

***

Riden se întoarce cu micul dejun: iar ouă. Mănânc repede, apoi îi spun:

— Vreau să merg pe punte azi.

— De ce? întreabă suspicios.

— Pentru că stau închisă aici de zici că sunt animalul de companie al unui copil şi vreau afară.

— Dacă te duci pe punte, căpitanul o să te pună la muncă.

— Bine.

Riden scapă farfuria goală din mână, dar o prinde înainte să se lovească de podea.

— Ce-ai spus?

— Am spus bine. Ţi s-au înfundat urechile?

— Am crezut că nu vrei să faci nimic care ţi-ar putea murdări hainele.

— Am învăţat de când eram copil că pirateria înseamnă să te şi murdăreşti din când în când. Trebuie doar să fii suficient de bogat să-ţi permiţi băi regulate

şi câteva schimburi de haine. Apropo de asta, aş dori să mi se aducă un schimb de haine curate.

— Dar o să te murdăreşti.

— Ştiu, dar deja am stat prea multe zile în hainele astea.

Enwen îmi aduce haine de când am fost mutată în camera lui Riden. E foarte frumos din partea lui, dar nu am timp să aştept până decide să-mi aducă altele. Trebuie să fiu curată şi reîmprospătată când îl seduc pe Draxen.

— Bine, mă duc să iau nişte haine, spune Riden.

— Nu, vreau să-mi aduci toate lucrurile.

Pufneşte.

— În niciun caz. Cine ştie ce mai ascunzi pe acolo? O să primeşti o singură ţinută, nimic mai mult.

Nici Enwen nu a fost de acord cu asta, dar merita să încerc.

— Bine, spun eu, adu-mi-o pe cea verde.

— Cea verde?

— Da, o să ştii când o să o vezi. Şi vreau şi o bluză curată şi colanţi.

— Altceva? Lenjerie intimă, poate?

— În visele tale.

Râde.

— Nu prea poţi să mă opreşti, nu?

Pleacă mult prea repede ca să cred că doar îmi face o favoare. Prea entuziasmat băiatul ăsta. Poate că nu a vrut să-mi asculte comentariile. Sau e plăcerea de a-mi umbla prin lenjerie.

— Ce e asta? se răsteşte Riden la mine după ceva vreme.

Nici nu se oboseşte să închidă uşa după el când intră.

— Hainele mele, răspund eu. Serios Riden, nu ştii cum se spune la…

— Nu, spune el şi-mi întrerupe remarca sarcastică. Astea nu sunt haine. Nu acoperă nici măcar un copil.

— Se întinde, aiuritule.

— Se întinde, auzi la ea! exclamă el. Nu. *Sub nicio formă* n-ai să porţi aşa ceva!

În schimb, îmi aruncă un ghem de material mov pe care îl ţinea în cealaltă mână. E un corset, dar acesta acoperă bustul, nu se opreşte sub el. Are ataşată o pelerină şi mâneci scurte detaşabile.

— Cu ce te-a jignit topul meu verde? întreb eu.

— Nu eşti proastă, Alosa. Crezi că vreunul din oameni va mai putea munci dacă te afişezi purtând asta?

Tocmai de asta l-am ales. Trebuie să-i atrag atenţia lui Draxen. Până acum, m-a considerat doar un ghimpe în coastă. Astăzi se va schimba asta şi trebuie să o fac fără să-mi consum ultimul cântec.

El e căpitanul, eu prizoniera lui, dar trebuie să mă considere ceva mai mult. Trebuie să mă vadă ca pe o femeie, iar în ţinuta verde, nici nu va putea să facă *altceva.*

— Nu e problema mea, spun eu. Vreau topul verde.

— Ei bine, nu ţi-l dau. Îl arunc peste bord.

— Haide, Riden! Nu e corect.

— Eşti prizonier. Nimic nu ar trebui să fie corect pentru tine.

Fie, o să mă descurc cu corsetul mov, dar nu mă pot abţine să nu-l tachinez puţin pe Riden.

— Eşti sigur că nu e altceva la mijloc, Riden?

— Ce vrei să spui?

— Cred că te comporţi ca un soţ gelos.

— Un ce?

— Ştii tu, bărbaţii de care femeile se leagă în lanţuri pe vecie.

— Da, ştiu ce e ăla un soţ.

Îşi strânge pumnii şi mă ţintuieşte cu privirea. E al naibii de chipeş când e supărat.

— Nu am de ce să fiu gelos.

— Deci vrei să spui că nu ţi-ar păsa deloc dacă aş purta topul verde?

— Nici măcar un pic.

— Atunci nu văd de ce nu l-aş purta. Dă-mi-l!

Strânge din dinţi.

— Nu.

Presupun că va trebui să mă bazez mai mult pe limbajul corpului, dar cred că pot reuşi. Pe unii bărbaţi îi pot vrăji purtând şi un sac de cartofi.

Draxen pare deştept. Suficient de deştept încât să-şi dea seama dacă exagerez. Va trebui să am grijă cum procedez.

— Bine. Pleacă, vreau să mă schimb. Sau vei leşina la gândul că sunt dezbrăcată la tine în cameră?

Îl aţâţ şi ştie asta. Mă mir că reuşeşte să-mi mai arunce o privire duşmănoasă înainte să plece trântind uşa după el.

Îmi închei cu dexteritate corsetul şi ataşez mânecile. Se umflă la nivelul umerilor. Îmi pun şi pelerina. Dacă voi face ceva stânjenitor, ar fi bine să am nişte material după care să-mi ascund faţa.

Riden mi-a adus până la urmă şi lenjerie intimă. Încerc să nu mă gândesc că le-a atins în timp ce îmi îmbrac şi restul de haine curate. E uimitor cum o ţinută nouă îţi poate schimba starea de spirit.

Mă simt ca o nouă femeie când ies din camera lui Riden: liniştită, ascultătoare, uşuratică. Genul de femeie de care presupun că e atras Draxen.

Să trecem la treabă.

Am petrecut atât de mult timp printre piraţi că am deprins un mers ţanţoş, dar nu acesta e mersul meu natural. Sirenele sunt creaturi sublime şi graţioase. Se

bazează mai degrabă pe instinct, decât pe obiceiuri şi deprinderi. Acum apelez la latura asta, cea pe care de obicei o ascund.

Cred că până la urmă nu am nevoie de topul verde.

Latura mea de sirenă simte exact ce vor bărbaţii, iar *eu* pot fi ce vor ei ca să obţin ce-mi doresc. Nu-şi pot ascunde emoţiile de mine. Fiecare trăire îi învăluie ca un nor colorat.

Paşii îmi sunt uşori şi angelici, mişcările, fragile şi delicate. Faţa nu-mi trădează inteligenţa şi dorinţa arzătoare de a fura harta. Simt fiecare adiere a vântului care-mi mângâie pielea. Simt granulele de sare din aer. Simt fiecare fir de păr din cap şi simt mişcările celor din jurul meu.

Singurul scop în viaţă al sirenelor este să-i farmece pe bărbaţi. Pot intra în pielea lor uşor, dar detest să o fac. Nu mă simt în largul meu.

Exist la întretăierea a două lumi, încercând cu disperare să aparţin doar uneia.

Trec prin camerele lui Riden şi deja bărbaţii îşi întorc capetele după mine. Mă prefac că nu observ.

— Unde vrei să stau? îl întreb pe Riden.

Vocea mi s-a înmuiat şi este melodioasă, dar nu vrăjesc pe nimeni cu ea. Nu pot să controlez mai mult de trei odată. Nu mi-ar prinde bine pe o corabie plină de bărbaţi chiar dacă aş mai avea suficiente cântece în mine. Probabil nu ar fi trebuit să consum atât de multe pentru Riden, dar nu am putut rezista odată ce-am început.

Riden rămâne cu gura căscată după ce vorbesc. Se uită la mine de parcă nu m-ar mai fi văzut niciodată. Într-un fel, nu m-a văzut. Înfăţişarea mea nu s-a schimbat deloc, doar modul cum mă port. Cum vorbesc, cum mă mişc. Am intrat în pielea unei sirene şi deşi arăt la fel, bărbaţii simt ceva diferit şi sunt

deodată foarte atenţi la mine.

— Ce se întâmplă? De ce s-a oprit toată lumea…

Draxen se uită în direcţia mea. Pentru un moment, e la fel de vrăjit precum ceilalţi. Îi întâlnesc privirea. Îi transmit intenţiile mele în cel mai subtil mod. Îşi scutură capul de parcă ar vrea să iasă dintr-o transă.

— Înapoi la treabă sau vă biciuiesc pe toţi! Riden, ce naiba face pe puntea mea?

Riden se scutură şi el din stupoarea de moment.

— A ales să lucreze pe punte, nu mai vrea să lâncezească în camera mea. Cred că devine agitată, căpitane.

Draxen mă priveşte precaut. Îi arunc un zâmbet şarmant care-l face să înghită în sec înainte să vorbească:

— Lanţurile te-au făcut să te răzgândeşti, *prinţesă?*

— Da, căpitane.

Nicio urmă de sarcasm. Doar sinceritate. Şi inocenţă. Atitudine supusă. Încerc să nu mă strâmb când îmi vine în minte cuvântul. Oribil cuvânt mai e! Însă asta trebuie să fiu dacă vreau ca planul să funcţioneze. Pentru tatăl meu, sunt dispusă să devin tot ceea ce urăsc.

Riden şi Draxen se opresc de parcă ar aştepta să spun ceva. Ah, se aşteaptă să continui cu obişnuita mea replică sarcastică. Să aştepte. Sirena Alosa este întruchiparea fanteziei masculine. Acum sunt concentrată pe Draxen, încercând să devin fantezia lui.

Riden se întoarce spre Draxen de parcă el ar putea avea un răspuns pentru comportamentul meu. Dacă nu aş fi fost atât de adâncită în rolul meu, aş râde.

Draxen mă vede ca pe o nouă persoană. Slăbiciunea mea îi dă putere. Sunt ceva ce poate fi dominat. Ce poate fi controlat. Lui Draxen îi place să corupă inocenţa. Dar eu sunt departe de a fi aşa ceva.

Am ucis prea mulţi bărbaţi pentru a fi considerată vreodată inocentă, dar totul depinde de perspectivă.

Pe umerii căpitanului se odihneşte un nor roşiatic pal. Se războieşte cu oranjul indiferenţei. Bun.

Iar Riden… mă întorc spre el pentru a-i citi dorinţele. Nu e nici pe departe atât de captivat de acest nou personaj. Lui Riden îi plac provocările. Îi plac jocurile. Nu sunt la fel de fascinantă pentru el în starea asta. Interesant. Însă îmi va fi mai greu să-l înşel. Deocamdată, e înconjurat de albastru. Albastru înseamnă confuzie.

Mi-am petrecut ani întregi pentru a înţelege semnificaţia culorilor pe care le văd. A trebuit să-i întreb pe piraţi ce simţeau când mă transformam, ca să pot asocia cuvintele cu ceea ce vedeau. E dificil deoarece oamenii nu sunt prea dispuşi să vorbească atunci când emoţiile pun stăpânire pe ei, dar am reuşit să îmi fac o imagine de ansamblu.

Aştept în linişte. Întruchiparea răbdării şi a toleranţei.

Riden arată de parcă e gata să cadă: îşi lungeşte mult gâtul, încercând să descifreze creatura din faţa lui.

Însă Draxen e căpitanul. Trebuie să fie un exemplu pentru ceilalţi, trebuie să-şi revină cât mai repede. Omul are o reputaţie de menţinut, mai ales fiind căpitanul nou şi tânăr. La Draxen e cu siguranţă cel mai greu de ajuns.

Dacă eram singuri, probabil că sărea pe mine în cinci minute. Mi se pare incredibil ce pot face oamenii în secret, când nu-i vede nimeni. Asta va fi strategia: să fim singuri. Şi-n special, departe de frăţiorul lui cel prea perspicace, Riden.

— În numele stelelor, să-i aducă cineva un mop! spune Draxen.

Sunt deja cinci bărbaţi pe punte care dau cu mopul. Cel mai apropiat pirat îmi oferă încântat mopul lui.

— Mulţumesc, îi spun în timp ce ating suav coada de lemn cu vârfurile degetelor.

Orice marinar a fost nevoit să spele puntea la un moment dat. Acest lucru trebuie făcut des deoarece e vital să speli sarea şi să dai la o parte excesul de apă care se acumulează. Nu mi-a plăcut niciodată, dar nu trebuie să se vadă asta.

Încep să dau cu mopul, mişcându-l uşor pe punte. Mă aplec când ajung la locuri greu accesibile. Totul e calculat. Sunt conştientă de fiecare mişcare pe care o fac şi de fiecare reacţie a lui Draxen. Când sunt atraşi de o femeie, bărbaţii au impresia că fiecare gest al acesteia e menit pentru ei. Asta i se întâmplă lui Draxen acum. Deşi încearcă să ascundă asta, ştiu că mă urmăreşte. Nu-şi dă seama ce s-a schimbat la mine, dar nu m-a crezut inteligentă de la început. Iar acum dorinţa lui creşte, din ce în ce mai roşie.

— Ce faci?

Mă rup de emoţiile lui Draxen când Riden îmi vorbeşte.

— Spăl puntea.

— Nu, nu asta. Ceva e diferit la tine.

— Cum aşa? Poţi să te muţi, te rog? Trebuie să spăl locul ăsta.

— Exact asta. De când spui tu „te rog”? Şi de ce te mişti aşa? Arăţi ridicol.

— Eşti liber să crezi ce vrei, spun eu suav, de parcă e un compliment.

— Opreşte-te! spune el, abia formând cuvântul.

— Nu doreşti să mai dau cu mopul?

— Mă refer la comportamentul tău. Opreşte-te! E… e… greşit.

— Nu sunt sigură că înţeleg ce vrei să spui.

— Fato, atragi atenţia cui nu trebuie. O să intri în bucluc.

— Şi cui ar trebui să-i atrag atenţia? Ţie, poate?

Nu mă pot abţine să nu-l tachinez când devine agitat. În plus, încă simt privirile lui Draxen aţintite asupra mea. Mă uit repede spre el şi văd că un firicel verde începe să plutească pe lângă el. Bun. Lui Draxen nu-i place că vorbesc cu Riden.

— Nu am vrut să spun… începe Riden.

— Eşti sigur?

Îmi folosesc puterile asupra lui acum. Mă concentrez pe ambiţiile şi nevoile lui. Îi pot vedea şi cele mai ascunse dorinţe.

— Tânjeşti după fericire, Riden, dar nu ai curajul să te duci s-o cauţi. Eşti puternic şi curajos în multe feluri, dar când vine vorba să-ţi îndeplineşti dorinţele, eşti slab.

— Alosa, spune Riden, pe un ton grav.

Expresia lui denotă sinceritate şi-mi dau seama că e adevărat ce spune.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat între noi, dacă te-a deranjat acest lucru. Nu trebuie să te răzbuni astfel.

— Crezi că fac asta pentru tine, Riden? Cât de înfumurat eşti! Şi te înşeli. Am obosit să mă lupt tot timpul. Gata, nu mai vreau!

— Alosa, te rog. Nu vezi ce eşti pe cale să…

— Riden!

Draxen e cel care îl strigă. Riden oftează încet. Probabil că-l poate citi pe fratele său fără ajutorul unor abilităţi speciale.

— Da, căpitane?

— Adu fata sus!

Riden nu răspunde. Se uită la mine. Încă îl analizez.

Culorile lui sunt împărţite. În mintea lui se dă o bătălie între loialitatea pentru fratele lui şi sentimentele pentru mine. Două nuanţe complet diferite de roşu, cea mai dificilă culoare de descifrat. La majoritatea piraţilor se poate interpreta uşor drept dorinţă. Dar nu se potriveşte cu ce simte Riden pentru fratele lui. Sau pentru mine.

Probabil că e frustrare.

— Riden! strigă iar căpitanul.

— Vin acum, Drax, răspunde, iar mie îmi spune, arătând spre mop şi găleată: Lasă-le şi hai să mergem!

Mă conformez. Riden întinde braţul, făcându-mi semn să o iau înaintea lui. Măcar de data asta nu mă ia brutal de braţ cum i-a plăcut până acum să procedeze.

În timp ce trecem prin grupul de piraţi care muncesc, îl observ pe Enwen care dă din cap şi zâmbeşte. E impresionat. La fel cum i-am admirat dibăcia în ale furtişagului, aşa-mi admiră şi el abilităţile. Deşi nu-i pot citi mintea, văd clar că ştie că mă prefac. Poate că nu ştie exact ce fac, dar ştie să recunoască înşelătoria.

Trecem repede de tribord şi apoi urcăm pe scări. Ne oprim la pupă, aproape de timonă.

— Asta-i tot, Riden.

— Eşti sigur, căpitane?

— Da.

— Dar poate că va…

— Cred că pot să mă descurc şi singur cu ea.

— Desigur.

Riden coboară scările. Se opreşte de cealaltă parte a corabiei, la provă, de unde poate supraveghea toţi oamenii şi-i poate atenţiona. Observ şi că are o vedere perfectă asupra noastră. Chiar şi de la distanţă, îi pot citi culorile. E negru cu puţin verde. Negru e frică. De ce i-ar fi frică lui Riden?

— Eşti liber, Kearan, spune Draxen. Du-te şi bea ceva!

— Nu trebuie să-mi spui de două ori. Doar ţine-o spre nord-est, căpitane.

Draxen ia cârma după ce pleacă Kearan, care-mi aruncă o privire plictisită în timp ce trece pe lângă mine cu pas ştrengăresc. Astfel, rămânem singuri pe puntea superioară. Bineînţeles, ne pot vedea toţi, dar nu pot auzi nimic din ce spunem. Şi văd că Draxen vrea să vorbească. Ciudat.

— Ai condus vreo corabie până acum? întreabă el.

— Nu, mint eu.

E răspunsul pe care-l aştepta. E un prost că mă crede. Sunt fiica regelui pirat. Bineînţeles că am condus corăbii.

Însă Draxen nu e chiar lucid în acest moment.

Mă ia de mână şi mă aşază în faţa lui. Apuc două mânere la întâmplare.

— Nu, spune el. Pune o mână aici, spune şi îmi mută mâna. Şi pe cealaltă aici. Uite, nu e mai bine?

Vocea îi e la fel de fermă şi aspră ca întotdeauna. Îi face plăcere să dea ordine. O trăsătură bună pentru un pirat.

Nu mă pot abţine şi arunc o privire către partea opusă a navei. Riden nu s-a mişcat de la locul lui şi nu-mi pot da seama dacă expresia feţei i s-a schimbat, dar îl pot simţi.

Şi nu-i place *deloc* că Draxen mă atinge.

Nici mie.

— Ţine capul navei spre nord-est. Apusul e aproape, aşa că fii atentă să-l ţii pe stânga, în spate. Odată ce apune soarele, ne vom ghida după stele.

Mă chinui să nu-mi dau ochii peste cap.

— Serios?

E o întrebare inofensivă. Nu e sarcastică.

— Da, toţi ar trebui să venerăm stelele. Sunt la fel de folositoare precum sunt de frumoase. Unele nu-şi schimbă niciodată poziţia. Sunt constante. Fără ele, am fi pierduţi.

— Fascinant.

Continuă să pălăvrăgească. Preferă să rămân tăcută. O simt. Schimbarea atitudinii lui nu e tocmai adevărată. E mai mult de faţadă. Toată lumea se schimbă când vrea ceva, iar acum, Draxen mă vrea pe mine. Cum altfel? Îi dau exact ce vrea. E atras din ce în ce mai mult de mine. Latura întunecată de pirat e lăsată deoparte. Încearcă să mă vrăjească la fel cum o fac eu. E mereu aceeaşi reacţie, dar nu funcţionează niciodată desigur.

Cea care deţine controlul sunt întotdeauna eu.

Capitolul 14

În sfârşit a venit noaptea. Curând, şarada asta se va termina.

Din nefericire, apariţia stelelor îl determină pe Draxen să vorbească şi mai mult.

— Vezi constelaţia aia de acolo? Arată spre nord. Şi cea de aici? Arată spre sud.

— Da.

— Nu au fost întotdeauna stele.

— Ce au fost?

Incredibil de siropos din partea lui să folosească povestea asta.

— Au fost doi îndrăgostiţi. Filirrion, arată spre cea de la sud, şi Emphitria, arată spre cea din nord. Se spune că au avut cea mai frumoasă poveste de dragoste din câte s-au văzut. Din păcate, nu are un final fericit.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu, sperând să termine

cât mai repede.

— Mai era cineva care o iubea pe Emphitria: Xiomen, un vrăjitor care practica magie neagră. O iubea din toată inima, dar Emphitria avea ochi doar pentru Filirrion. Înnebunit de gelozie, Xiomen i-a blestemat pe amândoi. I-a transformat în stele şi i-a aşezat pe cer, în colţuri opuse, ca să nu se întâlnească niciodată.

— Ce tragic!

Draxen aprobă din cap.

— Toate celelalte stele se mişcă pe cer, însă există trei constelaţii care nu se mişcă niciodată. Două dintre ele sunt Filirrion şi Emphitria.

— Care e a treia?

Draxen arată din nou spre cer.

— Xiomen. Nu a fost suficient să-i despartă, aşa că s-a blestemat şi pe sine însuşi şi a rămas pe vecie acolo, echidistant faţă de cei doi, împiedicându-i să se vadă. Vezi cum e îndreptat spre Emphitria şi ea spre el?

— Da.

— Emphitria încearcă să-l vadă pe Fillirrion, dar oricât de mult s-ar chinui, Xiomen mereu îi va sta în cale.

Dacă aflu că povestea asta a convins vreo femeie să se culce cu Draxen, jur că-mi tai o mână.

Sfârşitul poveştii aduce tăcere. Din când în când, schimb cursul, făcându-l pe Draxen să-mi ia mâinile şi să ne aducă pe ruta corectă. Nu crede că o fac intenţionat, doar mă crede incompetentă. Îl încurajez să mă atingă mai mult, să vrea mai mult. Să mă ducă în camera lui unde voi putea să caut harta.

Piratul care face schimbul de noapte vine la timonă.

— Preiau eu, căpitane?

— Da, cred că mă voi retrage.

— Prea bine.

— Vino aici, fetiţo! îmi porunceşte Draxen.

Îl urmez spre uşa care duce în cabina lui.

— Ar trebui să ne continuăm discuţia despre stele, ce crezi?

— Sigur că da.

De parcă am mai putea vedea constelaţiile din camera lui. Un idiot şi jumătate. Nu ştiu cât mai pot suporta aşa ceva.

După ce intrăm în camera lui, Draxen aprinde câteva lumânări.

— Mai spune-mi despre cei doi îndrăgostiţi, zic eu.

— Am o idee mai bună, spune el.

Asta era. Voia să fim singuri ca să nu fie văzut de echipaj. Sau să nu mă vadă împotrivindu-mă. Deşi nu văd cum ar putea ascunde ce se întâmplă când fiecare bărbat de pe punte m-a văzut intrând în camera lui.

— Şi care ar fi aceea? întreb eu.

— Întinde-te pe pat.

— De ce?

Îi place la nebunie că pun întrebări. Vrea să-mi răspundă. Vrea să-mi arate. E prea vrăjit ca să-şi dea seama că a căzut în capcană. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Dar niciun bărbat nu e în stare, când mă concentrez asupra lui. Sunt prea vrăjiţi de… ei bine, de mine.

— O să-ţi arăt ceva mult mai magic decât stelele.

Oh, câh. Câh. Câh. Câh. Nu mai pot. Nu mai suport să-l mai aud. Să tacă mai repede din gură.

Fac un pas înainte pentru a fi faţă în faţă cu el.

— Nu mai bine îţi arăt eu?

Când îmi ridic capul spre el, mă sărută cu lăcomie.

Nu sărută rău, deşi mă îndoiesc că are la fel de multă experienţă ca Riden.

Însă nu-mi place deloc, fiindcă nu sunt plictisită şi în căutare de distracţie. Altceva încerc să obţin. Şi ştiu exact cât de îngrozitor e Draxen. Mi-e imposibil să ignor asta când simt toate dorinţele inimii şi minţii lui.

Îi dau jos redingota şi o arunc pe podea cu intenţia de a o percheziţiona mai târziu. Draxen o ia ca pe o invitaţie. Se duce direct la pantalonii mei, încercând să-i desfacă.

Of. De ajuns!

Îl împing pe Draxen pe pat şi mă urc pe el. Apoi, mă prefac că mă grăbesc să-i desfac cureaua de la pantaloni. Îi simt pofta arzătoare. E dezgustătoare şi jalnică şi vreau să i-o strivesc.

După ce-i desfac cureaua, îi dau jos sabia, cu tot cu teacă. Folosesc mânerul ca să-i trag una în creştetul capului.

— Aah! spune el înainte de a leşina.

Nu sunt sigură ce e mai groaznic: ce am făcut sau ce sunt pe cale să fac.

Nu te uita la el! îmi spun. *Concentrează-te pe haine. Nu pe ce e sub.*

Îl dezbrac. De tot. Îl las gol puşcă pe pat în timp ce scotocesc fiecare buzunar şi caut pliuri ascunse sau compartimente secrete în tălpile cizmelor.

Dar…

Nu e la el.

Am un gol în stomac. Cum să nu fie la el? Eram atât de sigură. Contam cu disperare pe asta. Acum ce să fac când se trezeşte? Va şti că l-am lovit. Va şti că l-am folosit. Şi nu va fi prea bucuros.

Şi apoi vom ajunge la tatăl meu. Iar el va…

Nu, nu trebuie să mă gândesc la asta. Nu mă va ajuta la nimic. Trebuie să mă concentrez pe prezent. Ce ar trebui să fac?

Nu pot să-i cânt lui Draxen ca să-l fac să uite. Nu

mai am suficientă putere ca să-i şterg memoria. Asta necesită mult mai multă putere decât să-i adorm.

Am făcut o mare prostie. Să-l seduc pe Draxen a fost cea mai proastă idee de până acum.

Trebuie să-mi acopăr gura ca să nu strig în gura mare de frustrare.

Deodată, se aude o bătaie în uşă.

— Draxen!

E Riden.

— Deschide acum sau intru!

Aud clanţa trosnind, aşa că alerg spre uşă. Când se deschide, reuşesc să ies şi să o închid după mine înainte ca Riden să vadă înăuntru.

— Ce se întâmplă? întreabă el.

— Fratele tău îmi povestea despre constelaţii, spun eu.

Riden face ochii mari. Se pare că asta e strategia lui Draxen.

— Nu a…

— Ce? întreb eu.

— Nu l-ai lăsat să…

Nu poate s-o spună.

— Riden, abia am stat două minute în cameră.

Dă din cap.

— Da, aşa e, dar el ce face acum? Te rog, spune-mi că nu l-ai omorât!

Deşi sunt flatată că el crede că-l pot omorî cu uşurinţă pe Draxen, tot îmi dau ochii peste cap.

— Nu l-am omorât.

— Atunci de ce nu urlă şi înjură?

Bună întrebare. Va trebui să fiu şi puţin sinceră dacă vreau să ies din situaţia asta.

— Nu-şi putea ţine mâinile acasă, aşa că l-am lăsat inconştient.

Riden se relaxează puţin. Mi se pare amuzant că nu

e supărat sau îngrijorat că l-am lăsat pe fratele lui inconştient. Se uită la uşă.

Sub nicio formă nu poate să intre. Nu am cum să-i explic de ce e Draxen dezbrăcat dacă nu m-am culcat cu el şi, ei bine, nu vreau ca Riden să creadă că asta s-a întâmplat.

— Ce se întâmplă, Alosa? În primul rând, de ce ai intrat cu el în cameră?

Trebuie să plecăm de aici. Imediat. Nu ştiu cât timp mai avem până când Draxen se trezeşte.

— Putem să vorbim în altă parte? întreb eu. La tine în cameră, poate? O să-ţi răspund la toate întrebările. Aici mi-e frig.

Tot mă priveşte suspicios, dar într-un final e de acord, mergând val-vârtej spre camera lui. Păşeşte mai apăsat decât de obicei. Sare pe puntea principală, fără să se obosească să coboare pe scări. Piraţii care stau de veghe se întorc pentru a identifica sursa zarvei. Nu mă pot abţine şi zâmbesc când îl văd că deschide cu putere uşa de la camera lui. Nu-i într-o dispoziţie prea bună.

Dar amuzamentul îmi dispare aproape instantaneu. Am o mare problemă. Am nevoie de toată forţa interioară ca să nu mă panichez. Poate că ar trebui să mă întorc şi să-l omor pe Draxen. Când se va trezi, totul se va duce de râpă oricum. Iar Draxen merită să moară.

Numai că nu sunt sigură că aş putea să-i fac asta lui Riden. Din motive pe care nu le pot înţelege, îşi iubeşte fratele. Ar fi devastat de moartea lui. Poate chiar distrus.

Dar ce altceva pot face? Unde ar putea fi harta? Dacă nu e pe corabie şi nici la Draxen…

Mă holbez la spatele lui Riden şi atunci mă loveşte.

Dacă e la el?

În prima noapte, după ce i-am investigat camera lui Draxen, m-am gândit imediat că i-a dat-o lui Riden s-o ascundă, dar dacă Riden o poartă cu el tot timpul? Cum de am fost atât de grea de cap? Am avut suficiente ocazii să-l percheziţionez. În seara în care l-am adormit prin cântec nici măcar un uragan nu l-ar fi putut trezi.

Acum presupun că va trebui să-i trag una, la fel cum i-am făcut lui Draxen. Ce mai contează acum? Deja am distrus misiunea. Sau poate că nu. Poate că atunci când se trezeşte, Draxen nu va face altceva decât să mă arunce înapoi în celulă. Mă îndoiesc, însă.

Rămaşi singuri, Riden aşteaptă cu mâinile-n sân. După ce l-am lovit pe Draxen, am ieşit din rolul de sirenă. Îmi afectează mintea după un timp. E greu de explicat, dar dacă absorb prea mult dorinţele şi sentimentele celorlalţi, mă pierd pe mine. Încep să mi le însuşesc şi uit cine sunt. E înfricoşător. Tata mă obliga s-o fac, să văd cât de mult pot îndura să trăiesc prin ceilalţi până când începeam să fiu ca ei. Nu am mai vrut să-mi depăşesc limita de atunci.

Mai mult de atât, trebuie să trec prin efectele secundare pe termen scurt, şi anume sentimentul că trăiesc într-o altă lume. Urăsc să văd emoţiile şi dorinţele ca şi cum ar fi vopseaua de pe un tablou. Nu sunt ale mele şi nu-mi place să le simt, să le trăiesc. Oricum, nu trebuie să-l citesc pe Riden. Trebuie doar să am grijă deoarece deja e suspicios şi confuz. Dacă vreau să-l las inconştient, trebuie mai întâi să-l fac să se relaxeze, să vorbească. O să-i dau un amestec de adevăr şi minciună.

— Sunt îngrijorată, Riden, încep eu. Tatăl meu poate pare că ţine la mine, că e nerăbdător să dea răscumpărarea ca să mă aibă lângă el, dar va fi furios pe mine.

— De ce? întreabă el.

— Pentru că m-am lăsat prinsă. O să creadă că am fost proastă şi neglijentă. Şi va fi foarte supărat pentru că a pierdut banii pe care-i aveam pe corabie. Nu… nu ştiu ce-mi va face când mă voi întoarce.

Riden se uită la picioarele mele, gândindu-se sigur la cicatricile pe care le-a văzut odată acolo.

— Pot crede asta, dar ce a fost toată schema de mai devreme?

Arată cu degetul spre punte şi faţa i se înăspreşte.

— Încercam să-i atrag atenţia lui Draxen. Voiam să vorbesc cu el despre asta. M-am gândit că poate ajungem la o înţelegere. Să găsim o modalitate prin care el să îşi primească banii, iar eu să fiu liberă.

— Şi?

— Draxen nu avea chef de vorbă.

Riden se strâmbă când aude asta. Îşi duce mâna la faţă, apoi se scarpină la ceafă.

— O să vorbesc eu cu el.

Nici nu trebuie să-mi ascund confuzia.

— Despre ce?

— Sunt sigur că găsim un mod prin care să ne luăm banii şi să te eliberăm. Va trebui să ne dezvălui toate informaţiile pe care le-ai ascuns până acum, dar nu va trebui să te întorci la tatăl tău.

Râd scurt şi sarcastic.

— Şi unde să mă duc?

— Oriunde.

— O să mă găsească oriunde m-aş duce.

— Atunci nu pleca. Stai.

Riden rămâne cu gura căscată, surprins de propriile cuvinte.

— Să stau? De ce aş face-o?

— Nu ştiu de ce am spus asta. Uită!

Arată foarte stânjenit, gata s-o şteargă. Trebuie să

acţionez rapid. Cum să fac să-i ţintesc creştetul capului? Şi cu ce să-l lovesc? Riden a scos toate armele din cameră. Şi cu siguranţă e încă suspicios în privinţa întâmplării cu Draxen.

Nu am prea multe opţiuni. E greu să găsesc o soluţie când totul se duce de râpă. Deocamdată, trebuie să continui discuţia. O să-mi vină mie o idee.

— Ai spus-o pentru că asta gândeai.

— Nu, nu asta gândeam.

— Serios? Gura ta a decis să spună singură asta?

— E foarte talentată.

— Da, ştiu că e.

Mi-aş trage o palmă pentru că mi-a scăpat asta, dar trebuie să continui. Trebuie să mă gândesc.

Zâmbeşte pişicher.

— Ar cam trebui să vorbim despre acest lucru.

— Despre ce? întreb eu pe un ton prea inocent pentru a fi credibil.

— Ştii despre ce.

Au trecut câteva săptămâni. De ce vrea să vorbim acum despre asta? De fapt, e pirat, de ce vrea să vorbim despre asta?

— Şi ce vrei să-mi spui mai exact? întreb eu, la fel de curioasă ca întotdeauna.

Riden nu spune nimic. Îl văd că încearcă să-şi găsească cuvintele, dar nu reuşeşte.

— Uite ce cred eu că ar trebui spus, zic eu. Sunt prizonier pe corabia asta. De asemenea, sunt şi singura femeie de pe corabie. Te-ai simţit puţin singur, iar eu am luat-o puţin razna. Atât. A fost o prostie, dar s-a terminat, aşa că hai să trecem peste.

Să-l dau cu capul de perete? Va leşina exact ca Draxen, dar dacă mă vede făcând asta, va deveni *foarte* suspicios când se trezeşte. Câte femei au puterea de a face asta? Riden deja ştie că sunt diferită.

Dacă ghiceşte despre ce e vorba?

Deja devin paranoică. Trebuie să mă odihnesc.

— Nu cred că-i aşa.

— Ce? întreb eu, revenind la conversaţie.

Riden ştie că l-am auzit, aşa că nu mai repetă.

S-a obişnuit atât de mult să se certe cu mine că nu mai poate face altceva? Chiar şi când spun adevărul? De ce insistă atât de mult?

Hotărăsc să-l păcălesc. Curiozitatea mea e mai puternică decât repulsia şi am suficient timp la dispoziţie până cedez.

Îmi folosesc puterile pe Riden. Îi acaparez mintea şi inima. Îi simt frustrarea. Legată de el şi de mine. Doar că nu ştiu de ce e frustrat. Pot simţi emoţiile şi dorinţele, dar nu pot citi gândurile, chiar dacă asta mi-ar fi de mare folos. Niciodată nu ştiu motivele din spatele intenţiilor.

Tot ce ştiu e că Riden vrea să mă sărute din nou. În momentul ăsta e cea mai arzătoare dorinţă a lui şi nu o poate ascunde de mine. O simt de parcă ar fi propria mea dorinţă. Şi deşi sunt sigură că simte asta doar pentru că nu a mai fost de ceva vreme cu o femeie, o pot folosi în avantajul meu.

Nu mai vreau să-l lovesc. Vreau ca dorinţa cea mai arzătoare a lui Riden să fie somnul. Odată ce adoarme, îl pot ţine adormit cântându-i. Mai am suficientă putere pentru asta.

Însă îi pot schimba dorinţa într-un singur fel. Trebuie să i-o îndeplinesc pe prima, astfel încât să fie mulţumit şi să se poată gândi la altceva.

Înghit în sec. Nu ştiu de ce, dar asta mă entuziasmează. Trebuie să fie febra jocului.

Aşadar, cum să încep?

— Nu crezi că-i aşa? întreb eu. Atunci ce crezi că s-a întâmplat?

Un nor întunecat şi gri îl înconjoară. Se simte vinovat. Fără îndoială, simte că-şi trădează fratele. Vrea să scape de acea vină. Vrea să obţină ce-şi doreşte fără să suporte consecinţele.

O gândire tipică de pirat.

Nicio responsabilitate. Doar dorinţă egoistă.

— Cred, spune Riden într-un sfârşit, că între noi e mai mult decât vrem să recunoaştem.

— Mai mult ce?

Frustrarea îi creşte, la fel şi dorinţa. Curios cum sunt legate una de alta. Dar nu mai pot continua. E timpul s-o las pe sirenă să plece.

— Ce ai făcut?

Ridic din sprânceană.

— Cum adică?

— Păi… te-ai schimbat cumva. Pentru o clipă ai arătat ciudat, dar poate mi s-a părut. Acum arăţi normal.

Nimeni nu a putut vreodată să-şi dea seama când îmi foloseam puterile. Oare Riden poate să facă asta?

— Ei bine, Riden, aşa cum această conversaţie o demonstrează, clar nu eşti în apele tale. Poate ar trebui să te odihneşti.

— Ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să dorm.

Ştiu asta. Trebuie să-l duc în pat.

— Trebuie să te relaxezi. Vino! Stai jos!

Mă aşez pe pat şi bat uşor salteaua pentru a-l invita să vină lângă mine.

Arată tulburat, mâhnit. Poate că nu ar fi trebuit să ies din pielea sirenei atât de repede, dar nu am de gând s-o mai scot la iveală în seara asta. Ar trebui să fiu *cu adevărat* disperată.

— Nu-ţi face griji. Nu o să te rănesc, spun eu.

Pufneşte.

— De parcă ai putea.

Arăt spre locul unde l-am tăiat când eram pe insulă.

— Te-am lăsat să faci asta.

— Sigur că da. Pentru că eşti brav şi curajos. Hai, vino! Chiar şi piraţii tulburaţi au nevoie de o pauză.

Cedează într-un final. Însă nu se uită la mine şi se asigură că e suficient spaţiu între noi în pat. Mi se pare curios, din moment ce deja ştiu ce-şi doreşte. Probabil că încearcă să nu cadă în ispită. Dacă asta e, atunci nu ar fi trebuit să se aşeze pe pat. Asta e tot ce am nevoie.

— Cred că e stresant să fii secund, spun eu.

— De ce crezi asta?

— Pentru că nu eşti căpitanul. Nu aş putea să fiu secund. Mereu trebuie să fie ca mine.

Râde.

— Îmi place libertatea pe care mi-o dă, continui eu. Pare că tu îţi doreşti mai multă.

— Sunt atât de uşor de citit?

Nu a trebuit să-mi folosesc puterile să aflu asta. Pe Riden îl pot citi mai uşor decât pe alţii.

— Uneori. Se petrec mult mai multe aici sus decât laşi să se vadă.

Îl ating uşor cu degetul pe cap. În urma atingerii, se întoarce într-un final spre mine.

— Cum de ştii atâtea? Ce te face să fii… tu?

— Sunt cine sunt pentru că asta am ales. Sunt ceea ce-mi doresc să fiu. Unii spun că trebuie să te găseşti pe tine însuţi. Eu nu cred asta. Cred că ne putem crea personalitatea pe care ne-o dorim şi putem schimba ceea ce nu ne place la noi, dacă depunem puţin efort.

Cred că am exagerat puţin, dar Riden îmi soarbe fiecare cuvânt. Are ochii înflăcăraţi. Chiar sunt de un căprui superb.

Întind mâna şi i-o iau într-a mea.

— Ce faci? întreabă el.

— Nimic. Am vrut doar să te ating, aşa că asta am făcut.

— Pur şi simplu?

— Pur şi simplu.

— Vreau să te sărut din nou.

— Şi de ce nu o faci?

— Pentru că nu te pot ajuta. Tot ce pot să fac este să iau, fără să dau nimic înapoi.

Onestitatea lui mă reduce la tăcere. Bine, nu chiar onestitate, ci sinceritatea şi lipsa de egoism din spusele lui. Nu am mai auzit niciodată asta de la un pirat. Mă face să mă simt ciudat. Să mă simt prost. Aproape că mă face să-mi pare rău de cum îl înşel.

Aproape.

Mă trag mai aproape de el, îi pun mâna pe faţă şi-i şoptesc:

— Dar eşti darnic. Mă distragi de la soarta ce mă aşteaptă. E mai mult decât aş fi sperat vreodată.

Mă aplec şi-mi ating buzele de ale lui. Nu-mi răspunde la sărut, ci îşi pune mâna în părul meu şi-mi şopteşte numele cu o urmă de disperare în voce.

Ştiu că-şi doreşte asta; trebuie doar să-l fac să cedeze.

Deşi aş muri de ruşine dacă echipajul meu m-ar auzi că spun asta, adaug:

— Te rog, Riden. Îmi doresc asta. Tu nu?

Asta are efectul scontat. Simt cum îmi răspunde la sărut. Uşor, nesigur. E curios, venind din partea lui Riden, care mereu a părut atât de sigur pe el. Poate are nevoie de mai multă încurajare.

Îi ating buza de sus cu limba.

Schimbarea e instantanee. Într-o clipă mă trezesc că îmi pune o mână la ceafă şi una pe coapsă. Îmi

plimb buzele pe gâtul lui, atingându-l exact unde trebuie ca să-i fac inima să bată şi mai tare.

Dar nu mai vrea să mă lase doar pe mine să mă distrez. Îmi ridică bărbia şi-mi aduce buzele la nivelul lui. Acum el conduce sărutul, stabilind propriul ritm. Îl las să creadă că el deţine controlul. Am senzaţia că va avea nevoie de asta, dacă vreau ca planul să-mi reuşească.

Riden îşi dă jos redingota. Fireşte, căci atmosfera s-a cam încins.

Bun, un lucru în minus pe care trebuie să-l dau jos.

Îmi permit un moment să mă las purtată de sărut. E pentru succesul planului, dar nu pot să nu observ cât de diferit e să-l sărut pe Riden spre deosebire de Draxen. Cu Draxen, sărutul a părut greşit, pentru că e genul de iubit egoist. Asta a fost evident.

Însă Riden…

Riden nu e aşa.

Riden ştie exact cum să-mi mângâie pielea ca să mă trezească la viaţă. Mă lasă fără suflare cu puterea buzelor lui. Gem când îi simt dinţii muşcându-mi uşor pielea de pe gât.

Riden mă întinde pe pat. Îl apuc de cămaşă şi o ridic. Mă ajută să i-o dau peste cap şi după o aruncă pe jos. Sunt foarte atentă unde aterizează. Poţi găsi oriunde buzunare secrete.

Planul era să-i dau lui Riden puţin din ceea ce-şi doreşte. Să-l fac să-i dispară puţin frustrarea. Ca să-şi dorească să doarmă. Acum văd că poate nu a fost cel mai bun plan. Poate că nici măcar nu a fost un plan real, doar o scuză să-l sărut din nou.

Măcar voi avea mai puţine haine de dat la o parte după ce adoarme. Bărbaţii sunt grei.

Degetele lui Riden se joacă lent cu şiretul care îmi leagă corsetul. Deşi nu-l desface, gestul mă

înnebuneşte. Oare ştie asta? Nu cred c-o face neintenţionat. E mult prea viclean.

Stomacul îmi tresaltă de entuziasm. Mintea se împotriveşte.

Draxen e inconştient. Nu ai prea mult timp la dispoziţie.

Dar mâinile lui Riden sunt atât de fine şi calde. Nu vreau să se oprească.

Trebuie să găseşti harta acum. Gândeşte-te la ce-ţi va face tatăl tău dacă eşuezi.

Dar gândul la buzele lui Riden mă face să salivez. Aş putea rămâne în braţele lui pe vecie.

Alosa, ţi-ai uitat dorinţa de a deveni regina piraţilor? Acolo undeva există o insulă plină de comori. Ia harta şi totul va fi aşa cum ţi-ai dorit!

Aşa e. Fir-ar!

Asta va fi cel mai nebunesc lucru pe care l-am făcut de când am urcat pe nava asta, dar trebuie să acţionez până nu se trezeşte Draxen sau până nu mă las purtată de val.

Mai am atât de puţin, dar trebuie să mă descurc. Încep să cânt. O singură notă. Atât mai am.

Însă, din fericire, Riden e deja prea vrăjit de mine. Cade imediat din pat. Leşină instantaneu. N-are cum să ţină mult. Abia am deschis gura.

Încă încerc să-mi găsesc suflul. Am făcut o mare prostie.

Chiar dacă am mai avut suficientă putere să-l fac să adoarmă, nu am putut să-l fac să uite. O să-şi aducă aminte că i-am cântat.

Dar odată ce am harta, pot pleca de pe corabia asta şi nu va mai conta. Tata va pune stăpânire pe *Hoinarul Nopţii* şi-i va omorî pe toţi. Nu va mai rămâne nimeni care să vorbească despre asta.

Se aude scârţâitul unei scânduri. Ochii-mi fug la

uşă, dar scutur din cap şi mă uit repede în altă parte. Corabia e veche. Lemnul mai scârţâie.

Deşi nu am timp de pierdut, am nevoie de câteva secunde să-mi revin. Inima îmi bate să-mi spargă pieptul.

Într-un sfârşit, îi verific redingota şi cămaşa, plimbându-mi degetele peste material de câteva ori. Numi dau seama dacă sunt sau nu dezamăgită când văd că nu e nimic în niciuna.

Pentru că asta înseamnă că mai rămân cizmele, colanţii.

Şi pantalonii.

Oricum Riden spera că o să le dea jos mai devreme sau mai târziu.

Mă grăbesc să le dau jos, dar spre deosebire de cum am făcut cu Draxen, nu mă chinui să-mi feresc ochii. Sunt prizonieră pe corabia asta de ceva vreme. Merit măcar atât.

Entuziasmul dispare rapid odată ce se instalează inevitabilul.

Harta nu e la el.

Iar am greşit.

Fir-ar, unde poate să fie? Am verificat peste tot. Draxen nu ar fi ascuns-o pe uscat. Există şanse prea mari să-i uite ascunzătoarea. Nimeni nu face o hartă ca să găsească o hartă.

Încerc să inspir adânc şi să mă liniştesc, dar trebuie să întorc spatele trupului gol al lui Riden ca să pot reuşi asta.

Aşadar, tata nu poate da vina pe mine dacă harta chiar nu e aici, nu?

Nu, îl cunosc mai bine de atât. Va da vina pe prima persoană pe care o vede, iar aceea voi fi eu, când îi voi aduce veştile proaste. Cine ştie ce va fi de data asta. Închisă o lună într-o celulă. Biciuită zilnic. Nimic de

mâncare o săptămână.

Nu e vina mea. Harta nu e nicăieri pe navă.

Nicăieri pe navă.

Pe ea.

Rotiţele minţii mi se învârt neîncetat. Da, am verificat toate locurile de pe navă.

Dar de pe exteriorul navei?

Capitolul 15

Câte revelaţii poate să aibă o persoană până când una se dovedeşte a fi corectă?

Închid ochii şi încerc să-mi aduc aminte cum arată corabia *Hoinarul Nopţii* pe exterior.

Optsprezece metri lungime. Făcută dintr-o combinaţie de cedru şi stejar. Trei vele. Pupă rotundă. Însă lucrurile astea nu mă interesează.

Prova se lungeşte şase metri în faţa corabiei. Sub ea, sculptată din aceeaşi combinaţie de lemn, e statuia unei femei imense. E frumoasă, cu un păr lung, care-i flutură în vânt, şi ochi mari, sticloşi, probabil chiar făcuţi din sticlă. Însă rochia ei mă face să cred că fata ar trebui să reprezinte o sirenă.

Poartă o rochie lungă care dă senzaţia că se unduieşte în apă. De asemenea, pare că pluteşte, deoarece picioarele ei nu sunt ataşate de corabie şi stau deasupra apei. Doar spatele îi este legat de navă.

În timp ce ies repede din camera lui Riden, simt că soarta mea depinde de ce voi face în continuare. Cotrobăi pe corabie şi găsesc o frânghie lungă şi zdravănă. Fac un nod marinăresc şi îl agăţ de provă.

Mă las în jos cu uşurinţă şi mă opresc chiar în faţa chipului mare al sirenei. Încheieturile mele sunt aproape vindecate de când am stat atârnată în faţa piraţilor aproape o zi întreagă. Mă deranjează doar

puţin. Oricum, sunt mai preocupată să găsesc harta cât mai repede. Durerea uşoară pe care o simt acum nici nu se compară cu ce voi simţi dacă eşuez.

Îmi plimb mâinile de-a lungul lemnului care reprezintă pielea sirenei, căutând mici găuri, butoane mascate sau orice altceva care poate fi ascuns de lemn. Simt o crestătură în creştetul capului, dar e doar o aşchie. Însă inima mea deja începuse s-o ia la goană, ca mai apoi să mă înţepe când s-a dovedit că nici asta nu a dus la nimic.

A fost oare familia Jeskor neglijentă? Au pierdut harta la un moment dat? Riden a spus că tatăl său devenise leneş. Poate că a pierdut harta la cărţi. Asta ar face-o aproape imposibil de găsit.

Aud paşi pe punte, dar cel mai probabil e patrula de noapte. A trebuit să mă strecor pe lângă ei ca să ajung aici. Nu se poate ca totul să fi fost în zadar. Am fost răpită, interogată, torturată şi nevoită să joc roluri umilitoare ca să obţin ceea ce voiam.

Sunt atât de furioasă că frânghia de care sunt legată începe să se onduleze. Mă ţin bine şi din când în când mă legăn de colo-colo frustrată.

Stai, ce a fost asta?

Pot să jur că am văzut ceva sclipind în ochiul ei. Mă aplec în faţă, iar frânghia se mişcă din nou.

O văd iar. În ochiul stâng. Pare mai închis decât dreptul din unghiul ăsta.

Îmi simt venele pulsând. Capul la fel. Întind mâna ca să apuc capătul frânghiei. O înfăşor de câteva ori în jurul piciorului şi ţin capătul sub bărbie. Am nevoie de ambele mâini pentru operaţiunea asta.

Încă am pumnalul în cizmă. Riden nu mi l-a cerut niciodată. Cred că a uitat.

Înfig lama între sticlă şi lemn şi apăs. Sticla iese şi abia reuşesc să o prind înainte să cadă în apă.

Din spate, pot vedea clar că în interiorul ei se află o bucată de pergament. Cum să nu fie ceea ce am tot căutat?

—În sfârşit! spun eu pe nerăsuflate.

Îmi las capul într-o parte şi mă uit la sirenă.

— Îmi pare rău, dar am nevoie de asta.

Ochiul e de mărimea unui măr mare, dar reuşesc până la urmă să-l îndes în unul dintre buzunare ca să pot urca pe frânghie. Zâmbesc în timp ce mă împing peste balustradă şi îmi dau drumul pe punte.

Dar apoi îmi ridic privirea.

Nu sunt singură. Nici pe departe.

Se pare că tot echipajul e pe punte. Iar asta îi include şi pe Riden şi Draxen, îmbrăcaţi.

Pe toate stelele!

— Ia uite cine a venit, anunţă Draxen.

Nu-mi dau seama cum se simte. Pe de-o parte, pare mulţumit că m-a prins. Pe de alta, foarte nemulţumit să mă vadă. Până la urmă, l-am lăsat inconştient şi dezbrăcat la el în cameră.

— Micuţa noastră prizonieră. Sau în cazul ăsta, *hoaţă* ar fi un termen mai potrivit?

— Hoaţă? spun eu pe un ton confuz şi furios.

— Păi, eşti ori hoaţă, ori târfă, prinţesă. Astea sunt singurele cuvinte care te-ar putea descrie, având în vedere halul în care ne-ai lăsat pe noi doi.

— Cred că singurul lucru pe care vi l-am furat e demnitatea. Poate şi reputaţia.

Draxen îşi mută privirea. Dacă mă ura când am venit pe corabie, acum nici nu vreau să mă gândesc ce crede despre mine. Face un pas înainte.

— Goleşte-ţi buzunarele! spune Riden.

Îmi îndrept privirea spre el. Încearcă din răsputeri să-şi ascundă sentimentele, dar ceva tot iese la iveală. Dezamăgire? Furie? Poate chiar un strop de tristeţe?

Din cauza mea?

Draxen îşi scoate sabia.

— Să-şi golească buzunarele? De ce să nu o punem să se dezbrace şi după o percheziţionăm chiar noi.

Câţiva oameni fluieră, dar nu mă îngrijorez. Mai bine sar peste bord decât să mi se întâmple aşa ceva.

Riden încearcă să rezolve totul singur.

— Dă-ne-o, Alosa!

— Şi ce ar trebui să vă dau?

— Of, nu face pe proasta, fato! Ştim că ai găsit harta.

— Am făcut câteva găuri la baza corabiei. Am decis că vreau să vă scufund pe toţi.

Draxen încearcă să se apropie de mine, dar Riden ajunge înaintea lui.

— Nu ştiu de ce mai încerc să te protejez, dar să ştii că fratele meu are o dispoziţie extrem de proastă şi mi-e teamă că nici eu nu voi fi în stare să-l calmez. Dă-ne-o acum!

— Nu am…

Însă sigur îmi vede umflătura din haine. Bagă mâna înainte să-l pot opri.

Nu, nu, nu!

Riden scoate ochiul din buzunar. Îl studiază atent. Pot vedea exact momentul în care îşi dă seama că harta e înăuntru. Încuviinţează din cap satisfăcut şi se dă în spate. Îi înmânează sticla fratelui său.

Harta îl calmează puţin pe Draxen.

— În sfârşit! exclamă el.

— Stai! spun eu, dându-mi seama ce înseamnă reacţia lui Draxen. Ştiai de hartă. Doar că nu ştiai unde e?

— Nu aveam nici cea mai vagă idee, îmi confirmă el vesel, fluturându-mi victoria pe la nas. Te-am răpit ca să primim răscumpărarea de la regele pirat, pentru

a putea fura bucata lui de hartă. Providenţa a făcut ca tu să găseşti bucata noastră.

Mă holbez la el, cu gura căscată.

— Dar de unde ştiaţi că o caut?

— Riden a început să te suspecteze de multă vreme. Chiar crezi că ai fost discretă? Cu expediţiile tale nocturne. Cu evadările tale patetice. Neînfricarea cu care ne-ai înfruntat până acum. Numai o femeie care voia să fie pe corabie i-ar fi înfruntat fără frică pe inamicii ei.

Asta nu e deloc adevărat. Nu mă cunosc şi nici nu ştiu ce aş face în anumite situaţii, însă ceea ce mă doare cel mai tare nu e părerea lui Draxen despre mine.

Ci faptul că Riden m-a trădat.

Ştiu că juca un rol. Rolul protectorului meu. În adâncul sufletului ştiu că ăsta e rolul pe care trebuia să-l joace. Dar tot mă doare. O pot numi oare trădare? Cum pot fi trădată de cineva care nu a fost de la bun început de partea mea?

Misiunea mea a fost să iau harta *fără să observe nimeni.* Apoi, trebuia să conduc corabia la punctul de întâlnire. Am eşuat cu brio la prima parte, deşi partea a doua merge conform planului.

— Domnilor, duce-ţi-o în camera mea! spune Draxen. A venit în sfârşit timpul să se distreze cineva cu ea.

Mă încrunt, dar apoi îmi dau seama că pot profita de asta. E mult mai uşor să mă lupt cu Draxen în timp ce echipajul se linişteşte, decât să mă lupt cu toţi.

Sunt luată pe sus de trei oameni. Doi de fiecare braţ şi unul de picioare. Mă forţez să mă zbat pentru a încerca să scap de ei. Însă nu ţip. Promisiunea-i promisiune, iar eu i-am promis lui Draxen că nu mă va auzi ţipând.

Riden e lângă mine. Draxen îi dă înapoi harta pentru a o păstra în siguranţă. Pune sticla în buzunar, apoi îi ajută pe oameni să mă escorteze. Pariez că e încântat. Specialitatea lui Riden e să-i ofere fratelui său ceea ce-şi doreşte. Mai întâi harta, apoi pe mine. Draxen nu se mai preface că mă ţine întreagă pentru răscumpărare. Nu mai e nevoie să se poarte cu mănuşi.

Cei trei mă aruncă în cameră, rapid şi fără menajamente. Riden stă în faţa uşii. Pare că vrea câteva momente singur cu mine înainte ca fratele lui să sosească.

Dar eu nu vreau asta.

— Ieşi! spun eu. Ai făcut destule.

Expresia lui rămâne calmă, concentrată.

— Încă mai ai cuţitul ăla în cizmă?

Scot un strigăt de uimire.

— Bineînţeles că nu.

— Bun. Ţine-l aproape. Dar te rog, foloseşte-l doar dacă e nevoie. E totuşi fratele meu. Nu-l omorî.

— Te-ai obişnuit atât de mult cu minciunile mele? Poţi să-ţi dai seama când mint şi când spun adevărul? Ce faci, Riden? Care e schema? M-am săturat să încerc să-mi dau seama cine eşti. Când cred că am descoperit, faci altceva ca să mă enervezi. Pentru cine te prefaci?

— Nu avem timp, Alosa. Scapă de aici şi pleacă dacă poţi! Asta e tot ce pot face. Harta pentru fratele meu şi libertatea pentru tine. Te rog. Tot ce-ţi cer, din nou, e să nu-l omori.

— Pariul tău e cam riscant, Riden. Ce se întâmplă dacă Draxen mă învinge? Cum te-ai simţi atunci?

— Mai lasă-mă! Amândoi ştim că ascunzi mai mult decât intenţiile tale de a fura harta. Eşti talentată, Alosa. Ai mai multe abilităţi decât orice altă fiinţă

umană. Niciun bărbat nu te poate dovedi. Nu ştiu ce eşti. Ştiu doar că mi-ai intrat cumva în minte. Şi ai reuşit să farmeci tot echipajul zilele trecute. Încă încerc să-mi dau seama de ce nu ne-ai omorât pe toţi până acum.

Uşa se dă de perete şi Draxen intră în cameră.

— Pleacă! îi ordonă el, prompt şi ferm în acelaşi timp.

Riden se supune, apoi îmi mai aruncă o ultimă privire rugătoare. *Nu-l omorî!*

Încă mă gândesc la cuvintele lui Riden. *Fiinţă umană.* Ştie. Ştiu că-şi aduce aminte că l-am adormit cântându-i, dar oare am îndrăznit prea mult sperând că va crede că a fost o coincidenţă?

Şi atunci, de ce nu i-ar spune lui Draxen? Sau de ce nu l-ar *avertiza?* Poate că nu-i mare lucru. Dar totuşi e. Nu ştiu ce să cred despre faptul că Riden îmi ştie secretul. Sau cel puţin o parte din el.

Încă mă gândesc la asta când Draxen mă izbeşte de perete.

— O să mă distrez pe cinste. Dacă ai fi acceptat data trecută, te luam uşor. Dar nu acum. Acum o să te fac să ţipi.

— De fapt, Draxen, spun eu, luptându-mă cu greutatea lui, nu o vei face.

Râde în timp ce încearcă să mă arunce pe pat.

— Îmi doresc de mult timp să fac asta.

— Şi eu la fel.

Draxen mă ţintuieşte de perete. Braţele lui sunt la nivelul umerilor mei. Reuşesc să ridic ambele picioare, să i le pun pe stomac şi să-l împing cu toată forţa, sprijinindu-mă de perete. Asta îl trimite câţiva metri mai în spate.

Aterizez forţat pe jos. Mă gândesc la momentul în care Draxen m-a interogat în aceeaşi cameră. Sângele

meu uscat încă îi decorează podeaua. Draxen m-a lovit încontinuu, încercând să afle locaţia ascunsă a fortăreţei tatălui meu.

Întotdeauna am fost pe principiul ochi pentru ochi.

Îi trag un pumn peste obraz. Nu mai e nevoie să mă abţin şi nu o fac. Pun totul la bătaie. Ştiu că am lovit exact cum trebuie când simt durerea în degete. Am stat prea mult închisă şi m-am abţinut prea mult până acum, aşa că asta e o binecuvântare. O binecuvântare dureroasă.

Draxen icneşte de la impact. Încă se chinuie să-şi dea seama ce se întâmplă, când un al doilea pumn, stângul, îl loveşte din plin.

— Cum te simţi, Draxen? şuier eu. Nu-ţi face griji, nu am terminat.

Mârâie în timp ce încearcă să mă privească. Face câţiva paşi în faţă, încercând să riposteze, dar după ce mă feresc şi-i mai trag doi pumni, cade grămadă pe podea.

Reuşeşte să arunce câteva înjurături obosite.

Încă nu am terminat.

— M-ai ameninţat că-mi tai părul. Ce fel de ticălos scârbos face asta? Ce zici dacă-ţi tai ceva la care ţii, Draxen?

Trage aer adânc în piept. Sigur ameninţarea asta îl va face să strige după ajutor, dar nu-l las. O lovitură rapidă la faţă şi l-am redus la tăcere.

Îmi scot pumnalul din cizmă. Ce să iau de la el? O ureche? Un deget? Ceva de mai jos?

Mă crispez la gândul ăsta. Prea scârbos. Mai bine i l-aş înfige în inimă şi aş termina treaba.

Însă vocea lui Riden îmi bâzâie în urechi. *Te rog nu-l omorî!*

Nu am avut niciodată un frate. Nu ştiu ce aş simţi pentru el. Mai ales dacă s-ar comporta ca Draxen. Cred

că l-aş ucide totuşi.

Ce-mi pasă mie ce crede Riden? El e singurul care ar fi rănit. Draxen nu va simţi nimic. Echipajul lui va găsi o corabie nouă pe care să lucreze. Oricum, majoritatea par să-i fie mai loiali lui Riden decât căpitanului. Lordul Jeskor nu mai e prin preajmă să se răzbune. Dar Riden poate o va face. Poate că va avea chiar şi sprijinul echipajului.

Nu mi-e frică.

Cad în genunchi şi mă holbez la pumnal.

E pumnalul pe care Riden m-a lăsat să-l păstrez. Ştie că-l am. Ştia de ceva vreme că-l am, dar a avut încredere în mine să-l folosesc chibzuit. A fost o metodă de a mă proteja. Mi-a luat tot ce aveam, dar mi-a lăsat un talisman de nădejde.

Şi chiar a crezut că nu o să-i omor fratele?

Ce fraier!

Mă aplec peste pieptul lui Draxen şi vizualizez cuţitul înfigându-se în el. Îmi imaginez rezistenţa pielii şi a organelor şi aud sunetul armei strecurându-se printre coaste.

Însă, indiferent cum o iau, nu pot să-mi conving mâna s-o facă.

Oricât aş încerca să nu mă las influenţată de Riden, se pare că nu sunt în stare să-l omor pe fratele lui crud.

Am omorât sute de bărbaţi. De ce nu-l pot omorî pe el?

Al naibii Riden!

Încerc să mă consolez spunându-mi că nu merită să irosesc timpul pentru a-l ucide. Desigur, am irosit mai mult de un minut, stând aici, gândindu-mă la asta. În fine.

Trebuie să iau harta.

Trebuie să-l găsesc pe Riden.

Capitolul 16

Scot capul precaută din camerele lui Draxen.

Nu văd pe nimeni de unde mă aflu, dar se lasă seara, aşa că e greu să-mi dau seama. Nu e nimeni la timonă pentru că stăm pe loc. Draxen vrea să tragă de timp, probabil avea de gând să facă un plan pentru a se infiltra în fortăreaţa tatălui meu, asta dacă nu l-a făcut deja. Indiferent de plan, nu-l va duce la bun sfârşit. Tata are spioni peste tot. Poate că deja au zărit corabia.

În ultimele zile, am trecut pe lângă o serie de insuliţe pustii. Zona e plină de ele. Tata a ales una dintre cele mai mari ca loc de întâlnire. Nu suntem la mai mult de câteva ore de vâslit de ea.

Ajung pe puntea principală şi mă uit în jur. Aud pe cineva dinspre babord. Câţiva paşi în faţă şi se dovedeşte a fi Riden, care pregăteşte o barcă.

— L-ai omorât? e prima lui întrebare.

— Surprinzător, nu. Cu plăcere.

— Mulţumesc. Înseamnă mai mult decât crezi.

Ridic din umeri.

— Asta e pentru mine? arăt eu spre barca pe care o coboară pe apă.

— Da. Le-am ordonat oamenilor să se retragă. Ar trebui să ai suficient timp să ajungi la fortăreaţa tatălui tău. Ultimul lucru pe care ţi-l mai cer e să ne dai un avans înainte să-l trimiţi pe regele pirat după noi.

— Dacă ar fi să-l trimit pe tatăl meu după voi, nu ar conta cât avans v-aş da. Singurul motiv pentru care nu sunteţi toţi morţi e că nu v-a căutat niciodată.

Riden îşi ridică privirea de la frânghia din mâinile lui.

— Cum adică? Vrei să spui că…

— Capturarea mea a fost o cursă.

Privirea pe care mi-o aruncă e hilară.

— Dar credeam că ai decis să profiţi de răpirea ta să explorezi corabia după ce ai ajuns la bord.

— Mi-e teamă că nu. Am plănuit răpirea de la bun început. Tata a ordonat-o.

Faţa lui Riden e inundată de confuzie.

— De ce şi-ar trimite regele pirat unica moştenitoare într-o misiune atât de periculoasă?

— Pentru că sunt singura în care avea încredere că va reuşi. Am anumite abilităţi pe care alţii nu le au.

Riden dă drumul frânghiei. Se pare că barca a ajuns pe apă.

— Le foloseşti acum? De asta te ajut?

— Dacă le-aş fi folosit, mi-ai fi dat harta deja. Din moment ce încerci din răsputeri s-o ascunzi de mine, poţi sta liniştit, încă ai control asupra minţii.

— Ochii ţi s-au schimbat, spune el dintr-odată.

— Ce?

— Erau albaştri când ai urcat la bord. Acum sunt verzi.

Ce perspicace e. Ochii mei sunt albaştri când am puterea mării de partea mea. După ce dispare, se fac verzi.

— Ochii mei sunt albastru-verzui, spun eu.

— Nu. Sigur s-au schimbat.

Se sprijină de balustradă, fără pic de frică.

— Ce eşti?

— De parcă ţi-aş spune.

— Eşti o sirenă?

Mă strâmb când aud cuvântul. E atât de ciudat să-l aud rostit de Riden.

— Nu chiar.

— Mama ta e o sirenă. Povestea. Zvonul că tatăl tău e singurul om care s-a culcat cu o sirenă şi a trăit e adevărat.

Mai are rost să neg? Tata va urmări oricum corabia asta în scurt timp.

— Da.

— Dar cum de eşti aşa? Sirenele depind de bărbaţi ca să supravieţuiască, dar produc mai multe sirene. De ce eşti mai mult om decât creatură marină?

— Asta e o întrebare excelentă. Ai dreptate: nu sunt sirenă, sunt mai degrabă jumătate om, jumătate sirenă, iar circumstanţele naşterii mele sunt mai speciale. Îţi spun povestea dacă-mi spui unde ai ascuns harta.

— Oricât de tentant ar suna, nu-ţi pot spune. De ce nu mă obligi să ţi-o dau şi termini toată tevatura?

— Nu merge aşa.

— Şi atunci cum merge?

— O să-ţi spun. Doar dă-mi harta, Riden! Te rog.

— Îmi pare rău, Alosa.

— Bine. O să te fac să mi-o dai, dar, ca să ştii, urăsc să fac asta.

Mă afund în partea nefirească din mine. Dintr-odată, mă simt ciudat. Mi se face pielea de găină pe braţe şi pe picioare. Părul mi se ridică pe tot corpul. E extenuant să observ tot ce se întâmplă în jurul meu.

— Iar faci asta, spune el. Te-ai schimbat.

Nimeni nu a putut detecta schimbările din mine până acum. Nici măcar propriul meu tată nu-şi poate da seama. Cum reuşeşte Riden?

— Chem partea din mine moştenită de la mama. Urăsc să o folosesc. Mă simt îngrozitor şi ciudat.

— Îţi dă abilitatea să-mi citeşti gândurile?

— Nu, pot vedea doar ce simţi.

Asta pare să-l agite destul de mult. Emoţiile lui se transformă aproape instantaneu dintr-un roşu aprins într-un gri pal.

Griul este o culoare interesantă. Când e închis, la

fel ca norii de furtună, poate însemna vină. Când e mai deschis, este durere.

Riden e cuprins de o tristeţe profundă, dar schimbarea e atât de bruscă încât mă face să cred că se gândeşte intenţionat la ceva foarte trist, astfel încât să nu văd altceva.

— Te gândeşti la lucruri triste intenţionat? întreb eu.

— Mă înspăimântă că ştii la ce mă gândesc.

— Nu ştiu la ce te gândeşti. De ce eşti trist. Doar că te gândeşti la ceva dureros.

Acum trebuie să mizez pe frica lui. Frica lui că voi găsi harta. Nu o are la el sigur. Probabil ştia că-l voi percheziţiona. A ascuns-o undeva pe corabie. Va trebui să mizez pe frică pentru a o găsi.

Încep să mă plimb pe punte, dar continui să vorbesc cu el.

— Cum ţi-ai dat seama că sunt... diferită? întreb în timp ce mă îndrept spre tribord.

Sunt aproape de trapa care duce sub punte. Bărbaţii râd şi vorbesc tare. Presupun că asta fac din moment ce îi pot auzi de aici. Probabil că se bucură de timpul de odihnă.

— După ce m-am trezit şi nu-mi aminteam ce s-a întâmplat înainte să-mi pierd cunoştinţa. Prima dată m-am gândit că m-ai lovit, dar nu-mi aduceam aminte să fi avut loc vreo luptă. De fapt, îmi aduc aminte chiar opusul.

Zâmbesc pe sub mustaţă. Da, ne-am distrat în noaptea aia.

Riden încă încearcă să ascundă ceva pe sub durerea lui vădită. Dacă ar fi să ghicesc, aş zice că se gândeşte la moartea tatălui său, dar în timp ce vorbeşte, apar văpăi roşiatice. Mai ales când a menţionat noaptea aceea.

— Şi a mai fost şi ziua în care te-ai schimbat. Parcă erai o cu totul altă persoană. Nu vorbeai cum vorbeşti de obicei. Era... straniu. Serios, parcă şi arătai altfel. Dacă îmi mijeam ochii, puteam vedea o aură luminoasă pâlpâind în jurul tău.

Asta şi-a imaginat. Nu-mi schimb înfăţişarea atunci când acţionez şi vorbesc altfel, când o las pe sirenă să preia controlul.

— Ştiam de harta tatălui meu de când eram mic, spune el. Ştiu despre sirene, chiar dacă nu le înţeleg pe deplin. Am pus cap la cap cunoştinţele mele limitate cu ce ştiam despre tine şi tatăl tău. N-a fost greu de făcut conexiunea. Te suspectam de mai mult timp, dinainte să-mi cânţi.

Observ doar scântei roşiatice prin valul de tristeţe. Nicio urmă de frică. Harta nu e aici. Pornesc spre puntea superioară.

Riden mă urmează, stând la distanţă.

— De ce nu poţi să mă obligi să-ţi spun unde e? M-ai făcut să dorm, nu?

— Da, te-am adormit. De două ori, dar mi-am epuizat abilităţile, deşi vreau să rostesc puteri, dar ar suna ciudat. De aceea nu ai căzut într-un somn profund a doua oară. Am epuizat tot.

— Şi cum le recuperezi?

— Cu ajutorul mării. Ea îmi dă putere. Cu cât sunt mai aproape de ea, cu atât mai puternică devin.

Harta nu e aici. Mă întorc pe scări şi mă duc la provă.

— Ce altceva poţi să faci? În afară de a adormi oameni?

Riden face un pas în spate, parcă fiindu-i frică să mă atingă, când trec pe lângă el pentru a mă duce în cealaltă parte a corabiei.

Pot să-i fac pe bărbaţi să-şi închipuie lucruri. Pot să

le plantez gânduri în minte. Pot să le fac promisiuni pe care ei să le creadă orbeşte. Pot să fac ce vreau cu ei. Trebuie doar să cânt. Totuşi, nu cred că ar trebui să-i dezvălui toate astea lui Riden. Chiar dacă ştiu că tatăl meu va captura corabia curând.

— Pot simţi ce vor bărbaţii, dacă vreau. Le cunosc fiecare dorinţă. Şi folosesc asta pentru a obţine ce vreau. Pot activa şi dezactiva abilitatea asta când doresc.

Şi să mă pierd în ea, dacă-mi depăşesc limita.

Riden se opreşte când aude asta. Stai, nu. O zvâcnire de negru. De teamă. Mă opresc şi mă uit în jur. Am trecut de mijlocul corabiei, unde catargul principal se înalţă la cer.

— De asta te comporţi aşa? întreabă el.

Cred că vrea să-mi distragă atenţia. Fac câţiva paşi spre Riden, înapoi spre catargul principal.

— La ce te referi?

— De când ai venit pe navă. Tot ce ai spus şi ai făcut. M-ai analizat de la început? Mi-ai dat ceea ce-mi doream? De asta simt nevoia să te protejez? Sau m-ai manipulat? M-ai forţat să simt lucruri pe care nu le-am mai simţit niciodată?

Asta mă face să mă opresc.

— Riden, singurul lucru pe care ţi l-am făcut a fost să te adorm. Nu m-am jucat cu mintea ta şi nici cu sentimentele tale. Am făcut asta doar cu Draxen, o dată, pentru a încerca să aflu unde e harta. Gândurile şi sentimentele îţi aparţin. Nu le-am influenţat în niciun fel.

Aura lui se face albastră.

— Eşti confuz, spun eu. De ce?

Îşi mijeşte ochii.

— Pentru că nu te înţeleg şi nu ştiu ce să cred.

— Crezi ce vrei, dar îţi spun adevărul. Acum, te rog

să mă scuzi, am o hartă de găsit. Mă uit în sus. În cuibul corbului, nu? întreb eu.

Cred că acolo a ascuns-o.

Riden se uită la ceva ce vine din spatele meu.

— Ce faci pe punte?

Am fost atât de concentrată pe reacţiile lui Riden în timp ce m-am plimbat pe corabie că nu mi-am dat seama că cineva a venit pe la spatele meu. Am de gând să mă întorc, dar simt o lovitură ascuţită în ceafă şi totul se întunecă.

***

Totul e în ceaţă. Pot distinge câteva siluete, dar cel mai mult simt un legănat, legănatul unei bărci în valuri.

— Se trezeşte, spune cineva.

— Se vindecă mai repede decât am crezut. Mai dă-i una!

Întunericul pune din nou stăpânire pe mine.

***

Frig.

Îl simt. Răceala îmi atinge obrazul. Apoi degetele. Se îmbibă în haine.

Pleoapele-mi sunt grele, dar reuşesc să le deschid. Privirea mi se loveşte de nişte zăbrele. Sunt înapoi în celulă?

Nu.

Dincolo de zăbrele nu se află interiorul unei nave, ci nisip şi copaci. Aud în apropiere zgomotul valurilor care se lovesc de ţărm, deşi nu-l văd.

Sunt singură.

Copacii se unduiesc în vânt. Tremur de frig. Aud cum creaturile nocturne se târăsc şi mişună pe

pământ, apropiindu-se prin tufişuri. Sunetele nopţii nu mă înspăimântă.

Nu, cuşca e cea care mă înspăimântă. Nu mai pot cânta.

Nu mai am şperacle. Nu mai am pe nimeni.

Pentru prima oară, mi-e cu adevărat frică.

***

Abia când se face dimineaţă, cineva vine spre mine.

Nu-l cunosc pe acest bărbat. E înalt, dar nu la fel de înalt ca tatăl meu. Are un început de chelie şi o barbă maronie îi acoperă chelia. Are cinci cercei rotunzi la urechea stângă. E îmbrăcat bine, dar ştrengăresc. La brâu are o sabie şi un pistol, deşi nu cred că le foloseşte prea des. Pare că e făcut doar din muşchi, dar pariez că l-aş putea doborî dacă nu aş fi închisă.

Scoate ceva din buzunar, un fel de bilă. Ah, e harta. O aruncă în aer şi o prinde relaxat. Un spectacol în beneficiul meu.

— Ştii cine sunt? întreabă el.

Vocea îi sună exact cum m-am aşteptat, groasă şi poruncitoare.

— Ar trebui să-mi pese? întreb indiferentă, de parcă nu sunt prizonieră.

Sunt mândră de tonul meu. Îmi ascunde perfect ghemul de stres din stomac.

— Numele meu e Vordan Serad.

Îmi ascund uimirea. Am fost răpită de al treilea lord pirat iar de data asta răpirea nu a fost plănuită.

Cel puţin nu de mine.

Încerc să par încrezătoare.

— Dar tu ştii cine sunt *eu?* îi întorc întrebarea, pe acelaşi ton autoritar.

— Eşti Alosa Kalligan, fiica lui Byrronic Kalligan, regele pirat.

— Excelent. Atunci ştii deja cât de nesăbuit eşti că m-ai adus aici.

— Nesăbuit? Deloc. Tatăl tău crede că tânărul căpitan Allemos te are, aşa că nu va veni după mine. Ştiu din surse sigure că nu mai ai puterile pe care ţi le dă marea, aşa că nu poţi ieşi de aici. Aş zice că *tu* eşti cea nesăbuită pentru că nu ţi-e frică.

Golul din stomac se măreşte şi gura mi se usucă.

— Şi cine e sursa ta?

— Eu, se aude o voce din spatele meu.

Din desiş ies câţiva bărbaţi. Riden e printre ei, dar nu e el cel care a vorbit. Nu, Riden are două pistoale aţintite asupra lui. Îl forţează să meargă în direcţia mea. El de ce nu e închis ca mine? Se pare că am rămas fără cuşti enorme, nu?

Rămân fără cuvinte când îl văd pe cel care a vorbit, cel de-al patrulea bărbat care vine în luminiş.

E Theris.

Se sprijină de unul dintre copaci şi-şi scoate moneda, pe care o învârte pe degete.

Dau din cap dezamăgită.

— Îl trădezi pe tatăl meu? Asta va fi ultima ta greşeală. Ştii ce s-a întâmplat cu ultimul bărbat care a transmis informaţii duşmanilor? Tata l-a atârnat de picioare şi l-a tăiat cu fierăstrăul în două.

Theris nu pare afectat de cuvintele mele.

— Norocul meu, căci nu-l trădez.

Nu e nevoie să mai spun ceva pentru a-mi arăta confuzia.

— Nu am fost niciodată omul tatălui tău, continuă el.

Îmi ia mai mult decât ar trebui să pricep. Dar simbolul, ştia semnul tatălui meu. S-a identificat clar ca

fiind unul dintre oamenii care servesc familia Kalligan.

— Puterea mea e vastă, explică de data asta Vodan, punând bila de sticlă în buzunar. Kalligan e un nesăbuit. Crede că e invincibil. Nu-şi dă seama că apropiaţii lui abia aşteaptă să-l dea pe mâna duşmanului. Şi, mai important de atât, pe tine.

Mă întorc spre Theris.

— Nu ai fost trimis pe corabie să mă ajuţi.

— Nu, răspunde el. Am fost trimis să te observ.

— Atunci cine e omul tatălui meu de la bordul *Hoinarului Nopţii?* spun, mai mult pentru mine.

— Acela a fost săracul Gastol, răspunde Theris. Păcat că i-ai tăiat beregata când Draxen a pus stăpânire pe corabia ta.

Care erau şansele ca unul dintre cei doi bărbaţi pe care i-am omorât să fie omul tatălui meu? Vina mă loveşte, deşi nu e numai a mea. Tata trebuia să prevadă asta şi să-mi spună cine e informatorul de la bordul *Hoinarului Nopţii* înainte de a-mi înscena răpirea. Atunci Gastol nu ar fi murit şi Theris nu ar fi putut să mă păcălească. Tata nu ia în considerare detaliile astea mici. Ce-i pasă lui dacă unul din oamenii săi este ucis din greşeală? Mereu e cineva care să-i ia locul. Însă, de data asta, greşeala lui îl poate costa fragmentul de hartă al lui Draxen.

Poate şi viaţa mea.

Şi totuşi, ar fi trebuit să-mi dau seama că tata nu i-ar fi cerut niciodată informatorului să mă ajute. Ştie că nu trebuie să-mi poarte nimeni de grijă. Ar fi trebuit să ştiu că Theris se prefăcea de la bun început. Devin furioasă pe mine şi mă întorc la conversaţie.

— De ce l-ai pus pe Theris să mă urmărească? îl întreb pe Vordan. Ce vrei de la mine?

— Nu-ţi dai seama cât de valoroasă eşti, spune Vordan. Crezi că Kalligan te ţine prin preajmă pentru că

eşti fiica lui? Nu, Alosa. Face asta datorită puterilor pe care le ai. Te foloseşte pentru propriul câştig. Pentru el nu eşti nimic mai mult decât o unealtă. Ştiu totul despre pedepsele lui Kalligan, antrenamentele şi testele lui. Ştiu despre lucrurile oribile prin care te-a pus să treci. Şi sunt aici ca să te eliberez.

Pentru un moment, mă întreb cum de poate şti atât de multe despre mine. Apoi îmi dau seama că dacă are un spion în cercul de apropiaţi al tatălui meu, atunci ştie… cam totul.

— Să mă pui într-o cuşcă nu e probabil cel mai bun mod de a-mi arăta cât de mult vrei să mă *eliberezi,* spun eu.

— Îmi pare rău. E doar o măsură de precauţie pentru mine şi oamenii mei în timp ce-ţi explic ce şi cum.

— Mi-ai explicat. Acum dă-mi drumul.

Vordan dă din capul chel.

— Nu am terminat.

Şi nu vreau s-o facă. Vreau afară din cuşcă. Acum. Însă rămân tăcută ca să nu risc să-l supăr. Poate că nu pot să-l vrăjesc prin cântec, dar încă îi pot citi emoţiile.

După ce că nu mă simţeam în apele mele închisă în cuşca asta fără un plan de scăpare, acum mai trebuie să scot la iveală şi sirena. Din nou. Simt un gust ciudat pe gât. Pielea mi se zbârleşte şi nu e de la frig.

Aura lui e roşie, cea mai complexă culoare. Poate însemna foarte multe lucruri: iubire, dorinţă, ură, patimă. De fapt orice emoţie puternică şi copleşitoare pare roşie în ochii mei. Aş zice că Vordan simte o patimă arzătoare, dar pentru ce?

Vordan vrea neapărat să câştige, decid eu. Vrea ceva de la mine. Doar de-aş fi suficient de răbdătoare cât să aflu ce.

— Continuă atunci, reuşesc să spun.

— Sunt aici să-ţi ofer posibilitatea de a te alătura echipajului meu. Vreau să-ţi ofer libertatea de a face ce doreşti după ce mă ajuţi să ajung pe Isla de Canta.

— Am deja o corabie şi un echipaj. Am libertatea de a naviga unde vreau. Cum aş putea să consider oferta ta chiar şi un pic tentantă? întreb eu, fără să fiu furioasă.

Tonul meu e măsurat. Încerc să negociez cu el. Să rămân calmă.

— Pentru că orice ar fi, tot eşti în slujba tatălui tău. Când totul se va sfârşi, Alosa, când tu şi tatăl tău veţi avea cele trei părţi ale hărţii, după ce veţi naviga spre Isla de Canta şi veţi deveni cei mai bogaţi oameni din lume, ce se va întâmpla apoi? Îţi spun eu. După asta, tatăl tău nu va avea doar controlul absolut asupra mărilor din Maneria, va avea şi venitul necesar să o menţină. Iar tu va trebui să-l slujeşti pe vecie. Nu vei fi niciodată liberă.

— Şi voi fi dacă mă alătur ţie? întreb eu sceptică.

— Da. Ajută-mă să obţin ceea ce-şi doreşte tatăl tău. Ajută-mă să ajung la Isla de Canta. Ajută-mă să-l dau la o parte pe Kalligan şi te voi elibera. Odată ce vom reuşi, vei fi liberă să te duci unde vrei, să faci ce vrei, să ai tot ce vrei. Nu te voi mai deranja şi nu-ţi voi mai cere ajutorul niciodată.

Vordan Serad e un neghiob. Chiar crede că aş putea avea vreodată încredere în cuvântul lui? Chiar crede că mi-aş trăda tatăl atât de uşor? Crede că sufăr sub domnia lui Kalligan? El este tatăl meu. Ceea ce fac, fac din dragoste pentru familia mea. Nu tânjesc după liberate, căci o am deja. Am propria corabie, iar echipajul mă slujeşte cu loialitate. Câteodată, fac ce-mi cere tatăl meu. Este totuşi regele pirat. Iar eu voi deveni regină când domnia tatălui meu se va sfârşi. Vordan vrea să renunţ la asta pentru el? Nicio şansă.

Totuşi, nu îndrăznesc să spun asta cu voce tare. Încă-i simt dorinţele şi trăirile. E încrezător. Foarte încrezător în legătură cu… ceva.

Singura cale de a ieşi din cuşca asta şi de a avea o şansă de scăpare este să accept.

— Ai dreptate, spun încercând să gâdil auzul lui Vordan. Am fost prea speriată ca să-l înfrunt pe tatăl meu. Tânjesc să fug de el. Nu vreau să am nimic de-a face cu Isla de Canta sau Kalligan, dar dacă juri că-mi vei reda libertatea în schimbul serviciilor mele, atunci te voi ajuta să obţii ceea ce cauţi.

Vordan se uită în spatele meu. Mă întorc. Theris dă din cap dezamăgit.

— Minte.

— Nu mint, spun eu printre dinţi.

Am fost atât de atentă la Vordan, că am uitat să mă gândesc la ce voia Theris să audă. Nu mi-am dat seama că nu pe Vordan trebuia să-l conving, ci pe el.

Theris zâmbeşte.

— Foloseşte acelaşi truc pe care l-a folosit pe Draxen. Am văzut felul în care Alosa îi manipulează pe alţii spunându-le ce vor să audă.

— Poate că mi-am folosit abilităţile pe Draxen, dar asta nu înseamnă că le folosesc acum, spun eu, deşi e inutil.

Acum ştiu ce trebuia să zic şi e prea târziu.

— Ai cedat prea repede, Alosa, comentează Theris. Te-am urmărit o lună pe corabia aia. Ţi-am ascultat conversaţiile şi ţi-am observat… interacţiunile.

Se uită cu subînţeles spre Riden. Riden nu a spus nimic până acum. Îi analizează pe răpitorii noştri cu atenţie, gândindu-se cum să scăpăm. La auzul ultimelor cuvinte ale lui Theris, se uită la mine.

Cât de mult a văzut Theris? gândesc dezgustată.

— Ştiu precis cât de încăpăţânată eşti, continuă

Theris. Şi ştiu ce părere ai despre tatăl tău. Nu l-ai apărat cum o faci de obicei.

Vreau să-l lovesc, dar e prea departe de mine, iar piciorul nu mi-ar încăpea în veci printre zăbrele. Un braţ da, dar nu un picior.

— Fie, spun eu în timp ce mă gândesc la un nou plan. Şi acum ce?

— În cazul în care nu doreşti să cooperezi, spune Vordan, suntem dispuşi să te folosim în alt mod.

Nu-mi place cum sună asta. Am ieşit din pielea sirenei. Nu am cum să prezic la ce se gândeşte Vordan.

— Aduceţi lucrurile! le porunceşte el celor doi bărbaţi care-l ameninţă pe Riden cu pistoalele.

Aceştia pleacă imediat şi părăsesc luminişul.

Observ că mintea lui Riden lucrează. Chiar dacă nu pot simţi la ce se gândeşte, nu e prea greu de ghicit. Încearcă să găsească un mod de a profita de faptul că nu mai e păzit atât de bine.

Însă, înainte de a face ceva, Theris scoate pistolul şi-l încarcă.

— Nici să nu te gândeşti.

— El de ce e aici? îl întreb eu. Deja mă aveţi. De ce aţi mai luat încă un prizonier? Acum Draxen îl va căuta.

— Vei afla la momentul potrivit, spune Vordan.

Se distrează prea mult, e încântat de ce va urma. Presupun că nu ar fi contat oricum dacă treceam de partea lui sau nu.

Mă întreb dacă să mă transform. Să devin oare femeia perfectă pentru Vordan ca să mă elibereze? E singura putere pe care o mai am, dar va folosi la ceva? Mă uit la Theris şi la moneda lui şi-mi dau seama că nu va merge. Dacă încerc ceva cu Vordan, Theris va şti şi-mi va dejuca planul.

Sunt neputincioasă. Nu am arme. Nu am puteri. În momentul de faţă, pot doar să sper ca cineva să se

apropie din greşeală prea mult de cuşcă sau ca Riden să se elibereze cumva şi apoi să mă elibereze şi pe mine. Din moment ce Riden e cam supărat pe mine, mă îndoiesc că ar vrea să mă ajute chiar dacă ar scăpa.

Paznicii lui Riden se întorc, şi nu cu mâna goală. Fiecare ţine o găleată plină cu apă într-o mână şi ceea ce pare a fi un băţ în cealaltă. Nu-mi dau încă seama ce sunt.

— Alosa, spune Vordan, te-am adus aici ca să-ţi descopăr talentele. Dacă nu te pot folosi ca să ajung pe Isla de Canta, atunci te voi folosi pentru a învăţa tot ce se poate despre sirene ca să le ţin piept odată ce ajung acolo.

Mă cuprinde un fior de gheaţă.

Sunt pe cale să devin un experiment.

Capitolul 17

— Ce? întreb eu deoarece nu mă pot gândi la altceva.

— Nu mă aştept să-mi spui adevărul despre abilităţile tale, aşa că o să le aflăm împreună, spune Vordan. Împreună, Alosa, vom afla toate puterile pe care le au sirenele.

Nu-şi dă seama cât de înspăimântată sunt de asta. Cum ar putea să ştie cât de mult detest şi, câteodată, cât de mult mă tem să-mi folosesc abilităţile? Îmi răscolesc mintea şi trupul. Urăsc cât de mult mă epuizează emoţional. Şi apoi mai e şi felul în care mă schimb când trebuie să-mi încarc puterile. Vordan va vrea să-i demonstrez lucrurile astea de mai multe ori. Simt cum îmi vine mâncarea pe gât când mă gândesc la asta. O înghit la loc.

— Sunt doar pe jumătate sirenă! strig eu disperată.

Ce pot şi nu pot eu să fac nu e valabil pentru creaturile pe care le veţi găsi la Isla de Canta. Nu am cu ce să te ajut.

Vordan se trage de barbă.

— Nu e adevărat. Chiar dacă nu eşti la fel de puternică precum o sirenă adevărată, abilităţile tale mă vor ajuta să mă pregătesc pentru călătorie.

În timp ce noi vorbeam, oamenii lui Vordan s-au mişcat de colo-colo. Au pus găleţile cu apă la câţiva metri distanţă de cuşcă, prea departe ca să le pot atinge. Au pus câte o creangă lungă, găunoasă în fiecare.

— Pentru început, spune Vordan, îmi vei cânta.

— S-o crezi tu!

Vordan zâmbeşte.

— Şi de asta l-am adus pe tânărul secund. Theris, arată-i Alosei ce se va întâmpla de fiecare dată când mă va refuza.

Theris scoate sabia şi-l taie pe Riden pe braţ. Tăietura îi rupe cămaşa şi lasă în urmă o dâră de sânge.

Riden tresare, dar în afară de asta nu dă semne de durere. În schimb, începe să râdă şi apasă pe rană.

— Sunteţi naivi dacă credeţi că prinţesei îi pasă dacă mor sau trăiesc.

Theris pufneşte.

— Te înşeli, Riden. Alosa trăieşte după propriile reguli. Are o înclinaţie puternică spre răzbunare. Nu poate suporta să-i vadă pe cei care i-au făcut rău că scapă nevătămaţi. Draxen a răpit-o, a bătut-o, a umilit-o, a încercat să profite de corpul ei. Îl detestă. Şi totuşi încă trăieşte. Ştii de ce?

Riden se uită la mine. Cobor privirea repede în pământ.

— Dacă nu i-ar fi păsat de tine, l-ar fi ucis. Încet şi

dureros. Faptul că încă trăieşte dovedeşte că îi mai pasă şi de altceva în afară de a-şi face dreptate. De tine.

Nu e adevărat. Îi… îi eram datoare lui Riden. M-a lăsat să-mi păstrez pumnalul pe care ar fi trebuit să-l confişte. Îmi plătesc datoriile. M-a protejat, aşa că nu i-am ucis fratele. Nu a fost mai mult de atât.

Sunt sigură de asta…

Stai, pumnalul meu!

Din poziţia mea şezândă, îmi înfăşor mâinile în jurul piciorului, de parcă încerc să mă calmez. Îmi bat uşor cizma. În afară de piciorul meu, nu mai e nimic.

— Cauţi asta? mă întreabă Theris, scoţând din curea arma pe care n-o observasem până atunci.

Încerc să nu par deranjată de asta. În realitate, sunt furibundă. Nu doar pentru că Theris mi-a luat singura speranţă de a scăpa, dar m-am cam ataşat de pumnalul ăla.

— Uite cum va merge treaba, spune Vordan, distrăgându-mi atenţia de la Theris. O să-ţi spun ce să faci şi tu o să faci. Dacă văd cea mai mică ezitare sau abatere de la ordinele mele, Riden va fi rănit. Dacă-ţi foloseşti abilităţile pentru a scăpa, îl omorâm şi aducem pe altcineva pe care să-l vrăjeşti. S-a înţeles?

Îl străfulger pe Vordan cu privirea.

— Când ies din cuşca asta, primul lucru pe care am să-l fac va fi să te omor.

Fără să aştepte măcar un semnal de la Vordan, Theris îl înjunghie pe Riden în antebraţ.

Ochii mi se măresc şi mă abţin să nu ţip.

— Am spus: s-a înţeles?

Deşi nu-mi stă în fire, fie că e cea umană sau cea de sirenă, îmi calc pe mândrie şi spun:

— Da.

— Bun. Niffon, Cromis, ceara.

Oamenii lui Vordan îi dau lui şi lui Theris două perechi de dopuri de ceară portocalie. Apoi scot şi pentru ei. Fiecare bărbat şi le îndeasă în urechi.

Ce inteligent eşti, Vordan! Crezi că eşti invincibil. O să *găsesc* o cale să scap. Mereu o fac. E doar o chestiune de timp. Însă mi-aş dori ca teama ce mi se strecoară în oase să nu fie atât de intensă.

Nu fac niciun efort să-mi ascund furia când Vordan arată spre găleţi. Cei doi piraţi iau fiecare câte o creangă şi o bagă în găleată.

— Întinde-ţi mâinile, Alosa! spune Vordan un pic prea tare.

Nu. Nu vreau s-o fac. Nu mă pot obliga. Nu din nou. Mă gândesc la episoadele din temniţa tatălui meu.

Sunt legată cu cătuşe de încheieturi, ţintuită la perete. Picioarele îmi sunt şi ele încătuşate, iar lanţurile mă împiedică să înaintez mai mult de câţiva centimetri de perete.

— Relaxează-te, spune tata înainte de a-mi arunca o găleată de apă pe faţă.

Tuşesc şi scuip în timp ce apa se scurge de pe mine.

— Absoarbe-o, Alosa! Acum hai să vedem cum te putem face şi mai puternică....

Sunt adusă înapoi la realitate de un icnet puternic. Riden îşi strânge braţul cu mâna dreaptă. Sângele iese dintr-o nouă tăietură, picurându-i printre degetele încordate.

— Întinde mâinile! ordonă Vordan, de data asta strigând.

Sunt doar amintiri, îmi spun eu. *Tata te-a făcut puternică. Te-a ajutat să-ţi dezvolţi talentele. Dacă ai supravieţuit testelor şi încercărilor regelui pirat, îi vei putea ţine piept oricărui bărbat jalnic, prost şi scârbos.*

Cuvintele mele de îmbărbătare mă activează

instantaneu, aşa că înainte ca Theris să-l rănească pe Riden din nou, fac cum spune Vordan. Nu mă uit la Riden. Ce reprezintă supunerea mea? Ce reprezintă pentru Riden?

Niffon şi Cromis îngenunchează în faţa găleţilor. Niffon pune un dop la capătul crengii goale, o ridică din găleată în faţa mea.

Se pare că Vordan s-a gândit la toate.

Dacă Niffon ar putea s-o lase câţiva centimetri mai jos, aş putea s-o apuc. O estimare greşită din partea lor mi-ar putea fi de mare ajutor acum. Dar nu. Theris a văzut ce pot face chiar dacă nu am multe la îndemână. Nu-mi va permite nici măcar să pun mâna pe un băţ.

Mă cuprinde groaza, dar şi febra anticipării în timp ce aştept. Niffon ia degetul din capătul crengii. Apa de ocean cade în mâinile mele întinse.

Las apa să mi se scurgă printre degete şi să cadă pe nisip, dar sper că pare că am absorbit o parte din ea. Sper că mă pot preface întrucâtva. Nu pot să-mi refac puterile.

Nu într-un asemenea fel.

Dar Vordan nu acceptă aşa ceva. Dă din cap nemulţumit. Theris îl taie din nou pe Riden. De data asta aproape de gambă.

— Nu lăsa apa să se adune pe jos, spune Vordan. Absoarbe-o!

E îngrijorat că o să depozitez apa până când adun suficientă ca să fac ceva periculos. Cât timp Vordan şi oamenii lui au dopurile în urechi, nu contează cât de multă apă am la dispoziţie.

Însă nu spun asta cu voce tare. Nu am timp de pierdut dacă vreau să-i împiedic să-l mai rănească pe Riden. Aşa că atunci când Niffon dă drumul la mai multă apă, o prind pe toată şi o absorb până la ultima picătură. Mâinile-mi rămân uscate.

Schimbarea e instantanee. Apa liniştitoare devine parte din mine. Umple golul pe care l-am simţit în ultimele săptămâni, îmi aduce înapoi cântecul, îmi creşte încrederea şi-mi domoleşte frica. Vreau să simt toate puterile ei tămăduitoare deodată. Vreau să sar în ocean şi să înot în cel mai adânc şi întunecat colţ pentru ca senzaţia să nu dispară niciodată.

Pentru un moment, nu mă pot gândi decât la ocean. Îmi doresc doar să mă întorc la el. Nimic altceva nu contează.

— Alosa.

Vocea lui Riden e cea care mă smulge din abisul gândurilor răvăşitoare. Încerc să ţin în frâu dorinţele sirenei. De aceea nu-mi pot reface cântecul fără să aştept puţin să-mi revin. Puterile oceanului scot la iveală instinctul de sirenă, iar unei sirene nu-i pasă decât de ea, de surorile ei şi de ocean.

Băiatul ăsta e un nimic pentru mine. Ce-mi pasă dacă-l omoară? El nu contează. Doar eu contez.

— Alosa, repetă Riden.

Îmi îndrept privirea spre el şi încerc să mă concentrez. *Nu deveni o creatură fără suflet.* Eşti femeie. Gândeşte-te la echipajul tău, la prietenii şi familia ta. Adu-ţi aminte când ai furat o corabie şi ai pus stăpânire pe ea. Adu-ţi aminte cum e să fii căpitan, să fii respectată şi admirată de echipajul tău. Gândeşte-te la mândria din ochii tatălui tău când e mulţumit de tine.

Gândeşte-te la Riden. Îţi aminteşti cum te-ai distrat când v-aţi încrucişat săbiile? Aminteşte-ţi tachinările şi ciondănelile. Aminteşte-ţi de pumnal. De săruturile lui. Gândeşte-te la Riden, care nu merită să moară doar pentru că tu nu te poţi controla!

Asta mă face să-mi revin. Mă întorc la Vordan, aşteptând instrucţiuni.

— Cântă-mi, Alosa! Impresionează-mă!

Ştiu sigur că Vordan vrea să-l vadă pe Riden dansând şi făcând acrobaţii. În alte circumstanţe, mi s-ar părea amuzant să-l umilesc Riden. Dar nu acum. Nu pentru a satisface un bărbat care m-a închis într-o cuşcă. Riden nu e maimuţă, iar eu nu sunt sclavă.

Mă uit la Riden. Nu arată speriat, doar neliniştit.

— Dă-i drumul! îmi spune într-un final.

Riden e cu faţa la mine şi oamenii au ceară în urechi, aşa că nu-şi pot da seama că vorbeşte cu mine.

— Până la urmă, o să ieşim din situaţia asta. Între timp, fă ce trebuie făcut.

Vordan mă priveşte atent aşa că nu vreau să risc încuviinţându-i lui Riden. Încep. Mai întâi cu ceva simplu şi slab. Buzele abia mi se deschid în timp ce cânt o melodie lentă, liniştitoare. Nu contează notele. Intenţia din spatele lor e cea care dă putere cântecului. Asta e ceea ce îl face pe Riden să-mi asculte ordinele. Şi ceea ce vreau acum e să-i calmez durerea.

Într-o clipă, braţul şi piciorul i se relaxează şi nu mai simte nicio tăietură, nici cele de pe braţ, nici cea adâncă de lângă încheietură. Apoi, îmi rup o bucată de material de la baza bluzei şi i-o arunc lui Riden.

Oamenii lui Vordan se ridică, pregătiţi să intervină în caz că încerc să-l eliberez pe Riden sau îl fac să mă ajute cumva. Ar trebui să fiu flatată că s-au gândit că aş putea să fac ceva cu doar o bucăţică de material.

Însă e doar pentru braţul lui Riden. Împletesc alte câteva note în cântec pentru a-l face pe Riden să-şi înfăşoare materialul în jurul celei mai adânci răni pentru a opri sângerarea. Mi-aş dori să-l pot vindeca, dar abilităţile mele sunt limitate. Pot să alterez doar mintea, locul de unde durerea izvorăşte cu adevărat. Îi pot alina suferinţa temporar, dar nimic mai mult.

Mai am doar câteva note rămase aşa, că încerc să-i

dau lui Vordan ceea ce-şi doreşte. Riden se îndreaptă de spate. Privirea lui nu pare pierdută. Arată perfect normal, ca şi cum acţiunile lui îi aparţin. Dar nu e aşa. Joacă exact după cum îi cânt eu. Riden face câteva mişcări de luptă. Îl fac să atace şi să pocnească inamici invizibili. Sare prin aer, se apără şi-şi loveşte oponenţii. Într-un final, scoate din teacă o sabie imaginară.

Rup vraja când simt că-mi pierd puterile. Apoi mă aşez pe jos.

Riden clipeşte. Se uită în jur confuz până când mă vede şi îşi aminteşte. Nu i-am şters memoria, aşa că ştie exact ce l-am pus să facă. Trage scurt aer în piept. Durerea rănilor revine. Nu o pot ţine la distanţă după ce mă opresc din cântat. A fost doar o alinare temporară, dar am făcut tot ce am putut. Oricum, e vina mea că se află aici.

Bine, de fapt e vina lui Theris, dar nu mă aştept ca Riden să aibă aceeaşi părere.

Vordan se apropie de cuşcă, uitându-se atent la mine.

— Ochii chiar îţi sunt fereastra sufletului, Alosa! strigă el, încercând să compenseze faptul că are dopurile în urechi. În mai puţin de un minut, s-au schimbat din verde în albastru şi apoi iar în verde. Ce mijloc folositor de a afla când ai puteri şi când nu.

Fir-ar!

Am sperat că nu-şi vor da seama când nu mai am putere. Mă observă prea îndeaproape. În curând, nu voi mai avea secrete.

— Dar să ne întoarcem la experiment. Cred că poţi face mai bine de-atât, Alosa, spune Vordan pe un ton încurajator care-mi întoarce şi mai mult stomacul pe dos. Din nou.

Arată spre celălalt pirat din faţa mea. De data asta, Cromis astupă creanga cu degetul mare şi apoi o ridică

deasupra braţelor, care-mi atârnă slăbite printre barele cuştii.

Mă prefac obosită. Vreau să creadă că devin slăbită atunci când îmi folosesc puterile. Poate că îi pot lua prin surprindere mai târziu.

Absorb apa în timp ce se varsă peste mine. O simt galopându-mi prin vene, inundându-mă. Îndoiala devine siguranţă. Slăbiciunea devine putere. Frica devine hotărâre. Bărbaţii ăştia nu ştiu cu cine au de-a face. Sunt putere şi tărie. Sunt moarte şi năpastă. Nimeni nu mă sfidează. Sunt deasupra tuturor. Voi…

— Alosa.

Vocea lui Riden îmi întrerupe valul de gânduri periculoase. Observă oare cum sirena încearcă să pună stăpânire pe mine? Sau doar mă grăbeşte pentru că-i e frică de ce va face Theris dacă nu mă supun?

Oricum ar fi, mă bucur că are abilitatea de a mă aduce cu picioarele pe pământ. Şi repede.

— Alosa, nu e nevoie să faci asta, continuă el.

E cu spatele la Vordan şi oamenii lui, aşa că nu pot vedea sau auzi ce-mi spune.

— Nu-i nimic. Ignoră-i! Concentrează-te pe ce ai de făcut ca să scapi. Te pricepi să evadezi. Aşa că fă-o!

Nu mă pot abţine să nu zâmbesc.

— Fiecare evadare a mea a fost planificată dinainte. Nu am plănuit această răpire.

Sper că Vordan va crede că-mi mişc buzele pentru a începe un nou cântec. Pentru a păstra iluzia, pun ultimul cuvânt într-o notă şi încep.

Melodia cea nouă e mai alertă, îndrăzneaţă, palpitantă. Pare că mereu vrea să-mi oglindească intenţiile. Deoarece, de data asta, îl supun pe Riden la un ritual de acrobaţii şi scheme complexe. Îl pun să facă tumbe în aer. Saltă pe trunchiul copacilor, îşi ia avânt şi se dă peste cap. Îl pun să alerge mai repede

decât ar fi posibil cu rănile lui. Face anumite mişcări pe care sunt sigură că nu ştie să le facă, dar atâta vreme cât *eu* ştiu să le fac, şi el va putea.

Atunci când melodia se stinge, mă aşez din nou pe jos.

Vordan îşi înlătură dopurile din urechi. Oamenii lui, urmându-i exemplul, fac la fel.

— Mult mai bine, Alosa.

Vordan scoate o bucată de pergament şi un cărbune. Acum nu mai contează că toată ceara a dispărut; la fel s-a întâmplat şi cu puterea mea.

— Hai să clasificăm abilităţile tale, zice Vordan şi începe să scrie. Dacă nu mă înşel, ai trei abilităţi în total. Prima este cântecul tău. Îi poţi convinge pe bărbaţi să facă orice, atât timp cât nu sfidează legile naturii. De exemplu, nu-l poţi face pe Riden să zboare. Câţi oameni poţi fermeca deodată, Alosa?

Ezit. Să mint sau să spun adevărul?

Riden scoate un geamăt. Theris îşi trage sabia însângerată.

— Trei! strig eu. Pe toate stelele, lasă-mă să gândesc puţin, da?

— Nu ai la ce să te gândeşti. Răspunde, şi Riden nu va mai fi rănit. Aşa, îţi trebuie apă din ocean ca să poţi cânta. Şi apa din ocean ţine cât ţine. Nu ai putut să-l pui pe Riden să facă prea multe cu ce ai primit de la Cromis. Sunt sigur că dificultatea acţiunilor depinde de cantitatea de apă.

Şi de mintea fiecărui bărbat. Şi asta influenţează cantitatea, dar nu mă obosesc să adaug şi acest aspect. Mintea lui Riden e mult mai ascuţită şi statornică decât sunt obişnuită. E mult mai solicitant să-l vrăjesc pe el decât pe alţii.

După câteva momente, Vordan se uită la notiţe.

— Splendid. Aşadar, puterea cântecului afectează

mintea. Dar cât de mult? Theris te-a văzut făcându-i pe bărbaţi să uite. Când l-ai vrăjit prima oară pe sărmanul Riden aici de faţă, nu şi-a adus aminte ce i s-a întâmplat. Theris te-a mai văzut adormindu-l. Sunt sigur că poţi convinge un bărbat să se sinucidă. Însă i-ai putea oferi o realitate diferită?

— Da, spun eu repede, nevrând să risc vreo ezitare.

— Arată-mi!

Îşi pune iar dopurile în urechi. Oamenii lui îl urmează şi un jet proaspăt de apă mi se scurge în mâini.

Mă uit la Riden în timp ce absorb apa. Nu ştiu de ce, dar atunci când mă uit la el, reuşesc să controlez fluxul apei care mi se răspândeşte prin corp, ceva ce nu am mai trăit niciodată în timp ce-mi refac abilităţile.

— Urăsc să fac pe marioneta, spun eu. Ţi-a venit vreo idee?

— Dacă e cineva marionetă, eu sunt, spune el agitat. Tu eşti păpuşarul.

Mă uit la el exasperată.

— Mă gândesc la un plan, îmi răspunde el. Continuă să faci ce spune până când îl pun la punct.

Nu-mi permit să sper şi încep să cânt. Închid ochii şi-mi imaginez ce vreau să vadă Riden. Îmi imaginez o lume magică plină de culori şi sunete noi. În jurul meu zburdă fluturi cu aripi în culori aprinse. Pe cerul purpuriu, se întrec stele căzătoare. În apropiere, lacul lansează jeturi de apă care saltă în văzduh. Deasupra mea se avântă păsări mai mari decât balenele, cu aripi roşii şi albastre. Pun laolaltă primele elemente care-mi vin în minte, adăugând tot mai multe până când sunt mulţumită. Apoi deschid ochii.

Riden are o expresie de uimire şi stupefacţie totală. Întinde mâna de parcă ar vrea să atingă creaturile

invizibile pe care le-am creat pentru el.

— Superb, spune el.

— Alosa, spune Vordan. Extinde fantezia şi pentru Theris.

Acum văd că Theris i-a dat pistolul lui Vordan. Îşi scoate dopurile din urechi şi le pune în buzunar. Mă grăbesc să-l includ şi pe Theris în cântec, uşurată că nu-i mai poate face rău lui Riden. Şi el devine fascinat de ceea ce vede. Se întoarce pe loc, încercând să vadă fiecare colţişor din lumea mea magică.

Încerc din răsputeri să mă gândesc la ce aş putea să fac, acum că l-am subjugat pe unul din oamenii lui Vordan. Cu Riden şi Theris, lupta ar fi doi contra trei, dar nu mai am suficientă putere pentru a-i face pe cei doi să se lupte. Vordan e foarte atent să nu-mi dea suficientă putere cât să-l atac.

Însă mă întreb de ce a vrut să-i vrăjesc unul dintre oameni. Dacă e atât de curios de abilităţile mele, de ce nu se oferă singur?

— Excelent, spune Vordan, scrijelind cu cărbunele pe pergament. Eliberează-l pe Theris!

Asta fac. Theris se uită imediat în jurul lui, revenind la realitate, apoi îşi pune dopurile la loc. Vordan îi dă pistolul înapoi.

— Acum, arată-mi ceva cu adevărat impresionant, spune el.

Mă uit când la Theris, când la Vordan, ridicând întrebător din sprâncene.

— Fă-l pe Riden să vadă ceva oribil! Fă-l să simtă o durere care nu e reală! Arată-mi cum îi faci pe bărbaţi să sufere!

Cromis îmi trimite iar un jet de apă şi abia îl prind.

Mă simt ca şi cum stomacul mi-e înţepat de ace. Nu se aşteaptă să...

Mă opresc din cântat în timp ce apa se absoarbe în

piele. Riden este rupt de lumea falsă pe care am creat-o. Simt cum devin altă persoană.

Bărbaţii ăştia sunt terminaţi. Odată ce îmi refac puterile, o să mai rămână din ei numai zdrenţe. Îmi imaginez cum mi se va schimba corpul. Cât de puternică voi fi. Mă văd trăgându-i pe toţi cinci pe fundul oceanului şi privind cum viaţa le părăseşte corpul. Le simt corpurile zvârcolindu-se până când rămân ţepene şi uitate de lume…

— Alosa!

E ca şi cum m-aş trezi dintr-un somn adânc, deşi am avut tot timpul ochii deschişi. Am căzut în propria mea realitate alternativă. Spre alter-egoul meu.

— E în regulă, Alosa. Întoarce-te la mine! spune Riden. Îmi îndrept iar privirea spre el.

— Indiferent ce ţi-au spus să faci, fă-o.

Nu a auzit ce ordin am primit, fiindcă era prins într-o altă lume.

— O să reuşim. Continuă!

Nu pot. Ce mai contează dacă-i las să-l rănească pe Riden pentru că ezit? Oricum ar fi, va suferi.

Dar durerea nu va fi reală dacă-i cânţi, încerc să-mi spun. *Va suferi puţin şi apoi se va termina. Nu poţi ezita, altfel îl vei răni cu adevărat. Fă-o repede.*

— Îmi pare atât de rău, îi spun.

În secunda următoare, Riden urlă. Se zvârcoleşte pe jos de durere în timp ce vătraie încinse şi invizibile i se înfig în corp.

Mă urăsc. Îmi urăsc abilităţile. Puterile mele nu au fost menite să fie folosite astfel. Sunt dezgustătoare, josnică şi nu merit izbăvire.

Îi curm suferinţa cât de repede pot, sperând să fi fost suficient pentru Vordan. Arunc notele nefolosite în aer. Nu vreau să le mai aud. Nu mai vreau să le simt. Vreau să dispară fără urmă.

Nenorocitul râde.

— Foarte bine.

Vordan mai scrijeleşte ceva pe pergament. Aş vrea să-i înfig *lui* vătraie încinse în carne.

— Sunt satisfăcut de abilităţile tale muzicale, deocamdată, spune Vordan, scoţându-şi dopurile din urechi. Să trecem la a doua abilitate. Dacă Theris a înţeles bine, poţi citi emoţiile unei persoane, dar această abilitate nu necesită puterea oceanului. E ceva cu care te-ai născut.

Riden e pe jos, respirând sacadat, încercând să-şi revină de pe urma durerii imaginare. Îl văd frecându-şi braţele, încercând să se convingă că nu a fost real.

— Alosa! strigă Vordan şi îmi iau privirea de pe Riden.

Theris face un pas înainte şi-i trage un picior în faţă lui Riden. Începe să-i curgă sânge din nas, înroşind nisipul. Într-un fel, mă bucur că Theris l-a lovit atât de tare. Riden e acum inconştient şi nu mai poate simţi durerea.

— Da, răspund eu. Pot afla, dacă vreau, ce simt oamenii.

— Şi nu trebuie să cânţi?

— Nu.

— Excelent, continuă el să noteze. Spune-mi ce simte fiecare bărbat din jur.

Mi-am folosit abilitatea deja de prea multe ori azi. Nu vreau să risc s-o mai folosesc mult, altfel îmi voi pierde minţile. Ultimul lucru de care am nevoie e să uit cine sunt când mă aflu într-o situaţie de viaţă şi de moarte. Aproape că am cedat de câteva ori în faţa puterii oceanului, iar Riden nu mai e treaz să mă aducă cu picioarele pe pământ.

O să încerc să termin cât mai repede.

Admir complexitatea emoţiilor. Sunt ca nişte

tablouri pe care le admir. Doar că mă dezumanizez atunci când le văd. În timp ce mă cuprinde senzaţia covârşitoare, mă uit repede la oamenii lui Vordan.

— Cel de acolo e înfometat, spun arătând spre Niffon. Acesta e plictisit. Cromis. El e încântat, nu, fericit în legătură cu ceva. Theris. Şi tu eşti…

Vordan e un pic mai complicat.

— Mulţumit, termin eu.

Vordan se uită pe rând la oamenii lui, care confirmă.

— Aşa-i, Cromis, ne plictisim? întreabă Theris. Poate că ar trebui să se trimitem înapoi în bucătărie.

Cromis se uită cu determinare la mine, misiunea lui.

— Sunt bine, C… Theris.

Theris îşi strânge buzele pentru un moment, dar apoi faţa îi revine repede la normal.

Interesant, deşi nu ar trebui să fiu surprinsă că Theris e un nume fals. Să fiu sinceră, nici nu-mi pasă care e numele lui adevărat. Numele lui nu va mai conta odată ce voi fi liberă şi el mort.

— Gata cu vorbăria! şuieră Vordan la oamenii lui.

Ochii lui analizează pergamentul şi apoi se mută pe mine.

— O să ne mai jucăm cu talentul ăsta mâine. Să trecem repede la a treia şi ultima ta abilitate, Alosa. Spune-mi, cum ai defini această putere? Mi-e greu să-i găsesc un nume concret.

Cad pe gânduri pentru un moment.

— Poate că Riden e inconştient, dar Theris încă îl mai poate răni, aşa că vorbeşte.

Îl privesc cu dezgust pe Vordan.

— Pot deveni femeia perfectă pentru orice bărbat.

— Aşadar, eşti o seducătoare. Nu ne putem aştepta la altceva de la o femeie, nu?

Dacă nu-l condamnasem încă la moarte, acum sigur are ştreangul agăţat de gât. Spun printre dinţi:

— Pot deveni orice îşi doreşte bărbatul pentru a face ceea ce vreau eu.

— Eşti o manipulatoare. Cred că abilitatea asta merge mână-n mână cu cititul emoţiilor. Adăugăm şi cântatul şi devii o creatură cu adevărat formidabilă: stăpâna tuturor bărbaţilor. Să înţeleg că această abilitate merge doar cu un bărbat pe rând?

— Depinde. Mulți bărbaţi sunt atraşi de aceleaşi lucruri. Pot distinge femeia perfectă doar la un bărbat, dar dacă trăsăturile se întâmplă să fie comune şi la cei din preajmă…

— Atunci i-ai putea fermeca pe toţi.

— Da.

— Fă-mi o demonstraţie! Vreau să-i farmeci pe fiecare dintre oamenii mei.

Tatăl meu a fost cel mai puţin interesat de această abilitate. Nu a testat-o ca pe celelalte două. A trebuit să experimentez pe cont propriu. Nu am găsit până acum niciun efect secundar după ce o folosesc. În afară de faptul că mă simt ca o târfă după. Dar nu mă feresc s-o folosesc pentru a obţine ce vreau. Deşi de obicei prefer să mai păstrez puţin cântec, pentru a şterge memoria victimelor. Însă se pare că până la sfârşitul zilei voi rămâne fără protecţie, intimitate şi demnitate.

Capitolul 18

Vordan mă pune să mă transform pentru fiecare bărbat. Joc pe rând rolul unei târfe (deoarece lui Niffon îi plac femeile care ştiu ce fac), o fetiţă inocentă de la ţară (lui Cromis îi place să corupă inocenţa fără consecinţe) şi o femeie căsătorită (deoarece lui Theris

îi plac pericolul şi secretele unei aventuri nepermise.)

În tot acest timp, sunt ţinută în cuşcă. Din fericire, bărbaţii nu au voie să mă atingă, dar îmi vine să-mi trag una la ce apropouri scârboase şi sugestive sunt obligată să fac. Pe tot parcursul spectacolului, Vordan stă şi-şi notează în pergamentul ăla enervant.

Jur că voi rupe hârtia aia într-o mie de bucăţele ca nimeni să nu citească ce sunt pusă să spun şi să fac.

— Te poţi opri, spune Vordan după aproape cincisprezece minute în care am vorbit cu Theris. Nu te obosi să-mi citeşti dorinţele. Am văzut destul.

Theris se uită întrebător la el. Şi eu la fel. Dacă e un lucru care mă putea face să *vreau* să-mi folosesc în continuare puterea seducţiei, după cum atât de elegant a numit-o Vordan, acesta era să-mi spună să nu le folosesc asupra lui.

Îi citesc dorinţele lui Vordan ca şi cum ar fi scrise pe o tablă deasupra capului.

— O, spun eu, văd că nu m-ai fi considerat atrăgătoare indiferent de ce aş fi făcut.

Până în punctul acesta, Vordan nu a manifestat mai mult decât un interes amiabil faţă de mine, dar acum mă priveşte de parcă sunt o creatură dezgustătoare pe care a descoperit-o lipită de exteriorul corabiei sale. Îşi scoate sabia şi vine spre mine.

— Ce faci? întreabă Theris. Căpitane?

Vordan îşi revine, îşi bagă sabia în teacă şi se întoarce la pergamentul lui.

Încă sunt înmărmurită. Nu pentru că lui Vordan îi plac bărbaţii, ci pentru că nu a trebuit să-mi folosesc niciodată abilităţile pe oameni ca el. Nu mi-am dat seama că există bărbaţi imuni la acest talent al meu, iar faptul că Vordan e unul din ei face ca această cuşcă să pară mai solidă.

— Suficient pentru azi, spune Vordan. Luaţi băiatul

şi uneltele!

Niffon şi Cromis strâng lucrurile în timp ce Theris se uită dezaprobator la căpitanul său.

— Am spus să iei băiatul, Theris! repetă Vordan.

Theris se grăbeşte să îndeplinească ordinele, iar Vordan îmi aruncă o ultimă privire.

— Ne vom întoarce mâine. Te sfătuiesc să te pregăteşti pentru o zi grea.

Când îmi vede privirea duşmănoasă, adaugă:

— Nu-ţi face griji. Avem la dispoziţie săptămâni întregi să ne distrăm.

Încă o dată simt cum îmi vine înapoi ultima masă, dar reuşesc să o ţin în frâu în timp ce mă uit la grupul care dispare în zare, cărându-l pe Riden cel leşinat cu ei.

Săptămâni?

Săptămâni?

Vordan nu mi-a dat şansa să mă gândesc la o cale de scăpare între teste, dar acum simt cum mă cuprinde disperarea.

Trebuie să evadez.

Nu pot să ajung la copacii care mă înconjoară. Pe jos nu găseşti decât iarbă înaltă şi nisip. Câte o piatră rătăcită, poate. Nimic folositor pentru a mă ajuta să scap din cuşcă.

Nu am nimic în afară de hainele de pe mine. Inutile şi ele.

Nu pot să mă ţină pentru totdeauna în cuşcă, nu? O să-mi dea drumul până la urmă ca să… ca să ce? Să mănânc? O să-mi dea mâncare printre zăbrele, cu siguranţă. Să mă duc la baie? Nicio şansă. Vordan a fost până acum extrem de atent. Sigur mă va pune să mă duc într-un colţ al cuştii.

E ciudat să-ţi dai seama că ai nevoie doar de apă şi mâncare ca să poţi trăi. Nu trebuie să interacţionezi cu

alte fiinţe. Nu trebuie să te mişti, să alergi, să mergi. Nu trebuie nici să dormi. Pot fi închisă pe vecie şi să continui să trăiesc.

Au fost unele momente, când eram încătuşată undeva în străfundurile fortăreţei tatălui meu, când m-am gândit că aşa va fi viaţa mea. Că voi fi prizonieră veşnic. Pe atunci, refuzam să-mi folosesc puterile. Mă prefăceam că nu există. Tatăl meu m-a putut convinge să le folosesc numai când am fost pusă să aleg între a scăpa prin intermediul lor sau a fi ţinută prizonieră pe vecie.

În prezent, deşi încă ezit, mi-aş folosi abilităţile ca să supravieţuiesc, dar acum ele nu sunt nici măcar o opţiune.

Şi ce mai am în afară de ele? Nimic.

Stai, nu!

Îl am pe Riden. Dar ce poate face el când e rănit şi izolat?

Întorc situaţia pe toate feţele. Mă gândesc atât de mult încât nu-mi dau seama când gândurile se transformă în vise. Mă văd uitându-mă printre zăbrele în timp ce Riden pierde tot mai mult sânge în urma atacurilor lui Theris. Mai întâi cu pumnul. Apoi cu sabia. Într-un final, îşi scoate pistolul din curea, îl pune la tâmpla lui Riden şi trage.

***

Împuşcătura răsună în aer şi îmi reverberează în tot corpul. Deschid ochii îndată şi-mi dau seama că nu am auzit un sunet de împuşcătură, ci pe cineva lovind cuşca cu sabia.

Cromis se îndepărtează repede când vede că m-am trezit.

— Alosa, spune Vordan, eşti pregătită de o nouă zi?

Riden trăieşte, deşi e plin de sânge de la loviturile de ieri, lungit pe jos, în faţa cuştii mele. Se uită la mine şi zâmbeşte.

De ce-mi zâmbeşte idiotul ăsta? Nu avem de ce să fim veseli în momentul de faţă.

Spune-i cum vrei: aroganţă sau încredere în sine, însă dacă eu nu m-am gândit la un plan de scăpare, el sigur nu a avut cum s-o facă.

— Nu am putut dormi de entuziasmată ce sunt, spun eu impasibilă.

— Mă bucur să aud asta, spune Vordan, ignorând sarcasmul din vocea mea.

Organizarea e la fel ca ieri. Niffon şi Cromis au adus iar găleţile. Theris se sprijină plictisit de un copac, cu o mână pe pistolul îndreptat spre Riden şi cu cealaltă învârtind o monedă pe degete. Vordan se îndreaptă de spate, cu braţele musculoase ţinând strâns veşnicul pergament şi cărbunele. Buzunarul umflat dezvăluie că are din nou harta la el, bineînţeles ca să se laude cu victoria lui. Îmi confirmă bănuielile când mă prinde că mă uit la ea şi zâmbeşte.

Extenuată şi înţepenită de la dormitul într-o cuşcă mică, îmi aplec capul şi mă frec la ochi. Observ un fruct şi o felie de pâine lângă un pahar de lemn plin cu apă. Probabil Cromis le-a lăsat înainte să mă trezească.

— Tu ai mâncat ceva? îl întreb pe Riden.

Răspunde Vordan pentru el.

— Pe băiat îl ţinem slăbit. Tu, pe de altă parte, ai nevoie de putere. Mă aştept la o zi plină de demonstraţii, aşa că mănâncă.

Mă strâmb la vederea mâncării. Dacă a pus ceva în ea?

— Ai la dispoziţie exact un minut să mănânci, dacă nu, îi ordon lui Theris să-l împuşte pe Riden.

— Te rog, nu te grăbi, adaugă Theris pe un ton

sarcastic. Nu am mai împuşcat ceva de mult.

Adulmec pâinea. Nu miroase ciudat, dar dacă alternativa e să-l văd pe Riden împuşcat, am de ales? Mă strâmb când muşc din fruct. Nu e chiar copt. Mănânc repede pentru a nu-mi da seama ce gust are mai exact. După ce termin, îmi frec limba de pâine în timp ce o mestec, ca să alung gustul.

Riden se uită la mine cât mănânc şi zâmbeşte. Sper că s-a gândit la un plan şi nu se bucură doar că înfulec pentru el. Altfel, cred că o să-l las pe Theris să-l împuşte.

După ce am înghiţit ultima îmbucătură, termin masa sărăcăcioasă cu o gură de apă. Nu-mi redă puterile, deoarece e apă potabilă, dar trebuie să o beau la fel de mult ca oamenii normali pentru a supravieţui.

Vordan şi Theris încep să facă planul pentru azi, lăsându-ne pe mine şi pe Riden în pace pentru moment.

Riden îşi mişcă uşor mâinile pentru a mă face atentă. Îşi mişcă buzele.

Trag cu ochiul la bărbaţii din faţa găleţilor. Îl păzesc pe Riden, dar capetele lor sunt îndreptate spre Theris şi Vordan. Nu cred că sunt prea atenţi la noi.

— Ce? îl întreb pe Riden, abia deschizându-mi gura.

Îşi mişcă din nou buzele. De data asta înţeleg ce spune: *pregăteşte-te.*

Pentru ce? răspund eu în acelaşi fel.

De data asta şopteşte.

— Îţi mai aduci aminte lupta noastră cu săbiile?

Dau din cap. A fost un idiot îngâmfat că s-a lăsat rănit ca să câştige mai apoi. Ce legătura are asta cu situaţia noastră curentă?

Acum, spune el.

Mă încordez, neştiind la ce să mă aştept.

Iar Riden, nelegat, dar rănit, sare spre găleata lui Niffon. Ia apă în căuşul palmelor şi apoi se aude o împuşcătură.

Pistolul lui Theris fumegă. Riden cade la pământ, ţinând mâinile deasupra capului. Încearcă să protejeze apa.

Însă Niffon se trezeşte în sfârşit şi-i dă peste mâini lui Riden, care scapă apa pe jos. Îi şterge mâinile lui Riden de propriii pantaloni şi apoi îl aruncă spre mine, departe de apă.

— Idiotule, spune Theris calm.

Începe să-şi reîncarce pistolul, adăugând mai mult praf de puşcă şi apoi bila de fier.

— Idiotule! repet eu, ignorându-i pe ceilalţi. Până acum m-am străduit să *nu* fii împuşcat. De ce m-am chinuit, nu ştiu!

Riden îşi strânge piciorul, exact deasupra genunchiului. Vorbeşte greoi.

— Nu am fost niciodată împuşcat. Mă cam doare… rău.

Ştiu precis cum e să fii împuşcat. Se simte exact cum te-ai aştepta. Ca şi cum fierul îţi taie carnea cu viteza luminii şi înaintează spre os.

— Dacă mai faci asta odată, spune Theris, o să te doară de două ori mai tare.

— Măcar nu m-au omorât, spune el, ignorându-l pe Theris.

— Dar acum nu mai poţi merge.

După ce Theris şi-a încărcat pistolul, se întoarce să discute cu Vordan. Niffon şi Cromis sunt mult mai atenţi acum. Abia clipesc uitându-se la Riden şi la mine.

— Ăsta a fost planul tău genial? îl întreb.

Pare că nimănui nu-i mai pasă că vorbim. Riden e

prea rănit ca să mai fie util, iar eu sunt închisă. Nu mai reprezentăm o ameninţare.

— Da, spune el, înăbuşindu-şi un geamăt. Îi mai trebuie câteva finisări.

Înainte să apuc să-l întreb la ce se referă, începe să se târască spre găleţi, cu piciorul rănit după el.

Toţi se opresc şi se holbează la el.

— Ia uitaţi-vă! spune Cromis.

— Nu se dă bătut, adaugă Niffon.

— Riden, opreşte-te! îngaim în cele din urmă, dar nu pare că mă ascultă.

Nu-şi dă seama că va fi omorât? În cel mai bun caz, va fi din nou împuşcat.

Mă ignoră şi se târăşte în continuare. Aproape a ajuns la găleţi.

Aud pistolul încărcându-se. Theris ţinteşte şi trage.

Riden strigă şi apoi cade cu capul chiar în găleată.

Niffon îl ia şi-l aruncă lângă cuşcă.

Riden are ochii închişi. Nu respiră. Îl analizez din cap până-n picioare căutând locul împuşcăturii. Văd în sfârşit o a doua gaură însângerată. Theris l-a nimerit în acelaşi picior, dar de data asta sub genunchi. Pare că a doua lovitură a ratat osul, trecând prin muşchii gambei.

— Băiatul vrea să moară, spune Theris.

— Să-l omorâm, căpitane? întreabă Cromis.

— Da, omoară-l!

Niffon şi Cromis se ridică. Trag cu disperare de zăbrele, încercând să le îndoi. Nu vreau să văd cum îl omoară. Nu vreau să…

Riden ridică capul. Întind mâna spre el, dar nu ajung la el.

Zâmbeşte.

Arogant mic… Stai. Ceva nu e bine. Faţa lui. Obrajii îi sunt prea plini. Arată de parcă îi vine să vomite. Însă

când deschide gura, nu vomită. Nu, e apă de mare. O scuipă fix în mâna mea.

— Nu! strigă Theris, dar e prea târziu. Cântecul meu ajunge la el înainte ca el să ajungă la dopurile de urechi.

Îi vrăjesc imediat pe Theris, Cromis şi Niffon. *Unde e cheia?* întreb. Theris scoate îndată bucata mare de metal din buzunarul lui.

Îl învălui într-o iluzie. E complet întuneric. Nu poate vedea nimic în afară de chibritul din mâinile lui. Trebuie să aprindă lumânarea dacă vrea să vadă, dacă vrea să se liniştească şi să fie în siguranţă. Eu sunt lumânarea, iar cheia de la cuşcă e chibritul.

Mă schimonosesc când îl văd pe Theris că varsă a doua găleată de apă de mare în graba lui spre mine. Dacă eram mai atentă, aş fi putut să-l fac s-o ocolească, dar acum mă concentrez pe viteză, nu pe acurateţe. Pământul absoarbe instantaneu apa. Până ies eu de aici, nu va mai putea fi folosită. Am doar ce a reuşit Riden să-mi dea. Trebuie să o folosesc chibzuit.

În timp ce Theris se apropie, îi trimit pe Cromis şi Niffon să-l ţină pe Vordan ocupat. Nu pot fermeca decât trei bărbaţi deodată. Vordan îşi bagă repede dopurile în urechi, apoi se pregăteşte de luptă, unul contra doi.

Riden zace pe jos şi respiră rapid şi sacadat. Îi smulg cheia lui Theris şi apoi îl trimit să se lupte cu Vordan în timp ce descui cuşca.

Vordan decide că nu se poate lupta cu trei oameni deodată, se întoarce şi o rupe la fugă.

Îi cer un pistol lui Cromis, care e cel mai apropiat om înarmat. Vine repede la mine, scoate pistolul şi mi-l dă. Ridic pistolul, încerc să trag aer adânc în piept şi ţintesc spre spatele lui Vordan. Chiar în locul unde inima e protejată de piele. E dificil pentru că Theris şi Niffon îmi stau în cale.

*Daţi-vă la o parte!*le ordon. Imediat ce se dau într-o parte, trag.

Lovitura răsună, iar Vordan cade.

Riden tuşeşte.

— A fost impresionant, dar te-ai înşelat. Tot eu trag mai bine.

Arunc pistolul şi mă întorc spre el. Nu pot să-i vorbesc pentru că trebuie să le cânt celorlalţi, dar reuşesc să dau din cap drept răspuns la remarca lui ridicolă.

— Putem să mergem? întreabă el. Am o mică problemă: sângerez.

Dau din cap din nou, de data asta determinată. O, nu! Încă nu am terminat cu ăştia trei.

Alerg spre trupul lui Vordan. Când ajung, smulg pergamentul cu tot ce a scris despre mine din labele lui lacome şi îl rup în bucăţele. Apoi mă chinui să scot globul cu harta din buzunar şi o bag în al meu.

După ce termin îi iau sabia şi mă întorc spre cei trei bărbaţi rămaşi. Nu am nicio problemă să-i omor aşa neajutoraţi cum sunt. Mi-ar fi făcut cu siguranţă la fel.

Însă apoi mă loveşte un gând. *Cum rămâne cu harta lui Vordan?*

Mă întorc şi mă apuc să-l percheziţionez.

Puterea vocii mele se stinge, dar harta trebuie să fie aici pe undeva. Nu mă pot opri. Dacă aş avea *ambele* fragmente de hartă pentru tatăl meu… nici nu-mi pot imagina ce mândru va fi.

Îi scot pantalonii lui Vordan şi-i scutur, rugându-mă că va cădea din ei o bucată de hârtie.

— Ce faci? întreabă slăbit Riden din urma mea.

Bănuiesc că ştie ce fac, dar e uimit de felul cum o fac. Nu am timp să caut cu grijă şi nu înţeleg de ce aş face asta. Sper ca jivinele să se sature din carnea lui puturoasă.

Când îmi dau seama că nu are harta, îi trag un şut.

Nenorocitul sigur o are pe corabia lui.

Şi atunci ultimele note dispar.

Cu sabia lui Vordan în mână, mă întorc spre cei trei bărbaţi care s-au trezit din transă.

— Să înceapă distracţia!

Capitolul 19

Trei săbii ies la înaintare. Mă arunc pe cel mai apropiat om, Niffon. Parează lovitura, în timp ce Cromis încearcă să mă atace pe la spate. Sar într-o parte ca să-i am pe amândoi în vedere.

— Ţineţi-o ocupată! spune Theris. Mă duc după restul echipajului. *Nu* o lăsaţi să scape!

— Rămâi! zic eu.

Îl atac pe Niffon în timp ce mă dau pe spate ca să mă feresc de lovitura lui Cromis.

— O să vă las cu faţa în nisip cât ai zice peşte.

Theris nu pierde timpul şi o ia la fugă spre plajă, în direcţia în care corabia lui Vordan trebuie să fie ancorată.

Fie. O să-l aranjez data viitoare.

Cei doi piraţi rămaşi se pricep să mă ţină în alertă. Lovesc simultan şi speră ca măcar una din lovituri să-şi atingă ţinta. Mişcările pe care trebuie să le fac ca să mă feresc sunt ameţitoare, dar nu încetinesc. Mă năpustesc cu sabia şi dau şuturi, dar ca să-l lovesc pe unul ar însemna să mă las lovită de celălalt dacă nu sunt atentă. Trebuie să aştept momentul potrivit.

Acesta vine când fac amândoi greşeala de a se da un pas în spate în acelaşi timp. Unul ca să se stabilizeze în urma loviturii mele, iar celălalt ca să-şi ia avânt pentru a ataca. Îmi îndrept sabia spre Niffon, care se pregăteşte să lovească. Abia apuc să văd cum

sabia mea i se înfige în gât că o întorc spre Cromis, care încă se chinuie să stea în picioare. Când se prăbuşeşte la pământ de durere, îi iau sabia şi-l ajut să-şi dea ultima suflare.

De îndată ce amândoi zac la picioarele mele, încerc să mă uit după Theris, dar ştiu că e dispărut de mult. Nu ştiu cât timp am la dispoziţie, dar ştiu că Theris va aduce forţe proaspete. Nu voi putea să mă lupt cu întregul echipaj. Răsuflu furioasă şi mă întorc la Riden.

— Nu mă băga în seamă, spune el respirând sacadat. Doar stau şi eu aici, sângerând de moarte.

— O să fii bine! îl asigur eu. Asta dacă plecăm cât mai repede de pe insula asta.

Riden nu e prea greu, îl pot căra, dar rănile lui fac drumul spre apă extrem de încet. Suntem contracronometru, împotriva lui Theris şi a echipajului lui Vordan. Vântul acoperă sunetul paşilor, dar asta nu înseamnă că nimeni nu se apropie de noi.

Când ieşim în sfârşit din pădure şi vedem plaja, încep să alerg ignorând gemetele lui Riden. Mai avem atât de puţin!

Însă bineînţeles că nu e nicio barcă sau altă ambarcaţiune în care ne putem urca.

— Trebuie să înotăm, spune Riden.

— Nu putem, îi răspund eu şi vocea îmi tremură.

Îmi şterg sudoarea de pe frunte cu mâneca liberă.

— Cântatul şi lupta m-au obosit. Nu pot să mă bag în apă. E prea mult. Puterea oceanului mă va copleşi.

— E singura opţiune. Theris se va întoarce imediat.

Încă ezit.

— Nu pot înota de unul singur, Alosa, spune Riden.

Mă uit la el. Nu ştiu cum, dar a putut să-mi calmeze mintea în timpul interogatoriului. Sper că prezenţa lui va fi suficientă şi de data asta.

— Nu va trebui. O să mă ocup eu de tot. Sper doar

să-mi aduc aminte de tine.

Mă uit la rănile lui.

— O să te cam usture.

Mă arunc în valuri cu Riden în valuri şi înaintăm încet până când apa ne ajunge la genunchi. Riden geme uşor printre dinţi când apa sărată îi ajunge la prima lovitură de glonţ.

— Inspiră adânc! îl sfătuiesc eu în timp ce încep să absorb apa.

Simt cum mă întoarce pe dos. Şi fără să mai ezit, îl trag sub apă şi înot.

Inima-mi tresaltă de bucurie. Fericirea mă cuprinde şi mă simt împlinită deoarece sunt înconjurată de apă. Pentru un om, ar fi rece ca gheaţa. Dar nu şi pentru mine. Mă alină, mă revitalizează şi mă aduce la viaţă. Mă simt puternică şi întremată, iar asta mă face să înot la viteză maximă.

Şi simt cum mi se schimbă corpul.

Părul îmi creşte şi parcă prinde viaţă, încolăcindu-se şi dansând prin apă. Pielea mi se deschide la culoare, bronzul dat de soare se transformă într-un alb perlat. Unghiile îmi cresc şi se ascut puţin. Pot şi să respir sub apă. Mă pot mişca fără efort. Văd la fel de bine ca pe uscat, ziua sau noaptea. Mă simt conectată la viaţa marină din jurul meu. La melcii de pe rocile de pe fundul apei. La peştii care înoată în dreapta mea. La plantele care se unduiesc în bătaia curentului. La fiecare creatură minusculă pe care nu o pot vedea cu ochiul liber. Le simt pe toate.

Nu vreau nimic altceva decât să înot şi să mă bucur de mângâierea apei, înaintând prin ea.

Însă mă încetineşte ceva.

Aproape am uitat. Car un bărbat. Ochii lui sunt deschişi, chiar şi în apa sărată. Mă urmăreşte mut de uimire.

Aşa şi trebuie. Sunt putere şi frumuseţe. Sunt cântec şi apă. Domnesc peste ocean şi toate creaturile din el.

Bărbatul arată în sus. Apoi spre gâtul lui. Lăsăm în urma noastră o dâră de sânge. Un ţipar acula din apropiere îl miroase, dar apoi îmi simte prezenţa şi fuge în direcţia opusă.

Bărbatul mă ia de braţ şi mi-l scutură. Îmi întorc capul spre el. A, se îneacă! Are nevoie de aer ca să supravieţuiască.

Mă voi bucura să-l văd cum se zbate şi se îneacă. Va fi un spectacol pe cinste în timp ce continui să înot şi să mă bucur de apa tămăduitoare. Poate că o să dansez cu cadavrul lui după.

Începe să dea din picioare, încercând să ajungă de unul singur la suprafaţă, dar rănile lui sunt prea adânci, iar eu îl ţin prea strâns ca să poată scăpa.

Într-un final, încetează să se mai zbată. În schimb, îşi pune mâinile de-o parte şi de alta a feţei mele şi se chinuie să mă privească în ochi. Îşi lipeşte o singură dată buzele de ale mele înainte să rămână nemişcat.

Asta trezeşte ceva în mine. Riden. Acesta e bărbatul care s-a lăsat împuşcat ca să mă ajute să scap de Vordan, iar eu îl las să se înece.

Imediat încep să înot spre suprafaţă. Nu respiră, nici când e deasupra apei. Trebuie să-l duc pe uscat. Încerc să simt iregularităţi în apă, ceva suficient de mare ca să reziste curenţilor. O corabie se află pe-aproape. Corabia lui Riden. Cred că toţi îl caută.

Întrec orice altă creatură marină şi înot spre corabie. Înaintez cu repeziciune, leghe după leghe, ca o pasăre în aer.

Încă o dată, mă îndrept spre răpitorii mei, dar de data asta nu mă pot preda fără un plan de scăpare. Mă cuprinde panica. Nu am timp. Fiecare secundă irosită îl

aduce pe Riden mai aproape de moarte. Trebuie să ajung la corabie acum.

Nu mă duc direct la navă, ci mă scufund şi încep să cânt. Sub apă, vocea mea e cristalină şi răsunătoare ca un clopoţel. Ajunge repede la urechile celor de pe *Hoinarul Nopţii.* Puterea cântecului meu e infinită când sunt în apă. Oceanul mă hrăneşte, astfel nu obosesc niciodată.

Mă apropii de corabie şi încep să pregătesc oamenii pentru ce va veni. Trebuie să fie pregătiţi pentru noi. Nu avem nicio secundă de pierdut. Pot controla doar trei bărbaţi deodată, aşa că mai întâi îl chem pe Kearan, spunându-i să întoarcă corabia în direcţia noastră. Apoi îi găsesc pe Enwen şi pe Draxen. Îi aduc la marginea ambarcaţiunii şi-l ridic pe Riden ca Draxen să-l vadă mai întâi pe el.

— Aruncaţi o frânghie! ordonă imediat Draxen.

În timp ce oamenii lui se grăbesc să îndeplinească ordinul, încep o nouă strofă. De data asta ajung şi mai departe.

Sunt obligată să înot spre dreapta pentru a evita frânghia mare şi înnodată care mă stropeşte când atinge apa. Corpul meu se schimbă imediat ce pierde contactul cu apa, atât de rapid că nu observă nimeni. Nimeni nu-mi poate vedea forma de sirenă decât dacă se uită în apă şi cred că erau prea departe ca să observe asta. Oricum, asta e ultima mea grijă.

Oamenii lui Draxen ne ridică repede. Cred că sunt cel puţin cinci care trag de frânghie. Mă agăţ de balustradă deoarece mi-e greu să-l car şi pe Riden. Altfel m-ar fi ridicat cu brutalitate şi probabil că mi-aş fi rupt un deget sau mâna care ar fi rămas blocată prin balustradă.

Draxen îl ia pe Riden şi-l întinde pe punte. Sunt pe cale să fac un pas în faţă ca să ajut, când sunt prinsă

de ceea ce par a fi douăzeci de oameni.

— Aduceţi-l pe Holdin! ordonă el.

Cineva fuge sub punte.

— Doctorul corabiei nu-l poate ajuta! strig eu.

Sunt distrasă de degetele scârboase care mă ating. Mă apasă şi se bagă în locuri în care nu ar trebui. În locuri pe care nu e nevoie să le atingi ca să capturezi pe cineva.

Muşchii îmi sunt obosiţi de la efort. Orgoliul mi-e rănit de ce mi se întâmplă.

— Ce i-ai făcut? strigă Draxen.

Mi-a ajuns. Nu-mi pasă dacă mă vede tot echipajul. Oricum vor fi morţi în curând. Îi cânt furioasă lui Draxen, ordonându-i să le spună oamenilor lui să-mi dea drumul.

Echipajul mă aude cântând; rămân uimiţi. Însă când Draxen le ordonă să-mi dea drumul, rămân şocaţi.

Trebuie să repete ordinul mai tare ca să asculte. Probabil cred că nu eu l-am obligat să le ordone asta din moment ce îl ascultă. Bun.

Mă grăbesc spre Riden, mă aşez pe puntea rece şi îmi pun mâinile de-o parte şi de alta a capului său. Mă aplec de parcă aş vrea să-l sărut. Trebuie să-i fac respiraţie gură la gură. Îl ţin de nas cu mâna dreaptă şi-i suflu în gură, sperând ca aerul să-i ajungă în plămâni.

Aştept puţin şi încerc din nou. Repet asta de cinci ori, dar nu se întâmplă nimic.

— Nu! spun eu, abia şoptit. Mă aşez deasupra lui şi-mi pun capul pe pieptul lui, rugându-mă să înceapă să se mişte, ca plămânii lui să se trezească, ca trupul lui să se agaţe de viaţă.

Nu poate muri. Nu după ce m-a salvat. Nu după ce s-a lăsat împuşcat pentru mine. Nu poate muri tocmai

acum.

Are apă în plămâni. O simt sub obrazul meu. Dacă aş putea s-o scot…

Îmi pun mâinile pe pieptul lui ca să pară că încerc să-i forţez apa afară din plămâni, dar ştiu că în acest moment nu mai are rost.

Încep să cânt, atât de încet încât doar Riden ar putea auzi, dacă ar fi conştient.

Îi spun minţii lui să rămână alertă. Îi implor organele să reziste. Nu-i pot vindeca rănile. Nu pot grăbi sau schimba ceva. Pot doar să-i pătrund în gânduri. Îi spun să nu se dea bătut. Nu încă. Nu are voie să moară.

După ce termin de cântat, încerc să chem apa din plămânii lui Riden. Nu o pot atinge, dar o pot simţi. Îi ordon să vină la mine.

Nu se mişcă.

Îmi înfig unghiile în plămânii lui Riden şi trag, fizic şi mental. Îmi doresc din toată inima şi din tot sufletul meu să revină la viaţă.

Şi, într-un final, apa se ridică. Prin plămâni, prin carne, îi iese prin pori şi apoi e absorbită de mine.

— Acum, respiră! rostesc şi cânt în acelaşi timp.

Îi mai fac odată respiraţie gură la gură. Le ordon plămânilor să înceapă să lucreze. Inima lui Riden încă bate, aşa că dacă-i conving plămânii să pompeze aer, va fi bine. *Trebuie* să fie bine.

Riden trage cea mai mare gură de aer în piept pe care am văzut-o vreodată. Îmi aduce aminte de un prunc nou-născut care respiră pentru prima dată. Sunetul vieţii.

Mă dau puţin în spate ca să pot respira şi eu.

După câteva secunde, se năpustesc toţi asupra mea. Cred că Draxen s-a trezit din transă. O sabie îmi stă la gât. Alta îmi apasă stomacul, suficient de tare

cât să zgârie pielea. Nici măcar nu-mi mai pasă. Riden trăieşte. Asta e tot ce contează. Are ochii închişi, iar rănile îi sângerează. Dar va supravieţui.

— Ce vreţi să facem cu ea, căpitane? întreabă unul dintre nesimţiţi.

— Duceţi-o în celulă! Vreau cinci paznici, zi şi noapte. Nu va primi apă sau mâncare. Şi nu vorbiţi cu ea.

Închisă ca o pasăre în colivie. Din nou.

Încep să urăsc chestia asta.

Capitolul 20

Nu pot descrie cât de frig îmi e în celulă. Acum că pot să gândesc în sfârşit, simt efectul hainelor umede şi al aerului rece. Briza uşoară de dimineaţă se strecoară printre crăpături. Îmi face pielea de găină şi tremur ca varga.

Celelalte haine nu mai sunt aici. Nu ştiu ce a făcut Riden cu ele. Poate că ceilalţi piraţi le-au luat odată ce am fost mutată din celulă. Poţi lua ceva bani pe materiale, iar piraţii mereu caută profit.

Stau pe podea cu picioarele la piept şi cu mâinile în jurul lor. Degetele de la picioare mi-au amorţit. Îmi dau jos cizmele şi le frec energic.

Oamenii care mă păzesc nu spun nimic. Abia se uită la mine. Sigur că Draxen a fost cel care i-a ales ca să mă păzească. Nu răspund la niciuna din replicile mele.

— Draxen vrea cumva să mă omoare sau pot să primesc şi eu o pătură?

— Hei, Urâtule, cu tine vorbesc!

Unul din bărbaţi se uită la mine. Se înroşeşte şi îşi mută privirea pe pereţi.

— Cum a reuşit Draxen să găsească un grup de

surzi drept paznici?

— Daţi-mi o pătură sau vă voi distruge!

— Presupun că nu vrea niciunul dintre voi să-mi dea cămaşa lui, nu?

În momentul de faţă, aş accepta orice haină puturoasă, doar să fie uscată.

În cele din urmă, încerc să mă usuc singură. Alerg în cerc, îmi agit mâinile în aer, orice ca să mă încălzesc, dar indiferent ce aş face, frigul tot îmi intră în oase. Aş vrea să fiu în apă.

Dau jos câteva haine, atâtea cât am curaj, ţinând cont de companie.

Cum de încă am apă pe piele? Cum de e atât de multă? Partea cea mai groaznică e că aş putea s-o absorb, dar nu ştiu care ar fi consecinţele. Aş pierde din nou în faţa sirenei? Sau aş putea să preiau controlul cum am făcut-o până acum cu ajutorul lui Riden? Nu ştiu, dar acum nu pot risca. Nu când ştiu ce va veni.

Nu-mi dau seama cât timp trece până când renunţ să mai fiu atât de precaută. Cânt o melodie joasă bărbatului care s-a uitat la mine mai devreme. Pare să fie cel mai slab din grup. *Adu-mi o pătură!* mă răstesc la el în notele agresive din cântec. Doar el poate auzi intenţia cântecului. Restul aud doar un zgomot indescifrabil.

Brusc, se ridică şi pleacă.

— Un’ te duci? întreabă unul din ei.

Nu primeşte niciun răspuns. Bărbatul fermecat se întoarce repede. Îmi dă o pătură printre zăbrele.

— Doar ca să taci din gură, îi ordon să spună ca să nu fie suspectat de ceilalţi.

— Era şi cazul, replic eu.

Îi smulg pătura din mâini şi o folosesc pentru a mă şterge. Apoi mă înfăşor cu ea. Mult mai bine. Acum pot gândi limpede.

Mai trebuie doar să aştept să treacă ziua. Poate şi noaptea. Nu ştiu cât va dura.

Ziua de ieri şi dimineaţa asta m-au epuizat. Dorm în reprize. Prima dată îl visez pe Riden. E sănătos. Îmi spune iar că ţinteşte mai bine decât mine. Tragem pe rând la ţintă. La sfârşit, el câştigă. Dar asta mă face să-mi dau seama că e un vis. În realitate, nu m-ar putea învinge niciodată.

Apoi îl visez pe tata. Îmi cere harta. Urlă la mine de dincolo de zăbrelele celulei, spunându-mi că nu voi ieşi până nu o are. Caut prin haine, unde ştiu că am pus harta, dar nu o găsesc. Îmi spune că nu voi mai ieşi în veci din celulă. Barele de metal încep să se apropie, strivindu-mă.

Mă trezesc ţipând. Bărbaţii pufnesc şi apoi se întorc la zarurile şi băutura lor.

Câteva momente mai târziu, mă las din nou purtată de somnul cel dulce, gândindu-mă la cântecul pe care l-am trimis departe înainte să urc din nou pe corabia asta.

Nu mai durează mult.

***

Sunetul împuşcăturilor mă trezeşte. Buzele mi se arcuiesc într-un zâmbet larg.

A început.

— Toţi oamenii pe punte! strigă Draxen de deasupra.

Toţi paznicii mei se grăbesc pe punte şi mă lasă singură. Întorc masa din celulă cu picioarele în sus şi îl verific pe unul dintre ele. Încă mai am şperaclele. După tot ce s-a întâmplat, Riden tot nu şi-a dat seama cum am scăpat din celulă.

Lupta de deasupra e animată. Se aud ţipete şi

icnete. Joc de picioare şi clănţănit de metal. Blesteme şi corpuri lovind puntea.

În cele din urmă, aud paşi repezi pe scări; se disting faţă de zgomotul bătăliei. Probabil pentru că se apropie. Dacă ar fi să ghicesc, aş zice că cineva s-a rostogolit pe scări. Păcat. Cred că-l va durea ca naiba mâine dacă ticălosul n-a mierlit-o deja.

— Căpitane, eşti aici?

— Aici sunt! strig.

Faţa Niridiei apare în peisaj, urmată de încă doi membri ai echipajului meu. Îmi vine să sar de fericire la vederea lor.

— Ţi-am auzit chemarea. Wallov a venit la mine imediat ce ţi-a auzit cântecul, spune ea în timp ce mă măsoară din priviri.

— Cu siguranţă nu eşti în toane bune. Arăţi groaznic.

Oftez.

— Nu-mi aminti!

Niridia zâmbeşte. E una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am văzut vreodată, dar nu de asta e secundul meu. Ne-am întâlnit acum cinci ani, amândouă fiice de piraţi. Niridia e mai mare cu un an decât mine, dar respectă ordinele şi luptă aproape la fel de bine ca mine. Cu părul de culoarea soarelui şi ochi albaştri precum cerul, e un paradox, cum oricine care a văzut-o luptând poate confirma.

— Cum stă treaba sus? întreb eu.

— Totul merge strună, căpitane, spune Niridia. Oamenii lui Tylon deja au luat captivi jumătate din duşmani.

— E aici Tylon?

Vocea mea devine ameninţătoare.

— Îmi pare rău. M-a prins plecând. Nu i-am spus unde mă duc, dar a venit după mine.

— Al naibii el să fie, băiatul ăla trebuie să înveţe să-şi vadă de treaba lui!

— Doar îl ştii.

Da, dar tot o să port o discuţie lungă cu el după toate astea. Tylon este căpitanul uneia dintre corăbiile din flota tatălui meu, iar în ultima vreme a ajuns la concluzia că noi doi ar trebui să… fim mai apropiaţi. O idee pe care sunt sigură că tatăl meu a încurajat-o. Eu, pe de altă parte, nu vreau sub nicio formă să am de-a face cu ratatul ăla arogant.

— Nu fi prea dură cu el, căpitane. Oamenii lui le-au scos din încurcătură pe câteva dintre fete mai devreme.

— Sunt sigură. Şi de câte ori au fost nevoite fetele să-i ajute echipajul idiot?

— De multe ori.

— Exact cum credeam.

— Ne alăturăm deci bătăliei? întreabă Mandsy entuziasmată, care stă între Niridia şi Sorinda.

— Sabia? întreb eu.

— Aici, căpitane!

De data asta răspunde Sorinda. Fata cu părul de abanos îmi scoate de nicăieri sabia. Sorinda are mai multe arme cu ea decât are un spion secrete.

Ah, sabia mea! Unul dintre primele cadouri de la tatăl meu. I-am cerut Sorindei să o păstreze pentru mine cât timp am fost plecată. Văd că a avut mare grijă de ea. Nu m-aş încrede în altcineva când vine vorba de arme.

Mă cuprinde un val de căldură când le văd. Ard de nerăbdare să mă întorc pe corabia mea, dar deocamdată avem alte lucruri de făcut.

— Haideţi să-i ajutăm pe cei de pe punte, da?

— Da, răspund toate.

Urcăm pe punte şi ne alăturăm luptei. E un haos

total. Am doar un moment la dispoziţie să-mi dau seama cine e prieten şi cine e duşman şi încerc să-mi aduc aminte feţele membrilor echipajului de pe *Hoinarul Nopţii.* Mi-ar fi mult mai uşor dacă oamenii lui Tylon nu ar fi amestecaţi cu cei ai lui Draxen. Acum trebuie să am grijă să nu-i omor pe cei care-l servesc pe tatăl meu, în loc să omor pur şi simplu toţi bărbaţii de pe punte. Ce-i drept, câţiva sunt ai mei, dar îmi cunosc atât de bine oamenii, încât ar fi imposibil să-i confund cu alţii.

Încă sunt piraţi care vin la bord, dornici să se alăture bătăliei. Draxen şi oamenii lui nu au nicio şansă, dar luptă vitejeşte. Majoritatea, cel puţin. Îl văd pe Kearan cum stă degeaba şi trage o duşcă, fără nicio grijă. Nu e un luptător, ce să zic.

Îl zăresc pe Draxen. Se luptă cu doi dintre oamenii lui Tylon în acelaşi timp. Îmi doresc pentru o clipă ca unul dintre ei să-l omoare, dar ştiu că indiferent cine-l omoară, Riden tot va suferi. Urăsc că-i dau dreptate lui Vordan. Nu vreau să-l văd pe Riden suferind. Nu ştiu de ce, dar îmi pasă.

Înaintea ochilor mei, Draxen îl ucide pe unul din oamenii lui Tylon. Celălalt se dă în spate câţiva paşi. Apoi atacă furios. Proastă mişcare. Bietul om nu gândeşte limpede. Se va alătura prietenului său.

Draxen îl omoară. Piratul cade pe punte în timp ce Tylon vine la bord. Nimeni nu-şi doreşte să-şi vadă unul din oameni murind, dar te ajută să-ţi alegi ţintele în timpul unei bătălii. Iar acum Tylon se repede la Draxen.

Lupta trebuie să se termine. Acum.

Tylon e un luptător excelent. E pirat de şase ani, de când era un băietan de doisprezece ani. Acum a devenit unul dintre cei mai de încredere oameni ai tatălui meu şi un adversar pe măsura oricărui căpitan. Nu ştiu cine ar câştiga.

Gândul ăsta mă îngrijorează destul de mult. Nu pot risca să câştige Tylon, dar cum ar părea dacă aş interveni?

O, în numele stelelor!

O iau la fugă, sărind peste cei doi piraţi morţi care zac la trei metri distanţă.

— Alosa, îl aud pe Tylon din spatele meu.

Îl ignor deocamdată.

— Draxen, opreşte bătălia! Spune-le oamenilor tăi să se predea, sau vor muri şi mai mulţi.

Draxen se uită la mine cu ochii plini de ură. Nu vrea nici în ruptul capului să se predea, chiar dacă asta îl va costa vieţile tuturor membrilor echipajului. Se năpusteşte asupra mea, hotărât să mă doboare odată pentru totdeauna.

Va trebui să-l las din nou inconştient. Dar ce vor zice ceilalţi dacă nu-l omor?

Deodată, privirea lui Draxen se mută în altă parte şi aud cum toţi îşi aruncă săbiile pe punte.

Ce nai…

Mă întorc, deşi deja suspectez cine e.

A sosit regele pirat.

Mă uit prin mulţime, o văd pe Niridia şi-i surprind privirea. Mesajul mut pe care i-l transmit e evident. *Tu l-ai chemat?* Dă din cap scurt. *Nu.*

Următorul lucru pe care-l fac e să-i trag una în picior lui Tylon.

— Au! spune el.

— L-ai adus aici?

— Bineînţeles. Ai trimis clar un strigăt de ajutor. De ce să nu-l chem?

— Pentru că nu am nevoie de ajutorul lui.

Aproape că urlu. Apoi mă îndrept spre marginea corabiei.

— Bună, tată!

— O ai? întreabă el.

Pare nemulţumit. Tatăl meu e o matahală. Părul şi barba de un şaten-închis. Umerii laţi. Peste un metru optzeci. Nu trebuie să-l mai fi întâlnit ca să ştii cine e. Tatăl meu ştie să capteze atenţia oamenilor la fel cum vântul controlează mişcarea valurilor.

— Bineînţeles, răspund eu.

Bag mâna în singurul buzunar din pantaloni şi scot micul glob. Draxen a fost atât de îngrijorat pentru fratele său, încât nu s-a gândit să mă percheziţioneze. Cred că nici nu şi-a dat seama că nu mai era în posesia lui.

I-o înmânez într-un mod ceremonios, ca şi cum am face o tranzacţie. Se uită în glob pentru a confirma că e ceea ce căuta.

— Acum, explică-mi! De ce ai chemat-o pe Niridia?

Totul în jur s-a oprit. Băieţii şi fetele îi ameninţă pe oamenii lui Draxen cu săbiile sau pistoalele. Tatălui meu nu-i pasă de disconfortul lor. Mă va interoga atât cât pofteşte. Pentru el, timpul se opreşte. Mereu a fost aşa.

— Trebuia să plec cumva de pe navă. Aveam harta şi trebuia să ţi-o aduc cumva.

Se uită la mine şi văd că nu mă crede în totalitate.

— De ce nu ai adus corabia la mine?

Înainte să pot răspunde, ridică o mână ca să mă reducă la tăcere.

— Niridia?

— Să trăiţi! strigă Niridia de pe punte, unde ameninţă doi oameni cu pistolul.

— Spune-mi, unde era fiica mea când ai ajuns la bord?

— Era…

— Închisă! sar eu.

Niridia ar minţi pentru mine. Ar muri pentru mine.

În cazul ăsta, cele două ar însemna acelaşi lucru. Tata e în stare să-mi facă multe lucruri, dar ştiu că nu mă va omorî niciodată. Nu va fi la fel de binevoitor cu cei care-l mint.

— Un mic impediment, spun eu. Am fost răpită de pe corabie. Vordan Serad a venit să mă ia.

— Vordan?

Faţa tatălui meu se întunecă. Îşi urăşte competitorii.

— Cum a ştiut că eşti aici?

— A avut un spion pe corabie.

— Ce voia de la tine?

— Era interesat de… abilităţile mele. M-a luat prizonieră şi m-a obligat să-i arăt anumite lucruri.

Încerc să menţin conversaţia cât mai vagă pentru că ştiu că ne ascultă toată lumea.

— Ce a aflat?

— Multe, din păcate, dar deja ştia destule. A spus că are un spion printre oamenii tăi de încredere.

Tatăl meu se uită în fugă la oamenii lui.

— Oricum ar fi, o să rezolv asta mai târziu. Ai putut scăpa uşor?

Îmi îndrept spatele.

— M-am descurcat.

— Şi Vordan?

— Mort.

— L-ai percheziţionat?

— Da. Harta nu era la el, iar circumstanţele evadării mele nu mi-au permis să cercetez zona.

— Serios? spune tatăl meu sceptic.

Nu înţelege cum alţii nu pot să ducă la îndeplinire şi cele mai dificile sarcini.

— De ce?

Pentru că trebuia să-l salvez pe Riden.

— Întregul echipaj era aproape. Au fost alertaţi de

scăparea mea. Nu am avut suficient timp.

— Timp?

Întrebările lui iscoditoare încep să mă calce pe nervi. Întotdeauna au făcut-o, dar încerc să rămân calmă. Tata e un om bun. Trebuie să pară dur de faţă cu oamenii lui, chiar şi când vorbeşte cu mine.

— Şi aşa a fost dificil să-l dobor pe masivul Vordan. Trebuia să plec cât mai repede de acolo.

Acum, Kalligan mă priveşte într-un mod ciudat; nu-mi dau seama de ce.

— Descrie-mi-l pe Vordan.

— Era înalt, spun eu. Peste un metru optzeci. Musculos. Cu un început de chelie şi o barbă maronie. Avea cinci cercei aurii rotunzi în urechea stângă…

— Nu era Vordan.

— Cum adică?

— Vordan nu iese în evidenţă. Arată ca un om normal. Păr şaten. Haine obişnuite. Îi place să se piardă în mulţime. Deşi are un obicei deosebit. Îi place să învârtă o monedă pe degete.

Simt cum mintea mea o ia razna în timp ce înregistrez informaţia. Rămân cu gura căscată.

— Al naibii ticălos! exclam eu.

— Ce? întreabă tatăl meu.

— A fost acolo! *A fost aici!* El era spionul de pe corabie. A vrut să mă urmărească, dar nu a vrut să ştie cine sunt, aşa că l-a pus pe unul dintre oamenii lui să se dea drept el. S-a asigurat că nu el era în centrul atenţiei. De aceea el avea cheia de la cuşca mea. Şi sigur avea la el fragmentul lui de hartă.

Tata îşi ridică deodată privirea. Mă ia de-un braţ şi mă dă la o parte chiar când Draxen aterizează exact unde stăteam, cu sabia aţintită spre regele pirat. Probabil că s-a căţărat pe vele în timp ce toţi erau atenţi la mine şi la tata.

Ce idiot! După ce că mă chinui să-i salvez fundul, îmi mai şi îngreunează munca!

Oamenii tatălui meu înaintează, pregătiţi să-şi apere regele.

— Nu! le spune el, făcându-le semn să se oprească. Îl aranjez eu pe băiat.

Îşi scoate sabia, pregătit de luptă.

— Tata, spun eu repede.

— Ce?

Îl priveşte atent pe Draxen, dar pot vedea că e deranjat de remarca mea.

— Sabia ta e o pedeapsă prea uşoară pentru el şi echipajul lui. Lasă-mă să-i iau prizonieri!

Zâmbesc într-un fel care sper să fie convingător.

— Aş vrea să-i tratez la fel de bine cum m-au tratat ei cât timp am fost la bordul corabiei lor.

Nu ar trebui să-mi pese ce se întâmplă cu Draxen şi restul echipajului, dar îmi pasă.

Aş vrea să îndulcesc înţelegerea cu nişte note muzicale, dar abilităţile mele de convingere nu merg pe tatăl meu, din păcate. De fapt, niciuna dintre ele nu merge. E singurul bărbat care este imun la ele (deşi acum am aflat că puterile mele de seducţie nu funcţionează pe bărbaţii ca Vordan, sau oricine ar fi fost el). Probabil că are de-a face cu faptul că e tatăl meu. Sângele lui îmi curge prin vene.

Într-un final, Kalligan se uită binevoitor la mine, iar asta îmi umple inima de bucurie.

— Prea bine. Ia pe cine vrei. Omoară-i pe restul! Nu vreau să scape. Aruncă-le cadavrele în ocean şi adu-mi corabia!

— Da, să trăiţi!

— După ce termini şi te aranjezi, vino la mine. Aştept raportul.

Regele pirat părăseşte corabia şi-şi ia echipajul cu

el. Tylon şi oamenii lui îl urmează.

Echipajul meu i-a dezarmat deja pe oamenii lui Draxen. Sunt puşi acum în linie şi forţaţi să îngenuncheze. Câteva din fetele mele au trebuit să se lupte cu Draxen ca să-i ia sabia. Deşi e înconjurat de duşmani, nu vrea să renunţe aşa uşor, însă e aruncat în linie cu ceilalţi.

Mă uit liniştită la ei, lăsând frica să le intre în oase. Am trăit multe lucruri pe corabia asta pe care aş vrea să le uit. Oamenii ăştia nu vor avea parte de soarta mea. Nu i-ar aştepta decât moartea sau temniţa. Aşa că puţină frică nu strică în momentul de faţă.

— Scena asta îmi pare cunoscută, le spun eu piraţilor care sunt la mila mea.

Ştiam că va veni şi ziua asta; doar că nu mă aşteptam să mă simt atât de bine.

— Cine vrea să trăiască? Să fiu oare milostivă? Sau să vă omor pe toţi la fel cum aţi vrut să-mi omorâţi echipajul când m-aţi capturat?

Ultima parte o spun cu ochii pe Draxen.

— Faci ce vrei, femeie! spune Draxen, scuipând pe punte.

Nu mă aşteptam să înfrunte moartea într-un mod atât de nobil.

— Oamenii tăi cred că sunt dezamăgiţi că nici măcar nu încerci să-i salvezi.

— Nu că ar conta, se bagă un pirat, dar eu aş vrea să trăiesc.

E Kearan.

Zâmbesc.

— Prea bine. Wallov, Deros, duceţi-l pe piratul ăsta în celulă!

Wallov şi Deros sunt singurii băieţi din echipaj. Sunt plini de muşchi şi se descurcă foarte bine cu prizonierii. Mai ales cu cei corpolenţi ca Kearan. Însă nu

sunt doar pachete de muşchi. Am nevoie de cel puţin un bărbat la bord. Ei sunt singurii care-mi pot auzi cântecul. Sau cel puţin pot fi afectaţi. Mă bucur că pot trimite un semnal celor de pe corabie când sunt despărţită de ei.

— Luaţi-l şi pe el! le ordon, arătând spre Enwen. Şi pe căpitan. De asemenea, cred că veţi găsi un bărbat rănit, cu două lovituri de glonţ în camera de lângă puntea principală. Luaţi-l şi pe el pe corabie! Mandsy?

— Da, căpitane.

— Ai grijă tu de el, da?

— Desigur.

Mai iau câţiva la bord, dintre cei mai tineri. Nu vreau să le răpesc tinereţea. O să-i las la primul port, iar Kalligan nu va afla nimic.

Dar pe ceilalţi, cei care au fost cruzi, ticăloşii dezgustători, ca Ulgin, pe ei vreau să-i văd cum se descompun pe fundul oceanului.

— Ucideţi-i pe restul! spun eu.

Sorinda e prima care-şi scoate sabia. Se duce în spatele lor şi le taie gâtul pe rând. E o artistă a morţii. Mişcările ei sunt magice.

Toţi se grăbesc să-mi urmeze ordinele. Prizonierii sunt luaţi la bordul navei. Las câteva fete la bordul *Hoinarului Nopţii* ca să-l ducă la locul de întâlnire. Cadavrele sunt aruncate peste bord, apoi fiecare se întoarce la postul lui.

Numai după ce totul e aranjat mă întorc pe corabia mea. Simt în sfârşit gustul libertăţii când pun piciorul pe puntea lui *Ava-lee.* Nu am fost niciodată cu adevărat prizonieră pe *Hoinarul Nopţii,* însă nimic nu se compară cu sentimentul întoarcerii acasă.

Capitolul 21

În timp ce merg, îmi plimb mâinile de-a lungul balustradei de lemn. A fost distrusă într-o bătălie cu o corabie care încerca să dezerteze din flota tatălui meu. O ghiulea lansată de tunul meu a străpuns artimonul navei duşmane şi, cumva, întregul catarg a căzut pe corabia mea, distrugând balustrada şi crestând puntea. Împreună cu echipajul meu am navigat repede spre insula Butana de unde am furat scânduri de lemn de la faimoasele depozite de cherestea de pe insulă. Aproape că am pierdut un om atunci. Am fost fugăriţi de bărbaţi cu fierăstraie şi topoare, dar chiar şi cu scândurile grele în spate, tot am reuşit să scăpăm. Am reconstruit balustrada şi am înlocuit scândurile crestate de pe punte.

Fiecare parte a corabiei are o poveste. Am luptat cu îndârjire şi le-am câştigat pe fiecare în parte. Asta mă face să ţin şi mai mult la ea, pentru că am muncit atât de mult ca s-o reconstruim.

Îmi iubesc corabia aproape la fel de mult cum îmi iubesc echipajul.

Văd uşa spre camerele mele şi simt cum o forţă invizibilă încearcă să mă împingă spre ele, dar o ignor. Va veni şi timpul relaxării.

— Heei, Căp’tane! se aude un chiţăit de deasupra.

Roslyn se leagănă pe o frânghie până când picioruşele ei goale ating puntea. Copiliţa asta se ţine mai bine în aer decât pe pământ.

Îi ciufulesc părul, mă uit la feţele oamenilor mei şi-mi spun că va fi suficient timp să vorbesc cu ei mai târziu. Trebuie să rezolv câteva chestii mai întâi.

— Niridia, spun eu.

Secundul mă aude mereu, oriunde m-aş afla pe corabie.

Jur că aş putea să-i şoptesc din străfundurile corabiei, iar ea m-ar auzi din cuibul corbului. Se

pricepe de minune la asta.

— Da, căpitane? întreabă, venind lângă mine.

— Câţi au murit în luptă?

— Nu te necăji. Lupta va face mereu victime. Şi toţi băieţii şi toate fetele de pe corabia asta sunt dispuşi să moară pentru tine.

— Câţi? repet eu.

— Doi.

— Cine?

— Zimah şi Mim.

Închid ochii şi-mi închipui feţele lor. Zimah a fost una din cele trei fete care s-au oferit voluntare să vină cu mine atunci când m-am lăsat răpită de Draxen. Era o navigatoare grozavă şi o fată cu care mereu purtai cele mai fascinante discuţii. Avea tot felul de poveşti interesante despre locurile în care a călătorit. Îmi plăcea mult să le ascult. Mim era foarte îndemânatică. Era mereu dispusă să facă ce-i spuneam, fericită în orice circumstanţă. Un pirat extraordinar. Le voi duce dorul. Nu suport să mă gândesc că au pierit din cauză că am strigat după ajutor. Îmi dau seama că toţi sunt conştienţi în ce s-au băgat când au venit la bord, dar urăsc pierderile constante care vin la pachet cu pirateria.

— Le vom aprinde lumânări diseară, spun eu.

— Deja i-am spus asta lui Roslyn.

— Bine.

În calitate de căpitan, trebuie să ignor pierderile şi să mă gândesc la binele echipajului. Şi partea asta o urăsc.

— Vom avea nevoie de un nou navigator. Cineva care se orientează bine şi ştie uscatul şi apele ca-n palmă.

Niridia aprobă din cap.

Îmi vine un gând nebunesc.

— Ştiu exact bărbatul potrivit.

— Bărbatul? întreabă Niridia. Nu ai jurat după ce s-a întâmplat cu Ralin că nu vei mai lua niciun alt bărbat la bord atât timp cât avem deja unul?

— O, nu-mi aminti de Ralin! Nu-şi putea ţine mâinile acasă. Un scârbos şi jumătate.

— A devenit puţin mai potolit după ce i le-ai tăiat.

— Da, păcat că a decis să renunţe după asta. Nu-mi imaginez de ce.

Niridia zâmbeşte.

— Unii bărbaţi chiar nu sunt făcuţi să fie piraţi.

— Tipul ăsta ar trebui să fie perfect, dacă vrea. E mult mai interesat de băutură decât de femei. Şi se mişcă atât de greu că nu va putea să prindă niciuna.

— Pare bărbatul perfect. Cum am putea să refuzăm un aşa crai?

Încep să râd.

— Mi-a fost dor de tine, Niridia.

— Şi mie de tine, căpitane.

— Trebuie să cobor sub punte, dar mă întorc repede. Treci la timonă, da? Vreau să ajungem la locul de întâlnire cât mai repede.

— Desigur.

Nu mi se pare corect ca primul loc pe care îl vizitez odată întoarsă la bordul lui *Ava-lee* să fie închisoarea. Am petrecut atât de mult timp în cuşti, celule şi alte locuri închise în ultima lună. E ultimul lucru pe care vreau să-l fac.

Dar sunt multe de înfăptuit şi de ce să pierdem timpul?

Oricum, Draxen mi-e prizonier, vreau să mă bucur de asta.

Cobor încet. Sunetul paşilor mei e mult mai delicat decât atunci când Riden mă trăgea după el sub puntea *Hoinarului Nopţii.* Sunetul libertăţii e nepreţuit. Iar

corabia mea e mult mai frumoasă. Mă-ndoiesc că voi mai găsi una la fel de arătoasă.

Celulele sunt pline. Îmi place să-mi ţin prizonierii cât mai separaţi. Mai puţine şanse de scăpare. În situaţia de faţă, oamenii trebuie să împartă, doi bărbaţi la o celulă. Nu şi Draxen. Cu el trebuie să am mare grijă. E ţinut în ultima celulă de unul singur.

Probabil că am păstrat mai mulţi oamenii de-ai lui Draxen decât ar fi trebuit. Însă vor fi suficiente ocazii să scap de ei. De preferat înainte ca Trianne să rămână fără provizii în bucătărie. Bărbaţii costă mai mult să fie hrăniţi.

Wallov şi Deros stau drepţi şi aşteaptă ordine când intru. Draxen mă străfulgeră cu privirea.

— Ce e cu faţa asta lungă, Draxen? întreb eu. Ţi-am dat cea mai bună celulă.

Mă ignoră. Zâmbesc şi mă uit la oamenii mei.

— Ne bucurăm să te vedem, căpitane, spune Wallov. Roslyn a tot întrebat de tine.

— Cum e cu cititul?

— Progresează. Îi place să citească tot ce prinde.

— Mă bucur să aud. E bine să vă văd din nou. Din păcate, trebuie să scurtăm discuţia. Vom avea suficient timp să sărbătorim victoria şi să vorbim diseară. Aşadar, mi-l puteţi aduce vă rog pe cel de acolo? întreb eu, arătând spre celula din mijloc.

— Cel mare, căpitane?

— Da.

— Imediat.

Se duc amândoi spre celulă. Deros rămâne la uşă, iar Wallov intră. Sunt doi piraţi înăuntru. Cel tânăr încearcă să-l atace pe Wallov, dar e împins înapoi. Cel tânăr cade la pământ, lăsându-i cale liberă lui Kearan.

Kearan e întins pe jos, dar se ridică repede.

— Nu e nevoie de scandal, amice. Nu am de ce să

nu vin de bunăvoie.

Wallov îl lasă să vină de unul singur, dar îl urmăreşte cu atenţie. Are braţe puternice şi ochi ageri.

Deros încuie celula în timp ce Wallov mi-l aduce pe Kearan. Îl aştept la intrarea în temniţă. Nu vreau ca ceilalţi piraţi să audă oferta pe care intenţionez să i-o fac. Ar putea să le dea idei, căci Kearan e unul din cei doi oameni pe care vreau să-i recrutez.

— Kearan?

— Da? întreabă, fără să se obosească să mi se adreseze în vreun fel.

Chiar şi în situaţii nefavorabile, are aceeaşi atitudine nepăsătoare.

— Una din fetele mele de nădejde a murit în luptă. S-a eliberat un loc în echipajul meu. Am nevoie de un navigator ca tine. Eşti interesat?

— Acum o lună mai aveai puţin şi mă omorai. Acum vrei să mă angajezi?

Nu pare confuz sau speriat, nici măcar recunoscător. Doar plictisit.

— Ştiu. Şi eu mă întreb acelaşi lucru.

— Ce se întâmplă dacă zic nu?

— O să rămâi prizonier până când te omor sau… păi, singura opţiune va fi să te omor.

Nu vreau să-i spun că-l voi elibera. Nu trebuie să creadă are de ales. Şi oricum, după ce va petrece ceva timp pe corabia mea, nu-şi va regreta decizia.

— Când am atâtea variante, cum aş putea alege?

Îmi încrucişez mâinile.

— Cred că sunt mai mult decât rezonabilă. Eşti leneş, aşa că nu va trebui să contribui prea mult.

— Între timp, voi sta aici?

— Nu, vei fi în perioadă de probă, liber să cutreieri corabia cu un paznic alături. După ce hotărăsc că pot avea încredere în tine, nu-l vei mai avea.

Kearan îşi scarpină barba nerasă, gândindu-se.

— Avem destul de multe butoaie de rom, adaug eu.

— De acord.

— Mă gândeam că asta o să spui. Acum, du-te pe punte! Raportează la timonier.

— Bine, spune şi o ia spre uşă.

— Kearan, îl opresc eu.

— Da?

— De acum încolo îmi vei spune „căpitane”.

Se uită la podea pentru un moment, de parcă vrea să se răzgândească. Într-un final, spune:

— Da, căpitane.

— Bun.

Pleacă şi-mi îndrept din nou atenţia spre Wallov.

— Acum am nevoie de cel de acolo: bărbatul cu perlele.

Enwen e singur în celulă. Vine spre noi imediat ce se deschide.

— Domnişoară Alosa, spune el. Văd că brăţara ţi-a purtat noroc până la urmă.

— Ce?

Arată spre piciorul meu. Am uitat complet că mi-a dat un „talisman-sirenă”.

— Ţi-ai câştigat libertatea, nu? Şi ştiu că perlele mele încă funcţionează pentru că mă aflu în siguranţă pe corabia ta. Tot nu crezi în talismane?

— Mi-e teamă că nu cred în noroc. Doar în îndemânare.

— Câteodată cred că sunt acelaşi lucru.

Nu ştiu exact la ce se referă, dar nu prea-mi pasă.

— Se întâmplă să am nevoie de un hoţ bun. Ai vrea să te alături echipajului meu?

Zâmbeşte.

— Cum să nu. Nu-mi pasă cu cine navighez, doar să fie rost de bani.

— Nu te îngrijora. Îţi promit că, acolo unde mergem, vei găsi mai mulți bani decât ai visat vreodată.

Enwen îşi umezeşte buzele.

— În cazul ăsta, jur să fiu cel mai bun pungaş pe care l-ai văzut vreodată.

— Bun. Raportează pe punte.

— S’trăiţi!

Mă uit la el cum urcă pe scări şi-mi dau seama că ar fi trebuit să-i spun să nu fure când e pe corabie. Îi spun cu siguranţă data viitoare.

Apoi îmi îndrept privirea spre prizonierii rămaşi şi le spun:

— Voi rămâneţi aici până decid ce să fac cu voi. Vă veţi pune viaţa în pericol doar dacă încercaţi să scăpaţi.

Ultima replică o spun cu ochii pe Draxen.

— Atunci veţi da cu siguranţă de bucluc.

Draxen se ridică.

— Cum rămâne cu fratele meu?

— Cel mai priceput medic al meu are grijă de el.

— Dacă i se întâmplă ceva, te omor!

— Draxen, ameninţările astea goale sunt degeaba. Fratele tău e în grija mea şi eu voi decide ce se va întâmpla cu el. Nu poţi face nimic în privinţa asta. Ai înţeles?

Poate că a sunat mai rău decât realitatea, dar nu-mi pasă. După atât timp petrecut în preajma lui Draxen, ar trebui să-mi mulţumească pentru că l-am lăsat în viaţă.

Urc şi eu scările, în urma celor doi noi membri ai echipajului.

Deşi durerea pierderilor încă mă bântuie, cred că Enwen şi Kearan sunt alegeri bune. Am destui luptători iscusiţi pe corabie, dar navigatorii şi pungaşii pricepuţi

sunt greu de găsit.

Ajung pe punte şi sunt întâmpinată de soarele arzător. E o zi frumoasă, fără niciun nor pe cer. Părul mi se unduieşte în bătaia vântului. E perfect pentru navigat.

Mă opresc brusc când îl văd pe Kearan ţintuit locului, holbându-se la pupă.

— Kearan? îl întreb şi-i dau un ghiont în spate.

Nu se mişcă.

Mă întorc ca să mă uit la chipul lui. Se holbează undeva în faţă. Dacă ar fi să mă iau după privirea sa, aş spune că se uită spre dunetă.

— Kearan? îl strig din nou.

Deschide gura, o închide ca să înghită şi apoi încearcă din nou.

— Cine e?

O, se uită la cineva! Mai arunc o căutătură.

— Niridia? E primul meu secund, stă la timonă.

Dă din cap.

— Nu ea. Frumuseţea de abanos din umbră.

O altă căutătură. Nici măcar nu am observat-o pe Sorinda ascunzându-se în umbra velei inferioare.

— Ea e Sorinda.

Nu-şi dezlipeşte privirea de pe ea. Cred că a uitat să clipească.

— Şi care e rolul ei pe corabie?

Zâmbesc.

— E asasina mea.

— Vreau ca ea să mă păzească.

— Ce?

— Ai zis că sunt în perioada de probă şi că voi fi păzit o vreme. Vreau să mă păzească ea.

Nu l-am auzit niciodată pe Kearan vorbind atât de clar. De obicei cuvintele lui sunt tărăgănate şi înecate în alcool.

— Ai auzit când am spus că e asasina mea? Nu te juca cu ea. Te va omorî cât ai zice peşte.

— Atunci nu va fi o problemă. Se va asigura că mă comport frumos.

Acum nici douăzeci de minute, am asigurat-o pe Niridia că Kearan e mai interesat de băutură decât de fete. Se pare că m-am grăbit.

Însă, ca să fiu sinceră, sunt curioasă ce se va întâmpla.

— Sorinda! strig eu.

Nu se mişcă, dar văd că mă priveşte.

— Vino aici!

Îi fac semn să se apropie.

Iese din umbre graţioasă ca o pisică. În loc să urce pe scări, sare peste balustradă şi aterizează fără să facă niciun zgomot.

Este într-adevăr cum a descris-o Kearan: o frumuseţe de abanos. Părul lung şi negru. Slabă cu trăsături delicate. Deşi se ascunde mereu, puţini o pot întrece când iese la lumină. Niridia este frumuseţea vădită, cu trăsături desprinse dintr-un tablou. Sorinda pare zămislită de natură. Frumuseţea ei iese la iveală doar în lumina lunii.

Nu spune nimic când ajunge lângă noi. Doar aşteaptă ca eu să spun ceva.

Kearan se holbează la ea fără reţinere. Sorinda se preface că nu-l observă.

— Acesta este Kearan. S-a alăturat echipajului nostru. Va fi noul nostru navigator. Acum e în perioada de probă. Îl ţii tu sub supraveghere, te rog?

— Toţi sunt sub supravegherea mea.

Zâmbesc.

— Ştiu, dar asta e una dintre responsabilităţile tale oficiale de acum încolo.

Îl măsoară pe Kearan din priviri. Nu schiţează nicio

reacţie. Nu-mi dau seama niciodată ce simte. Însă buzele ei se arcuiesc uşor în jos. Kearan este gras şi urât, dar se vede că ştie meserie, cât timp este motivat s-o facă.

— Prea bine, spune ea într-un final.

— Bun. Vă rog să mă scuzaţi, mai am un prizonier de vizitat.

Deşi corabia lui Draxen e mai mare decât a mea, am optat pentru mai multe camere pentru ceilalţi decât să mi le măresc pe ale mele. Din moment ce mie chiar îmi pasă de echipajul meu, am construit o cameră pentru tratarea răniţilor.

Acolo mă duc.

Pe drum, îl văd pe Enwen la balustrada de la babord, uitându-se la echipaj. Cu el nu-mi fac atâtea griji. O să pun pe cineva să-l supravegheze şi pe el, dar mai târziu.

Mandsy stă aplecată asupra mesei cu saltea pe care e lungit Riden, care doarme. Pantalonii i-au fost tăiaţi până la coapsă pentru a avea acces mai uşor la cele două răni. Camera miroase a unguente şi sânge.

— Cum se simte? întreb eu.

— Va fi bine, căpitane. Am eliminat deja glonţul din coapsă. Împuşcătura din gambă e curată. L-am bandajat cât de bine am putut, inclusiv pe tăieturile superficiale de pe braţe.

Simt cum mi s-a luat o piatră de pe inimă şi parcă pot respira mai uşor.

— Bine. S-a trezit până acum?

— Da. O dată şi s-a uitat la mine ciudat.

— A spus ceva?

— A spus: Hei, nu ai părul roşcat! Apoi a adormit la loc.

Zâmbeşte cu subînţeles.

— A fost de-a dreptul dezamăgit că nu erai tu,

căpitane.

— Prostii. Sunt multe roşcate pe lume.

— Dacă spui tu.

— Alosa?

Vocea e slăbită şi şovăitoare.

— Riden.

Mă mut la capătul mesei ca să mă poată vedea.

— O să vă las atunci, spune Mandsy.

— Da, mulţumesc, Mands!

Închide uşa după ea.

E palid, dar pieptul i se mişcă ritmic, plămânii lucrează. Nu am preţuit niciodată mai mult mişcarea asta. Braţele şi picioarele îi sunt complet bandajate. Abia se mai vede pielea în marea de alb.

— Cum te simţi? îl întreb.

— Ca şi cum aş fi fost împuşcat. De două ori.

— Dacă nu ai fi atât de rănit, ţi-aş trage una pentru ce ai făcut.

— Deoarece mulţumită mie am scăpat?

Scutur din cap.

— Nu, fraiere! Pentru că te-ai lăsat împuşcat! De două ori!

— Durerea dispare în cele din urmă, spune el. Moartea e permanentă.

— Eşti cam lucid pentru cineva care a fost împuşcat.

Zâmbeşte, dar apoi devine serios.

— Îmi pare rău pentru ce ţi-au făcut oamenii ăia. Nu pot şti cât de îngrozitor a fost pentru tine, dar îmi imaginez că a fost oribil.

Mă uit la el uimită.

— Ce?

— Mă vezi? îl întreb.

— Da. Ce…

— Stau în picioare. Nu sunt rănită. Nu *m-a*

împuşcat nimeni şi tu crezi că *eu* m-am simţit groaznic? Sunt bine.

Deşi sunt furioasă că Theris, adevăratul Vordan, încă trăieşte.

— Cum e fratele meu? întreabă Riden.

— E la mine în celulă.

— În viaţă?

— Da, în viaţă! Ce crezi, că stau cu cadavre mirositoare pe corabie?

— Mulţumesc, Alosa!

Flutur din mână ca şi cum nu ar fi mare lucru.

— Presupun că îţi place cazarea? îl întreb când tăcerea devine prea apăsătoare.

— Sunt pe o masă.

— Da, dar e singurul lucru din cameră în afară de trusa medicală a lui Mandsy. Nu e dezordine. Nimic care să te deranjeze.

Râde. Apoi spune:

— Şi ce se va întâmpla în continuare?

— Sinceră să fiu, nu ştiu. Eu şi tata avem de discutat. Oamenii din echipajul tău rămaşi în viaţă vor fi lăsaţi în cel mai apropiat port. Nu-i pot da drumul lui Draxen. Sigur va încerca să se răzbune, aşa că deocamdată e prizonierul meu. Dar nu voi permite să i se întâmple ceva.

Mă ţintuieşte cu privirea. E atât de recunoscător, atât de uşurat, ai crede că l-am făcut regele propriei insule.

— Mi-ai salvat viaţa, Riden. Vreau să fim chit.

— Doar atât?

— Da.

Inspiră adânc.

— Am învăţat atâtea despre tine când eram pe insulă. Te-am acuzat înainte că m-ai fermecat, că te-ai jucat cu mintea mea. Ştiu acum cum e să fiu vrăjit de

tine. Mi-am dat seama că ai fost sinceră şi că ce gândesc, ce simt nu are legătură cu abilităţile tale, ci cu tine.

— Riden, spun eu, oprindu-l.

— Da?

— Ai pierdut mult sânge şi sunt destul de sigură că ai fost mort câteva minute. Poate că ar trebui să te odihneşti, să te întremezi şi să te gândeşti mai bine înainte de a spune sau face ceva nebunesc.

— Cum ar fi să mă las împuşcat de două ori? întreabă el, risipind atmosfera încărcată din cameră.

Râd.

— Da, cam aşa ceva.

— Bine, dar din moment ce ştiu atâtea despre abilităţile tale, te-ar deranja dacă ţi-aş mai pune o întrebare?

— Poţi să mă întrebi. Nu înseamnă că voi şi răspunde.

— În ce fel e specială naşterea ta? Cum de ai ajuns să ai puterile unei sirene, dar să nu fii una? Ai zis că-mi vei spune dacă îţi voi da harta. Deşi nu ţi-am dat-o de bunăvoie, o ai acum, iar eu aş vrea să ştiu.

Riden ştie într-adevăr multe despre mine. A fost martor la lucrurile teribile pe care i le-aş putea face dacă aş vrea. Şi totuşi îmi vorbeşte de parcă suntem…. prieteni. Nu mă deranjează dacă află mai multe. Mi se pare incredibil că mă acceptă aşa cum sunt. Nu că mi-ar păsa dacă o face sau nu.

— Tata a urmat indicaţiile de pe fragmentul de hartă acum aproape nouăsprezece ani. A vrut să vadă cât de departe poate ajunge cu ea. Corabia lui şi cu încă două din flotă au dat peste o insulă care nu se afla pe nicio altă hartă a Maneriei, cu excepţia celei care duce spre Isla de Canta.

Ştiu povestea pe de rost. Când eram mică, îi

ceream tatei să mi-o spună încontinuu. Acum că sunt mai mare, îmi dau seama că nu prea e potrivită pentru o fetiţă, dar tatăl meu mereu m-a tratat ca pe un adult.

— Cum se numea insula? întreabă Riden.

— Nu-i ştim numele. Doar că e în drum spre Isla de Canta. Dar nu contează numele ei. Ceea ce contează e ce au găsit când au ajuns acolo.

— Ce?

— O lagună. O lagună cu femei frumoase care se îmbăiau. Câţiva oameni, inclusiv tatăl meu, au sărit peste bord, pregătiţi de distracţie. Însă nu femeile au fost cele care au fugit ţipând din calea bărbaţilor, ci ei au urlat până când trupurile le-au dispărut în adâncuri.

— Dar tatăl tău a supravieţuit. Cum?

Zâmbesc şi-mi amintesc când mi-a spus povestea despre cum el şi Draxen au preluat controlul *Hoinarului Nopţii.*

— Nu mă întrerupe. Ajung şi acolo.

— Scuze.

— Sirena este o creatură puternică. Mai puternică decât orice bărbat. Când îşi găseşte prada, îl ia de umeri şi-l împinge spre fundul oceanului, unde-i face felul.

Riden înghite în sec.

— Ce romantic!

Dau capul într-o parte, uimită.

— Ai spune că e mai groaznic decât intenţiile bărbaţilor care s-au dus după ele?

Riden nu răspunde. Continui.

— Bărbatul se zbate ca să-şi salveze viaţa, dar sirena va învinge mereu. Sirenele care se culcă cu bărbaţi în apă vor avea copii-sirene. Întotdeauna fete, desigur. Deoarece sirenele sunt mereu femei. Tatăl meu a fost luat de cea mai frumoasă dintre toate. Chiar de regina lor, aşa spune el. Ea, la fel ca celelalte,

l-a tras după ea pe fundul oceanului.

— Şi?

— Tata s-a zbătut la început. S-a luptat din răsputeri, dar a fost în zadar. Ştia că avea să moară. Aşa că, în loc să se zbată până când lipsa oxigenului avea să-l doboare, a decis să se implice şi el în ceea ce se întâmpla.

— Vrei să spui că…

— În loc să se împotrivească, i-a răspuns la îmbrăţişări şi sărutări. Şi cumva, asta i-a salvat viaţa. Deoarece l-a adus la suprafaţă. Chiar până la ţărm. Astfel, un copil conceput de o sirenă pe uscat va fi mai mult om decât sirenă.

— În numele stelelor! reuşeşte Riden să spună.

— Tata şi cei care au rămas la bordul navelor au plecat de pe insulă şi, fiindcă ajunseseră la ultima locaţie pe care le-o permitea fragmentul de hartă, s-au întors acasă. Le-a fost permis să plece datorită întâlnirii dintre regina sirenă şi tatăl meu. Le-a permis să rămână în viaţă şi nu şi-a trimis supusele să-i ucidă. Tata s-a întors de mai multe ori pe acea insulă, dar nu le-a mai găsit niciodată.

Riden nu mai spune nimic. E pierdut în gânduri, încercând să înţeleagă toate acestea. În cele din urmă, i se închid ochii şi presupun că a adormit. Mă uit la pleoapele lui închise. La pieptul lui care se înalţă uşor, înviorat de răsuflări adânci, regulate. La buzele lui pline. E un băiat ciudat. Ciudat pentru că m-a salvat. Ciudat pentru că luptă cu îndârjire să-şi salveze fratele îngrozitor. Ciudat pentru că nu luptă pentru ceea ce-şi doreşte, oricare ar fi acel lucru.

Presupun că voi avea timp suficient în viitor să-l descifrez.

Ultimul fragment de hartă ne aşteaptă.

Mulţumiri

Această carte se datorează multor oameni. Mai întâi, aş vrea să-i mulţumesc agentei mele Rachel Brooks, care a crezut în mine, i-a oferit o casă *Fiicei regelui pirat* şi continuă să muncească pentru a-i asigura succesul. Eşti o supereroină şi o zână, Rachel! Mulţumesc că eşti atât de minunată!

O mare de mulţumiri către echipa de la Feiwel and Friends, în special lui Holly West, editoarea mea grozavă. Viziunile tale asupra acţiunii şi personajelor au fost nepreţuite. M-ai ajutat foarte mult să pătrund în mintea Alosei şi să fac povestea cu adevărat specială. De asemenea, le mulţumesc lui Starr Baer şi lui Kaitlin Severini, care au lucrat ca editor de producţie, respectiv tehnoredactor.

Le mulţumesc şi tuturor oamenilor din culise cu care nu am lucrat direct, dar care au ajutat la realizarea cărţii. Am fost unul din acei oameni şi ştiu că existaţi. Mulţumesc!

Lui Alek Rose, colegul meu de cameră din facultate, care mi-a suportat alarma cu o oră mai devreme ca să pot scrie şi edita. M-ai lăsat să pălăvrăgesc încontinuu despre noi idei de carte şi mereu m-ai încurajat. Mulţumesc, Eerpud!

Lui Sarah Talley, Megan Gadd şi Taralyn Johnson: sunteţi cei mai buni critici şi cele mai bune prietene pe care o scriitoare le poate avea. Să nu vă schimbaţi niciodată.

Le mulţumesc şi cititorilor mei beta: Gwen Cole, Kyra Nelson, Shanna Sexton, Jennifer Jamieson, Elizabeth Anne Taggart, Juliet Safier, Tyler Wolf, Samantha Lee, Erica Bell, Kyra Pierce, Grace Talley şi

Candace Hooper.
Trebuie să le mulţumesc şi celor de la Swanky Seventeens, în special agentei mele şi surorii mele de suflet Gwen Cole, pentru că m-a ţinut pe drumul cel bun şi cu care am pornit în această călătorie nebunească.
Le mulţumesc Elanei Johnson, care a fost o persoană foarte importantă în cadrul procesului de verificare a cărţii, lui Brandon Sanderson, al cărui curs de scriere creativă m-a învăţat foarte multe despre crearea unor sisteme magice de succes, lui Rick Walton, care m-a învăţat mai multe despre domeniul de carte decât mi-aş fi putut imagina, şi lui Kathleen Strasser, fără de care poate nu m-aş fi apucat de scris niciodată.
Trebuie de asemenea să le mulţumesc mătuşii mele Krista şi unchiului meu Tim. Am lucrat la cea mai mare parte a acestei cărţi în ultimul semestru de facultate, când locuiam cu voi. Vă mulţumesc că m-aţi primit în căminul vostru. Îi mulţumesc lui Audrey, pentru că m-a ajutat să găsesc numele personajelor. Lui Emily, pentru că m-a lăsat să-i invadez camera şi să-i citesc. Lui Nathan şi lui Jared, pentru că alături de ei nu m-am plictisit niciodată.
Şi bineînţeles, le sunt etern recunoscătoare membrilor familiei mele pentru că m-au susţinut la fiecare pas. Vă mulţumesc, mamă, tată, Jacob, Becki, Alisa şi Johnny, pentru că m-aţi încurajat şi mi-aţi suportat discuţiile interminabile despre drumul lung către publicarea unei cărţi.

Despre autor

Tricia Levenseller este autoarea seriei *Fiica*

regelui pirat şi a romanelor *Umbrele care ne despart, Warrior of the Wild* şi *Blade of Secrets.* A crescut într-un oraş mic în Oregon, iar acum locuieşte lângă Munţii Stâncoşi cu câinele ei Rosy, care o cam face pe şefa. Are o diplomă în litere şi editare şi este încântată că nu mai trebuie să citească vreodată un manual. Când nu citeşte sau scrie, Triciei îi place să facă puzzleuri, să joace volei şi să se uite la seriale în timp ce mănâncă floricele cu unt din belşug.

Tricia Levenseller a creat un personaj feminin formidabil, o eroină perspicace și imprevizibilă care știe să aibă grijă de ea în timp ce face niște alegeri dificile, și îi invită pe cititori într-o aventură captivantă din care nu lipsesc încrucișările de săbii și luptele sângeroase.

School Library Journal

Atenție cititori, avem în sfârșit o versiune feminină a lui Jack Sparrow! Romanul se adresează clar fanilor francizei *Pirații din Caraibe* și celor care preferă o eroină neînfricată, de care trebuie neapărat să te ferești, și un erou inteligent, de care *cu siguranță* nu trebuie să te ferești. Dacă vă plac poveștile de dragoste intense, aventurile pe mare și pe uscat și întorsăturile spectaculoase de situație, citiți *Fiica regelui pirat*!

Anna Banks, autoarea romanului bestseller *New York Times Of Triton*

Debutul exploziv al Triciei Levenseller, primul volum din seria *Fiica regelui pirat*, ne aruncă în cale nenumărate pericole, furtuni pe mare, pirați șarmanți și încrucișări de săbii, însă nimeni și nimic nu o poate învinge pe Alosa. O escapadă maritimă uimitoare, un roman care îi va captiva și fermeca pe cititori!

Shelf Awareness

storiabooks.ro

Primul volum din seria *Fiica regelui pirat*

În cele din urmă, eu voi fi arma care-i va aduce sfârșitul.

Trimisă în misiune pentru a recupera o hartă străveche, cheia unei comori legendare, Alosa se lasă capturată de dușmani pentru a le putea cerceta în voie corabia.

Tânăra, care le face zile fripte piraților necruțători din echipaj, are un singur obstacol în calea sa: cel care o capturează, și anume secundul Riden, neașteptat de inteligent și insuportabil de atrăgător. Însă Alosa are câtiva ași în mânecă și niciun pirat nu o poate opri pe fiica regelui pirat.

Romanul de debut al autoarei Tricia Levenseller reunește acțiunea, aventura, romantismul și un strop de magie într-o poveste palpitantă YA cu pirați.

Levenseller lansează pe piață un debut impresionant prin această poveste amuzantă, alertă, plină de romantism și aventuri maritime, într-o lume fantasy cu nenumărate insulițe misterioase, conduse de pirați și sirene. *Fiica regelui pirat* e un roman care nu trebuie să-ți lipsească din bibliotecă!

Publishers Weekly

COLECȚIA YOUNG ADULT

ISBN 978-606-9072-87-5

